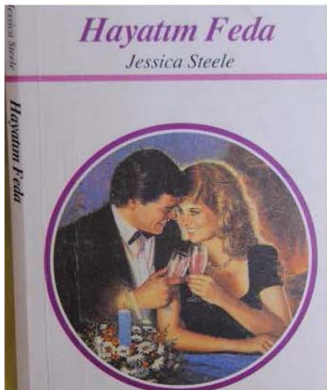
Jessica Steel e - Hayatım Feda

Hayatını ailesine adamıştı Brooke.

Kardeşlerine annelik yapmış, babasını idare etmeye çalışmıştı. Ve şimdi de şımarık kardeşi Stephanie tatil için gittiği Fransa'da âşık olduğunu söylüyor, dönmeyeceğini yazıyordu. Brooke hemen yola çıktı. Kız kardeşinin kendine gelmesini sağlamalı. Jourdain Marchais denilen adamın ondan yararlanmasını engellemeliydi.

Brooke daha kendine gelmemişken genç adam birden ona yaklaşıp kolunu omuzlarına doladı.

"Sana birazcık kur yapmam yeterli olur sanırım," diye fısıldadı Brooke'un kulağına. Genç kız şaşkınlıktan kıpırdayamıyordu. "Ama küçük bir ihtimal daha var, cherie," dedi, genç kızın çenesini tutup başını hafifçe kaldırarak. "Belki de seni yatağıma almam gerekebilir."

Bölüm Bir

Salı sabahı Brooke, çamaşırları yıkadıktan sonra kendisini bekleyen diğer ev işlerini düşünmemeye çalıştı. Şimdilik rahat sayılırdı. Asıl, ikizler döndükleri zaman evin hali felaket olacaktı. Herhalde çamaşır makinesinin aralıksız çalışması gerekecekti. Steven, arkadaşlarıyla kampa gitmişti ve orada bir mendilini bile yıkamadığı kesindi. Stephanie ise tatilini bir Fransız ailenin yanında geçiriyordu. Brooke, hiç olmazsa kız kardeşinin daha titiz davranacağını umuyordu.

İkizler tatile gidince, evde yalnızca Brooke'la babası kalmışlardı. Genç kız, yine de bir an bile boş durmuyordu. Her zamanki işlerine ek olarak bir de ekimde üniversiteye başlayacak olan kardeşleri için hazırlık yapıyordu.

Giyim konusunda Steven sorun yaratmıyordu. Ablası bıraksa, haftalarca aynı blucinle tişörtü giyerdi. Ama Stephanie erkek kardeşine benzemiyordu. Genç kızlığa adımını attığı günlerden beri, «Giyecek hiçbir şeyim yok.» lafını diline dolamıştı.

Brooke mutlulukla gülümsedi. Stephanie, tatilden dönüp ablasının kendisi için diktiği yeni elbiseleri görünce havalara uçacaktı. Kız kardeşi evden gideli beri, Brooke durup dinlenmeksizin ona yeni elbiseler dikmişti.

O sırada Brooke, Stephanie'nin Fransa'ya gitmek için babasından izin alamadığı zaman yaptığı şımarıklıkları anımsadı. Alec Farringdon, küçük kızının ekimden önce yuvadan uçmasını uy-

gun bulmamıştı. Aslında otoriter bir baba değildi, ama bu konuda diretmişti.

«Zaten daha sonra okul seni bir yıllığına Fransa'ya yollayacak,» demişti yaşlı adam. «Bu kadarına razı olmalısın.»

Tartışmadan yenik çıkacağını anlayan Stephanie, taktik değiştirip babasını tatlı dille ikna etmeye çalışmıştı. Ama babası yine de yumuşamayınca genç kız göz yaşlarına boğulmuş ve «Beni yollamazsanız ölürüm,» diye bağırarak odasına kapanmıştı.

«Keşke annen hayatta olsaydı,» demişti Alec Farringdon, büyük kızına. İkizlerin huyları babalarına benzemişti. Brooke ise son derece değişken yapıdaki bu üç insan arasında dengeyi sağlamaya çalışıyordu. Genç kız, sakin ve yumuşak huylu olan annelerine çekmişti. «Onunla konuşmayı dene, Brooke,» demişti babası, her tartışmanın sonunda olduğu gibi.

Brooke, Stephanie'nin bu derece şımarmasında hepsinin suçlu olduklarını biliyordu. Kız kardeşinin odasına gidince onu yatağının üzerinde yüzükoyun yatar bulmuştu. Aslında Brooke, Stephanie'ye acıyordu. Zavallı Stephanie, ne zaman büyümüş gibi davranmaya çalışsa, sonunda istediği olmayınca işi göz yaşlarına döküyordu.

«Hadi güzelim,» demişti Brooke sakin bir sesle. «Kendini bu kadar üzmemelisin.»

«Bu — babam anlamıyor,» demişti Stephanie bağırarak. «Hiçbiriniz anlamıyorsunuz!»

«Neyi anlamıyoruz?» diye sormuştu Brooke yumuşak bir sesle. Genç kız, annelerinin ölümünden beri evde anne rolünü üstlenmişti. Altı yıldır aile içi sorunlarını çözmeyi kendine görev bilmişti. «Söyle bana canım.»

«Üniversiteye gitmeden önce olabildiğince çok

Fransızca öğrenmemin ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsunuz... anlamak istemiyorsunuz!»

Brooke, Stephanie'nin üniversiteye girebilmek için ne kadar çok çalıştığını biliyordu. Ama artık kız kardeşinin biraz dinlenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Yine de düşündüklerini söylememişti. Stephanie'nin şımarıklık krizi tuttuğu zamanlarda onunla konuşurken kullandığı yumuşak ses tonuyla sormuştu. «Bu niçin o kadar önemli?»

«Niçin olduğunu biliyorsun!»

«Sen yine de bir kez daha söyle,» demişti Brooke sakin bir sesle. Kız kardeşinin derdini öğrenmeyi gerçekten istiyordu.

«Niye söyleyeyim ki?» diye sormuştu Stephanie küskün bir sesle. Adeta zevk için somurtuyor gibiydi.

Ama Brooke onun kavgacı tutumuna uymamıştı. «Eğer anlatmazsan, o zaman ben de olaya senin açından bakamam.»

On beş dakika sonra Brooke, Stephanie'nin derdini öğrenmişti. Kız kardeşinin odasından çıkarken genç kız kendini suçluyordu. Stephanie'yi bu kadar yakından tanıdığına göre onun derdini anlaması gerekirdi. Stephanie, uzun zaman okula gidemediği için çok üzülüyor, diğer öğrencilerden çok eksiği olduğuna inanıyordu.

Stephanie, yeteneği ve çok çalışması sayesinde devamsızlığının yarattığı eksikliğe karşın üniversitenin Fransızca bölümüne girmişti. Ama genç kız hâlâ kendine güvenemiyordu.

Ablasının, Stephanie'ye diğer öğrencilerin de en az onun kadar endişeli olduklarını söylemesi genç kızı rahatlatmaya yetmemişti. Stephanie, ancak yazın Fransa'ya giderse okulda başarılı olabileceğine inanıyordu.

Bu durumda Brooke, ne yapıp edip babasının Stephanie'ye izin vermesini sağlaması gerektiğini biliyordu. Eğer izin alamazsa, kız kardeşi bütün yaz suratını asıp ev halkı için hayatı çekilmez hale getirirdi. Ama Stephanie'yi göndermek istemesinin asıl sebebi bu değildi. Zavallı Stephanie çok çekmişti. Eğer Fransa'ya gitmek onun kendine güvenini kazanmasını sağlayacaksa, Brooke bu konuda elinden geleni yapmaya hazırdı.

Stephanie, bebekliğinden beri astıma hafifçe meyilli olmuştu. Anneleri öldüğü zaman da ilk büyük astım krizini geçirmişti. O sırada daha on iki yaşındaydı.

O ilk kriz sırasında hepsi çok korkmuşlardı. Stephanie nefes almaya çabalarken bütün aile çaresiz kalmıştı. Brooke, kız kardeşini de kaybedecekleri korkusuyla sarsılmıştı. Babaları ise karısını kaybetmenin üzüntüsünü hâlâ üzerinden atamadığı için Stephanie'nin durumuyla ilgilenmeyi tamamen Brooke'a bırakmıştı.

Stephanie krizi atlatınca Brooke çok rahatlamıştı. Ama ilk krizi kısa bir süre sonra ikincisi izlemişti ve Brooke kız kardeşine bakmak için okula gitmeyip evde kalmıştı. Bir sonraki krizde Brooke yine okulunu ikinci plana atmıştı. Kız kardeşi üçüncü krizi atlattığı sırada genç kız annelerinin yokluğunun hepsini nasıl şaşkına çevirdiğini fark etmişti.

Brooke, bir yandan dersleriyle uğraşıyor, bir yandan da ev işlerini yetiştirmeye çalışıyordu. Bu arada Stephanie'ye de göz kulak oluyordu. Ama Brooke'un tüm çabalarına karşın evleri ihmal edilmiş gibiydi. Genç kız yine de üniversiteye gitmeyi düşünüyordu. Bu sırada, erkek kardeşinin durumu dikkatini çekmişti. Her zaman çok neşeli ve son derece yaramaz olan Steven yüzünde mutsuz bir ifadeyle şaşkın şaşkın dolaşıyordu evin

içinde. Onun bu halini görünce genç kız, eğitimine bir süre ara vermeyi düşünmeye başlamıştı.

Annelerinin yokluğuna alışmaları zaman alacaktı. Brooke, acısının uzun süre hafiflemeyeceğini biliyordu. Bu arada babası da öyle içine kapanmış ve bezginleşmişti ki her sabah işe zorla gidiyordu. Sonunda Brooke kesin kararını vermişti. On altı yaşında olduğuna göre okulu bırakabilirdi.

Ertesi sabah babasına hiçbir şey söylemeden okul müdürünü aramış ve okula dönmeyeceğini haber vermişti.

«Bunu yapamazsın,» demişti müdür yumuşak bir sesle. Brooke'un evde bazı sorunları olduğunu o da biliyordu.

«Yapmak zorundayım, Mr. Varnish,» diye cevaplamıştı Brooke, saygılı ama kesin bir şekilde.

Genç kız, babasının durumu öğrenince çok kızacağından korkmuştu. Ama Alec Farringdon öyle mutsuzdu ki artık hiçbir şey onu fazlasıyla etkilemiyordu.

«Belki böylesi daha iyi olur,» demişti yalnızca.

Brooke, o günü izleyen üç yıl boyunca, verdiği karardan ötürü hiç pişman olmamıştı. Özellikle ilk yıl öyle çok sorunla karşılaşmıştı ki bir an için hiçbiriyle baş edemeyeceği korkusuna kapılmıştı.

Stephanie korkunç bir astım krizi geçirmişti ve hastaneye kaldırılması gerekmişti. Eve döndüğü zaman sinirleri çok bozuktu ve Brooke'a onu bir daha hastaneye göndermemesi için yalvarmıştı.

Bir süre sonra da babaları, iş yerinde terfi etme olanağını yitirmişti. Kimyasal araştırma işinde ilerlemek için kendini işine vermesi gerekliydi. Çektiği acılar yüzünden Alec Farringdon işini ihmal etmiş, başka birisi onun yerine terfi ettirilmişti.

«Bu yaştan sonra bir daha böyle bir şansı elde edemem.» demişti kızına. «Aslında umurumda değil.» diye eklemişti. Ama Brooke onun bu işi ne kadar önemsediğini biliyordu. Genç kız biraz umutlanmıştı. Belki de tekrar işine ilgi duyması yaşlı adamın üzüntüsünü hafifletirdi.

Bir yıl daha geçtikten sonra Alec Farringdon biraz olsun kendini toparlamıştı. Ama Stephanie hâlâ hastaydı ve okuldan çok geri kalmıştı.

Bu sırada Steven da ablasının ilgisi sayesinde tekrar eski neşesini bulmaya başlamıştı.

Ve ikizlerin on beşinci doğum günleri yaklaşırken adeta bir mucize olmuştu: Stephanie astımdan kurtulmuştu.

Brooke önce buna inanamamıştı. Ama haftalar geçmiş ve Stephanie'de ilaç filan almadığı halde hiçbir hastalık belirtisi görülmemişti. Brooke zamanla doktorların sözlerine inanır olmuştu. Astım hastalarının yaklaşık yüzde ellisi büyüdükçe bu hastalığı atlatabiliyorlardı.

Stephanie tamamen iyileşip Steven gibi üniversiteye gitmekten söz eder olunca Brooke da bazı şeyler düşünmeye başlamıştı. Belki de yarım bıraktığı eğitimini tamamlamanın zamanı gelmişti.

Birçok kadının hem ev işlerini hem de mesleklerini bir arada yürüttüklerini biliyordu. Sonunda bu konuyu babasıyla konuşmaya karar vermişti.

«Bir sekreterlik kursuna devam edip sonra da iş bulursam nasıl olur sence?» diye sormuştu genç kız.

«Çalışmak mı istiyorsun?» demişti babası, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. Brooke'un bir evi idare etmekten başka şeyler de yapmak isteyebileceği belli ki yaşlı adamın hiç aklına gelmemişti.

«Evde hiçbir şey değişmeyecek.» demişti Brooke. Genç kız, babasının ve kardeşlerinin düzenli

bir ev [illegible] ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

«Yalnız ben akşam eve gelene kadar ikizlerin kendilerini idare etmeleri gerekecek. Zaten çok acıkırlarsa kendilerine bir sandviçle çay yapabilecek kadar büyüdüler.» Ve Brooke, babasının da onayıyla kursa başlamıştı.

Ama daha kursun ilk haftasında Stephanie huysuzluk etmeye başlamış, Steven ise yine şaşkınlaşmıştı. Brooke, onların bir alışma devresinde olduklarını ve kısa zamanda düzeleceklerini düşünmüştü. Ama yanılmıştı.

Bir ay kadar sonra Brooke akşam eve geldiği zaman ikizleri kavga eder bulmuştu. Stephanie ödevini yaparken müzik dinlemeyi seviyordu. Ama Steven bundan hiç hoşlanmıyordu. Steven teybin sesini kısmasını söylemek için kız kardeşinin odasına gidince iki kardeşin arasında tartışma çıkmıştı. Bu sırada Stephanie ikizine bir tokat atmış. Steven de dayanamayıp ona vurmuştu. Stephanie öfkeyle Steven'ın odasına koşup onun eşyalarını etrafa fırlatmıştı. Steven de aynı şeyi Stephanie'nin odasında yapmıştı.

Brooke kurs işinin suya düşeceğini anlayınca, hayatında ilk kez kardeşlerine gerçekten öfkelenmişti. Steven inatla ikizinden özür dilemeyi reddediyordu. Stephanie'nin de barışmaya niyeti yoktu. Brooke, sonunda bu sorunla da başa çıkmayı becermişti.

Ama olup bitenleri babasından saklamasına olanak yoktu. Akşam yemeği boyunca ikizler birbirlerinden şikâyet edip durmuşlardı. Sonunda susup odalarına gittikleri zaman Alec Farringdon, Brooke'un yokluğunda evde her şeyin altüst olduğunu anlamıştı. Ve Brooke, yutkunarak, sekreterlik kursunu bırakacağını söyleyince babası buna hiç şaşırmamıştı.

«O ikisi adam gibi davranmayı beceremiyorlar

diye senin kurstan vazgeçmek haksızlık,» demişti yaşlı adam.

«Daha büyüme çağındalar. Zor bir devrelerindeler,» diye savunmuştu Brooke, kardeşlerini.

«Ama sen hiçbir zaman böyle şımarıklık yapmadın,» demişti babası. «Annen öldüğünde onlardan ancak bir iki yaş büyüktün ve sen, sen ...» Alec Farringdon dalıp gitmişti. Çok sevdiği karısını düşündüğü belliydi.

Birkaç ay sonra Brooke sekreterlik kursunu kesinlikle bırakması gerektiğini anlamıştı. İkizler sorunlu bir devrelerini yaşıyorlardı ve ablalarının evde olmamasına bir türlü alışamamışlardı.

Stephanie, kardeşine göre daha değişken ve kaprisli bir yapıya sahipti. Her şey iyi giderken mutlaka ortalığı karıştırmak için bir bahane bulurdu. Ama Brooke artık onu idare etmeyi öğrenmişti. Tam bu sırada, Steven kız kardeşinden daha çok sorun yaratmaya başlayınca Brooke ne yapacağını şaşırmıştı.

Steven birden hırçınlaşmış ve her an kavga çıkarmak için fırsat kollar olmuştu. Brooke kardeşini anlamaya çalışıyordu, ama bu hiç de kolay değildi. Bir süre sonra Steven'ın babasıyla arası iyice bozulmuştu.

Korkunç bir tartışmadan sonra Alec Farringdon oğlunu dövmemek için kendini zor tutmuştu.

«Sen benden daha sabırlısın, Brooke,» demişti büyük kızına. Yaşlı adam, oğlunun saygısızlığına daha fazla dayanamamaktan ve Steven'a el kaldırmaktan korkuyordu. «Onunla sen ilgilenir misin?» diye sormuştu.

Brooke uzun zaman kardeşine karşı son derece sabırlı davranmıştı. Sonunda, Steven hırçınlığı üzerinden atar gibi olmuştu. Bir gün, mutlaka girip Brooke'a bir demet çiçek vermiş ve bir şey-

ler mırıldanarak ablasını öpmüştü. Genç kız sanki bir define bulmuş gibi sevinmişti.

Bu güzel anıyı düşünürken yanağını hafifçe ıslatan göz yaşları Brooke'un düşüncelerinden sıyrılmasına sebep oldu. Birden o gün yapması gereken işleri anımsadı. Orada dikilip son altı yılın bir muhasebesini yapacak zamanı yoktu. Ama genç kız artık mutluydu. Tüm olanlardan sonra nihayet her şey düzelmiş gibiydi.

Kısa süre sonra Steven, Aston Üniversitesi'ne inşaat mühendisliği okumaya gidecekti. Stephanie de Normandiya'dan dönünce York Üniversitesi'ne başlayacaktı. Babaları bile tam umudunu yitirdiği sırada işinde ilerlemek için ikinci bir fırsat yakalamış gibiydi. İki gün sonra terfi için görüşmeye gidecekti. Böylece Brooke'un evdeki işleri hafiflemiş olacaktı. Genç kız, bir ay kadar sonra sekreterlik kursuna yeniden başlayacaktı.

Tüm bu güzel gelişmeleri düşünmek Brooke'u mutlu etmişti. Genç kız neşeyle işlerine başladı. Tam bu sırada postacının kapıya doğru geldiğini gördü.

Brooke hemen koridora çıktı. Dört gün önce Steven'dan bir kart almışlardı. Onun bu kadar kısa zamanda tekrar yazmasına olanak yoktu. Ama Stephanie'den haftalardır mektup bekliyorlardı. Genç kız çok eğleniyor olmalıydı ki gideli sadece bir tek mektup yazabilmişti.

Mektubun üzerinde hem Brooke'un hem de babasının adı vardı ve zarf yabancı bir ülkenin damgasını taşıyordu.

Brooke, mektubu açınca kız kardeşinin ev sahibine ait antetli kâğıtları kullanmaktan çekinmediğini gördü. Genç kız hemen yazılanları okumaya girişti.

Ama mektubu okurken şaşkınlıktan bayılacak gibi oldu. Okuduklarına inanamamıştı. Sonra

Stephanie'nin neşeyle yazdıklarını bir kez daha okudu.

İnanılmaz mektubu üçüncü defa okuduktan sonra, Brooke'un mutluluğu yerini dehşete bırakmıştı.

Şaşkın bir tavırla, ilk bulduğu sandalyeye çöktü. Aslında Stephanie'nin ortalığı karıştıracağını tahmin etmesi gerekirdi. Kız kardeşinin her şeyi berbat etmesi için evde, hatta İngiltere'de bile olması gerekmiyordu.

Brooke mektubu bir kez daha okuyunca öfkelendi. Stephanie, Monsieur Jourdain Marchais diye birisine âşık olduğunu sanıyordu. Bütün mektup, adamın ne kadar harika, kültürlü ve ince olduğu hakkındaydı. Stephanie, «Ona çılgınca aşığım,» diyordu, ama Brooke bu sözlere bir an bile inanmadı. Kız kardeşi daha önce birçok kez âşık olmuş, bu heveslerin hiçbiri birkaç aydan fazla sürmemişti.

Ama Brooke'u asıl endişelendiren, Stephanie'nin heyecan dolu itiraflarıydı. «Kalbim,» diye yazmıştı genç kız. «Fransa'da. Bu yüzden beni anlayacağını sanıyorum. Üniversiteye ve İngiltere'ye dönmeyeceğim. Burada, sevdiğim adamın yanında kalacağım.»

Anlamak mı? Brooke'un anladığı tek şey kız kardeşini karşısına alıp onunla konuşması gerektiğiydi. Stephanie, üniversiteye girebilmek için çok çalışmıştı. Üniversiteyi böyle kolayca tepmeye hazır olması inanılmaz bir şeydi.

Brooke birden telaşlandı. Eğer Stephanie, Jourdain Marchais'ye olan «aşkını» daha yeni anladıysa, beyefendinin pek de parlak olmadığını fark edip eve döndüğü zaman üniversiteye başlamak için çok geç kalmış olabilirdi.

Genç kız, Stephanie'nin okul konusundaki endişelerini anımsadı. Zaten kız kardeşinin Fransa'ya gitmesine de sırf bu yüzden izin verilmişti. Brooke, onun okula bir ya da iki ay geç başlarsa nasıl telaşlanacağını biliyordu. Tabii üniversite, hakkını o zamana kadar saklı tutarsa.

Stephanie olgun değildi. Yaşına göre çocuksu davranışları vardı. Brooke, onun üniversiteye başlayıp hayatı daha yakından tanıyınca olgunlaşacağını ummuştu. Ve genç kız, Stephanie'yi zamanında okula yetiştirmeye kararlıydı.

Birden Brooke'un aklına daha önce düşünemediği bir şey geldi. Bu işte Jourdain Marchais'nin rolü neydi acaba?

Stephanie daha önce de birçok kez âşık olduğunu sanmıştı ve her seferinde de aşkına karşılık bulabilmişti. İlgi duyduğu çocukların hepsi ya devamlı telefon ediyorlar ya da kapıdan ayrılmıyorlardı. Ama Jourdain Marchais çocuk değildi... koskoca adamdı. Ve Stephanie'nin anlattığına bakılırsa, tecrübeli, anasının gözü bir adamdı.

Brooke paniğe kapıldı. Normandiya'daki arazilerinin yanı sıra Paris'te de bir şirketi yönettiğine göre Jourdain Marchais okul günlerini çoktan geride bırakmış olsa gerekti. Böyle bir adam, on sekiz yaşında, çocuksu bir kıza âşık olur muydu? Yoksa sırf kendi çıkarları için Stephanie'yi sever gibi mi davranıyordu?

Brooke telaşla mektuba göz attıktan sonra Jourdain Marchais'nin Stephanie'yi sevdiğini filan söylemediğini anladı. Eğer genç adam kendisine ilan-ı aşk etmiş olsaydı Stephanie bunu mektubunda yazmayı kesinlikle ihmal etmezdi.

Ama Brooke yine de rahatlamamıştı. Ancak Jourdain Marchais'nin Stephanie'yi şatosuna konuk olarak kabul ettiğini bildirmek için yazdığı mektubu anımsayınca genç kız biraz olsun sakinleşti.

Genç adam, bu işin iki taraf için de avantajlı

olacağını yazmıştı. Kız kardeşi Madame Rostang tatilini şatoda geçirecekti. Monsieur Rostang da bir süre sonra onlara katılacaktı. Madame Rostang'ın kızı Mélisande, Stephanie'yle aynı yaştaydı ve İngilizce'sini ilerletmek için bir arkadaş bulduğuna çok seviniyordu.

Stephanie, Normandiya'ya gittikten bir hafta sonra yazdığı mektupta Madame Rostang ve Mélisande'ın şatoda olduklarını haber vermişti. Zaten bu mektuptan sonra eve bir satır yazmamıştı. Genç kız, mektubunda ev sahibinin bekâr olduğunu yazmışsa bile ablasıyla babası bunu önemsememiş olsalar gerekti. Stephanie'nin mektubunun büyük bölümü Mélisande ve onun şık giysileri üzerineydi.

Brooke, Madame Rostang'ın Marchais şatosunda olduğunu anımsayınca biraz olsun ferahlamıştı. Madame Rostang, Stephanie'ye göz kulak olabilirdi. Brooke, ne yapması gerektiğini düşündü.

Stephanie'ye bir mektup yazıp onu geri çağırmak işe yaramazdı. Bu durumda Stephanie'nin inadı tutardı. Genç kız, babasını arayıp akıl danışmayı düşündüyse de hemen vazgeçti. Perşembe günkü iş görüşmesinin arifesinde babası zaten heyecanlıydı ve onu sinirlendirmenin bir anlamı yoktu.

Ama Brooke mektubu babasından saklayamayacağını biliyordu. Yaşlı adam, eve gelince her şeyi öğrenecekti. Genç kız, hemen bir şeyler yapması gerektiğini anlamıştı.

Mektuba bir kez daha bakınca Stephanie'ye kızdı. Brooke, kız kardeşine yazdığı mektupta babalarının terfi meselesini anlatmıştı. Stephanie nasıl böyle düşüncesiz olabiliyordu? Alec Farringdon'ın şu anda ihtiyaç duyduğu en son şey küçük kızının, 'harika haberleri'ni öğrenmekti.

Elindeki kâğıda dalgın dalgın bakarken genç

kız, birden Marchais şatosunun telefon numarasının kâğıdın üzerinde yazılı olduğunu gördü. Brooke, ne yapması gerektiğini artık biliyordu.

Babası, mektubu okuyunca mutlaka çok endişelenecekti. Genç kız, onu rahatlatacak bir şeyler öğrenme umuduyla telefona koştu. Titreyen parmaklarla numarayı çevirirken bir yandan da kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Lisedeyken Brooke'un yabancı dille arası pek iyi değildi. Telefona cevap veren kişinin söylediklerinden bir kelime bile anlamayınca genç kız, olan yabancı dil bilgisini de tamamen unuttuğunu anladı.

«Fransızca bilmiyorum,» dedi telaşla. Ama bu kez konuştuğu adamın İngilizce bilmeyebileceğini düşünerek sordu, «Parlez-vous anglais?»

«Mais oui,» diye cevapladı telefondaki ses. Sonra hatasız bir İngilizce'yle sordu. «Ne konuda konuşmak isterdiniz acaba?»

Bu çekici sesi duyunca Brooke kiminle konuştuğunu tahmin etti ve daha da endişelendi. Böylesine etkileyici bir adam Stephanie'yi şaşkına çevirirdi.

«Siz... Monsieur Jourdain Marchais mısınız?» diye sordu soğuk bir sesle. Adamın, karşısında hayranlıktan bayılmaya hazır bir İngiliz hanım daha olduğunu sanmasını istemiyordu.

Bir anlık sessizlikten sonra genç adam kibar, ama hiç de az önceki kadar sıcak olmayan bir sesle cevapladı. «Jourdain Marchais emrinizdedir Mademoiselle...»

Jourdain Marchais, arayanın kız olduğunu anlamış olsa gerekti. Zaten Madame yerine Mademoiselle demesi de bunu kanıtlıyordu. Brooke da en az onun kadar kibar davranmaya çalıştı.

«Ben Stephanie'nin ablası Brooke Farringdon'ım,» diye cevapladı genç kız. Tabii ki Stephanie'

nin mektubundan bu adama kesinlikle söz etmemişti. «Stephanie'yle konuşabilir miyim acaba?»

«Keşke görüşebilseydiniz, mademoiselle,» dedi genç adam. Sanki Brooke'la konuşmaktan sıkılmış gibiydi. Ya da belki genç kızın soğuk tavrından hoşlanmamıştı. «Kız kardeşiniz şu anda burada değil,» diye devam etti. «Ama eğer acil bir mesajınız varsa...»

«Mélisande'la mı çıktı?» diye onun sözünü kesti Brooke. Stephanie'nin her an bu adamla birlikte olmaması genç kızı biraz olsun rahatlatmıştı. Ama sevinci çok kısa sürdü.

«Ne yazık ki Henri, yani Mélisande'ın babası, birden hastalandı. Mélisande'la annesi birkaç gün önce buradan ayrıldılar.»

Brooke, oldukça duyarlı bir insan olduğu için, hemen Monsieur Rostang'ın durumunu sordu. Ama adamcağızın bir an önce iyileşmesini dilerken birden sustu. Demek ki Madame Rostang artık şatoda değildi. O anda, Brooke, Monsieur Rostang'ın sağlığını tamamen unuttu.

«Stephanie... hâlâ şatoda mı? Sizinle birlikte?» diye sordu endişeyle.

«Tabii. Babanızla bu konuda anlaşmamış mıydık?»

«Ama...»

«Anlıyorum,» diye genç kızın sözünü kesti Jourdain Marchais. Brooke'un telaşını fark etmişti, ama sebebini yanlış anlamıştı. «Stephanie burada halinden çok memnun. Mélisande'ı hiç özlemiyor,» dedi genç adam. «Benimle birlikte olmaktan hoşnut gibi.»

«Yani evde yalnızca Stephanie'yle ikiniz mi varsınız, monsieur?» diye sordu Brooke. Duyduklarına hiç sevinmemesine karşın yine de kibar olmaya çalışıyordu.

«Tabii hizmetkârlar da var. Ama sanırım kız kardeşiniz onlara karşı pek ilgili değil.»

Brooke zaten çok endişeliydi ve genç adamın 'ilgili' sözcüğünü kullanış tarzından da rahatsız olmuştu. Sanki Jourdain Marchais onunla alay eder gibiydi. Belki de Stephanie'nin aşkı tek taraflı değildi. Brooke, ikisinin arasında bir şeyler olduğundan emindi.

«Bence, monsieur, Stephanie'nin... şey... evinizde sizden başka kimse yokken orada kalması pek doğru değil,» dedi genç kız.

Endişeyle genç adamın cevabını bekliyordu. Ama fazla beklemesine gerek kalmadı. Aldığı cevap, neşeli bir kahkahaydı!

Brooke çok şaşırmıştı. Söylediği şeyin genç adamı niçin bu kadar güldürdüğünü anlayamıyordu. Artık kibar olmak için çabalamamaya karar verdi.

«Sizi bu kadar eğlendirdiğim için sevindim,» dedi buz gibi bir sesle. «Ama...»

Genç adam yine Brooke'un sözünü kesti. «Sözlerinizi yanlış anlamadım, değil mi? Stephanie'nin ablası olduğunuzu mu söylemiştiniz?»

«Evet öyle,» diye cevapladı genç kız sertçe. Ama genç adam sessiz kalınca merakla sordu. «Niçin sordunuz?»

«Stephanie, bana ablasının yirmi iki yaşında olduğunu söylemişti. Ama siz bir abladan çok, büyükanne gibi konuşuyorsunuz.» Genç adam bu söyledikleri yetmiyormuş gibi sordu. «Yirminci yüzyılın ikinci yarısında olduğumuzu size kimse söylemedi mi, mademoiselle?»

Küstah herif! Ne hakla Brooke'u alaya alıyordu? Brooke, ters bir şey söylememek için kendini zor tuttu.

«Yirminci yüzyılın ikinci yarısında olabiliriz, monsieur,» dedi genç kız. Kendini tutmak için gös-

terdiği çaba sayesinde sesi son derece gergindi. «Ama biz İngilizler, yine de kendimizi gençlerimizden sorumlu hissederiz.»

Genç adamın neşesi birden kaybolmuştu. Soğuk bir sesle, sertçe sordu. «Yani biz Fransızlar'ın gençlerimize karşı sorumluluklarımızı yerine getirmediğimizi mi söylemek istiyorsunuz?»

Brooke'un onunla tartışarak zaman harcamaya niyeti yoktu. «Tek istediğim, kız kardeşime hemen eve dönmesini söylemeniz, monsieur.»

Ama genç adam, Brooke'un tavrından hiç de hoşlanmamış gibiydi. «Bana emir vermeye çalışıyor gibisiniz, mademoiselle.»

«Sözlerimi nasıl yorumlarsanız yorumlayın,» diye cevapladı Brooke, daha da sertçe. «Kız kardeşimin bir an önce İngiltere'ye dönmesini istiyorum.»

Brooke, soylu bir Fransız ailesinin ferdiyle bu şekilde konuşulmayacağını kısa zamanda anlayacaktı. Ama daha önce hiç kimse genç kızı bu Fransız kadar kızdırmamıştı. Bu sırada, genç adam Brooke'un kabalığını çok hafif bırakan bir küstahlıkla konuşunca genç kız hazırlıksız yakalandı.

«Ben kimseden emir almam. Eğer kız kardeşinizin eve dönmesini bu kadar çok istiyorsanız, Mademoiselle Farringdon, o zaman gelip onu kendiniz götürmelisiniz.» Genç adam, bunları söyledikten sonra telefonu kapattı.

Saatler geçtikten sonra bile Brooke, Jourdain Marchais'nin hakaretini hâlâ unutamamıştı. Ama genç kızın kafasını asıl meşgul eden sorun, Stephanie konusunda ne yapması gerektiğiydi. O küstah Fransız'ın Stephanie'yi geri yollamayacağı kesindi.

Büyük olasılıkla adam, Brooke'un telefon ettiğini Stephanie'ye söylemezdi bile. Stephanie'yle ikisinin arasında her ne varsa Jourdain Marchais'nin belli ki bunu bozmaya niyeti yoktu. Brooke, ne yapacağını şaşırmıştı.

Genç kız, çaresizlikle evin içinde dolanıp dururken birden ne yapması gerektiğini buldu. Kız kardeşini sağ salim eve getirmediği sürece bir an bile rahat edemeyeceğini biliyordu.

Önce, Stephanie'nin mektubunu babasından saklayamayacağını düşünmüştü. Ama mektubu görürse babasının huzurunun kaçacağını biliyordu. Ne yapıp edip mektubu saklamaya karar verdi. Alec Farringdon, eğer bu fırsatı kaçırırsa bir daha işinde ilerleme şansını elde edemeyecekti. Yaşlı adam, kafasını hiçbir şeye takmadan, perşembe günkü görüşmeye en iyi şekilde hazırlanmalıydı.

Genç kız, Jourdain Marchais'nin, «Kız kardeşinizin eve dönmesini o kadar istiyorsanız, gelip onu kendiniz götürmelisiniz,» deyişini anımsadı. Aynen öyle yapacaktı! Biraz da şansı yardım ederse, perşembe günü Stephanie'yle ikisi evde olabilirlerdi.

Ertesi gün, Brooke'u İngiltere'den Fransa'ya götüren feribot yolculuğu dört saat sürdü. Ama genç kız, yolculuk boyunca hiç sıkılmadı. Bir yandan, yol haritasının üzerinde, Normandiya'ya nasıl gideceğini planlarken bir yandan da olup bitenleri bir kez daha düşünüyordu.

Babasına ne söyleyeceğini kararlaştırmak çok güç olmuştu. Kızının sekreterlik kursuna başlamadan önce kısa bir tatil yapmak istediğini duyunca Alec Farringdon çok sevinmişti. Brooke, onun sevincini görünce kendini daha da suçlu hissetmişti.

«Sana ne zamandır biraz da kendini düşünmen gerektiğini söylüyorum. Ama kurs başlamadan

önce dönebilmen için hemen yola çıkmalısın. N. reye gideceğini düşündün mü?»

«Ben... şey... arabayı alıp Normandiya'yı dolaşmayı düşünmüştüm,» demişti genç kız. «Stephanie oraları çok beğendiğine göre...» Babasının hevesle sözünü kesmesi Brooke'u daha fazla açıklama yapmaktan kurtarmıştı.

«Çok iyi fikir! Oraya kadar gitmişken Stephanie'ye de uğrarsın.» Brooke, suçluluk duygusu altında ezilirken babası devam etmişti. «Ne zamandır mektup yazmadı... kim bilir orada gene neler karıştırıyordur.»

Brooke zorla gülümsemişti. Bu sırada babası camları döven yağmura bakıp hava böyle giderse Steven'ın kısa zamanda kamptan döneceğini söylemişti. Yaşlı adam, Brooke'un onu yalnız bırakıp gitmek istemeyeceğini düşünmüştü ve kızına tatilini ertelemesine gerek olmadığını söylemeye çalışıyordu.

«Belki yarın giderim,» demişti genç kız.

«Yolcu yolunda gerek, değil mi?» diyerek gülümsemişti. Alec Farringdon.

Brooke, her şeyin bu kadar çabuk halledilmesına şaşırmıştı. Az sonra, eşyalarını toplamak için odasına çıkmıştı. Genç kız yolda gerekebilecek şeyleri küçük bir çantaya doldururken babası odaya girmişti.

«Yo, hayır. On beş günlük bir tatile gidiyorsun, Brooke,» demişti babası ve küçük çantayı götürüp yerine büyük bir bavul getirmişti. «Eğlenmene bak... beni de düşünme... tabii Steven'ı da. Hem belki Steven eve daha dönmez. Bizim delikanlının huylarını bilirsin, çamurların ortasında kamp yapmak hoşuna gidebilir.»

Feribot Cherbourg'a vardığında orada da İngiltere'deki gibi yağmur yağıyordu. Ama hava şartları Brooke'un umrunda değildi. Genç kız, Step-

hanie eve dönmeyi kesinlikle reddederse ne yapacağını düşünüyordu.

Yolun ters tarafından gitmek zorunda olduğu için Brooke arabayı çok dikkatli kullanıyordu. Fransızca da bilmediğinden yolunu şaşırmaktan çok korkuyordu. Neyse ki şansının ve yol tabelalarının yardımıyla, yaklaşık bir buçuk saat sonra Ecarteville'e giden yolu buldu. Jourdain Marchais'nin şatosu bu koydeydi.

Genç kız, şatoyu arayıp geleceğini bildirmeyi düşünduyse de bu fikri hemen kafasından uzaklaştırdı. Jourdain Marchais ona, son derece kaba bir şekilde, gelmesini söylediğine göre Brooke'un habersiz kapıda belirmesinde bir sakınca olmasa gerekti.

Brooke, şatoyu gözden kaçırmamak için son derece ağır ilerliyordu. Birkaç küçük eve rastladıysa da şatoya benzer bir şey gözüne çarpmadı.

Nihayet, ince ve dolambaçlı bir patikanın sonunda karşısına büyük bir bina çıktı.

Genç kız, L şeklindeki taş binaya yöneldi. Bu sırada arabanın önünde renk renk kelebekler uçuşuyordu. Brooke, son derece bakımlı bahçenin ortasındaki araba yolunda ilerlerken bir an için dertlerini unuttu. Şato ve çevresi tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Brooke, çevreye hayranlıkla bakarak arabadan indi. Bir an için, yanlış yerde olabileceğini düşündü. Genç kız, mazgallı, tarihi bir şato göreceğini sanmıştı. Oysa karşısındaki bina iki katlı, uzun bacalarla süslenmiş, oldukça modern ve güzel bir yapıydı.

Evet, yanlış yere gelmiş olmalıydı. Brooke, tekrar arabaya binip şatoyu aramak zorunda kaldığını düşününce umutsuzluğa kapıldı. Ama tam bu sırada, binanın yan kapısından uzun boylu bir adam çıktı.

Genç kız, az kalsın adamın yanına gidip ona İngilizce bilip bilmediğini soracaktı. Ama adamı yanındaki sarışını görünce yerinden kıpırdayamadı. Brooke, kıvırcık saçları kendisininkinden birkaç ton koyu olan genç kızı hemen tanımıştı.

Esmer genç adam, yanındaki kıza gülümsüyordu. Evet, burası kesinlikle Marchais şatosu olmalıydı. Adam da o küstah Jourdain Marchais'den başkası olamazdı.

Daha ikisi de Brooke'u görmemişlerdi. Bu sırada, genç adam elini Stephanie'nin koluna koyunca Brooke daha fazla dayanamayıp onlara doğru yürüdü.

Genç kızı ilk gören Jourdain Marchais oldu. Brooke, genç adamın bakışlarının altında sakinleşmeye çalıştı.

Genç kız, onların yanına varmasına birkaç adım kala durdu. Jourdain Marchais, hâlâ gözlerini Brooke'dan ayırmamıştı. Genç adam, onun yanlarına gelip derdini anlatmasını bekler gibiydi. Tam bu sırada Stephanie, Jourdain Marchais'nin ilgisinin başka yöne çekildiğini fark etti.

Stephanie, Brooke'a döndüğü anda hâlâ gülümsüyordu. Ama ablasını görünce birden yüz ifadesi değişti.

Brooke, şatoya gelişinin kız kardeşini hiç de sevindirmediğini biliyordu. Çünkü Stephanie, şaşkınlık ve öfke karışımı bir sesle sormuştu «Sen burada ne arıyorsun?»

Bölüm İki

Brooke, o küstah Fransız'ın önünde kız kardeşinin kendisiyle bu şekilde konuşmasına çok sinirlenmişti. Ama ona cevap vermesine fırsat kalmadan Jourdain Marchais, Stephanie'ye Fransızca bir şeyler söyledi. Stephanie de, aşık bir yüzle genç adama aynı dilde karşılık verince Brooke'un içinden ikisini de tokatlamak geldi.

«Demek siz,» dedi Jourdain Marchais alaycı bir tavırla, «Mademoiselle Farringdon'sınız. Stephanie'nin bekçi köpeği, öyle mi?»

Bekçi köpeği ha? Brooke, şaşkınlıkla kız kardeşine ve o kaba Fransız'a bakarken birden Stephanie'nin kendisi için o sözü kullanmış olabileceğini düşündü. Ama bu adamın önünde olay çıkarıp rezil olmak istemiyordu. Kız kardeşi ile uğraşmayı sonraya bırakıp öfkesini bastırmaya çalıştı.

«Aynen öyle,» dedi gülümseyerek ve elini genç adama uzattı. Jourdain Marchais, otuz beş yaşlarında gözüküyordu. «Buraya kısa bir tatil için geldim,» diye devam etti genç kız. «Bu kadar yakına gelmişken de kız kardeşime bir uğrayayım dedim.»

«Tabii. Buralara kadar gelip Stephanie'yi aramamanız düşünülemez,» dedi genç adam. Alaycı gri gözleri, Brooke'un duru teninin ve yemyeşil gözlerinin üzerinde dolaşıyordu. «Normandiya'dayken mutlaka benim konuğum olmalısınız.»

Jourdain Marchais, Brooke'u savunmasız bırakmaya çalışıyordu. Genç kız bunu anlamakta güç-

lık çekmemişti. Bu arada, genç adamın son derece yakışıklı olduğu da Brooke'un gözünden kaçmamıştı. Ama genç kız, onun karşısında sıkı durmaya kararlıydı.

«Ne kadar naziksiniz, monsieur,» dedi genç kız ve daveti kabul ettiğini belirtti.

«Beni çok memnun ettiniz, mademoiselle. Kâhyama sizin için bir oda hazırlatmasını söyleyeceğim. Eğer anahtarları verirseniz, arabanızı garaja aldırırım. Bu arada, Stephanie de size salonda içecek bir şeyler ikram edebilir.»

Brooke anahtarları genç adama uzatırken Stephanie, son derece şikâyetçi bir ses tonuyla, Fransızca bir şeyler söyledi. Jourdain Marchais de ona aynı dilde cevap verdi. Ve Brooke'un Fransızca'sının bir cümleyle sınırlı olduğunu bildiği halde genç kıza dönüp sordu, «Parlez vous français, mademoiselle?»

«Ne yazık ki hayır,» diye cevapladı Brooke. Bunu daha önce genç adama telefonda söylediği için, Jourdain Marchais'nin o telefon konuşmasından Stephanie'ye hiç söz etmediğini anladı.

«Stephanie, bana az önce bir yürüyüş yapmak üzere olduğumuzu hatırlattı,» dedi Jourdain Marchais. Brooke'un Fransızca bilmediğini öğrendiğine göre artık onun yanında bu dili konuşmanın ayıp olduğunu düşünür gibiydi. «Ama sanırım ikinizin konuşacağınız çok şey vardır,» diye ekledi ve eve doğru yürüdü.

Stephanie'nin öfkeli ifadesi Brooke'un gözünden kaçmadı. Belli ki Stephanie, salonda oturup evdekilerin hikâyelerini dinlemekten çok, Jourdain'le dolaşmayı tercih ederdi. Ama ev sahipleri artık yürüyüş yapmaya niyeti olmadığını belirtmek istercesine, kapıyı açmış onları bekliyordu.

Stephanie, isteksiz adımlarla dar bir holde ilerlerken Jourdain'le Brooke onu izliyorlardı. Sonra geniş bir koridora çıktılar ve Jourdain, «Yemekte görüşmek üzere,» deyip onlardan ayrıldı.

Stephanie'nin oturup Brooke'la bir şeyler içmeye filan niyeti yoktu. Genç kız, «Ben odama çıkıyorum,» deyince ablası da onu izledi.

Brooke, böyle aksileştiği zamanlarda Stephanie'yi yalnız bırakması gerektiğini daha önceki deneyimlerinden biliyordu gerçi ama Stephanie huysuzluğunu bir hafta da sürdürebilirdi ve Brooke ertesi günkü ilk feribotla onu eve götürmeye kararlıydı.

Genç kız, Stephanie'nin ardından çok şık döşenmiş bir yatak odasına girdi ve kapıyı kapadı. Kapı kapanır kapanmaz Stephanie parladı. «Ne den geldin?»

«Demek nedenini bilmiyorsun?» Brooke, aldığı mektup yüzünden buraya geldiğini Stephanie'nin de pekâlâ anladığını biliyordu.

«Tanrım,» diye bağırdı Stephanie. «Sen benim kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?»

«Eğer yetişkin muamelesi görmek istiyorsan, çocuksu hareketler yapmamalısın.»

«Tanrı aşkına,» dedi Stephanie saygısızca... ama Brooke kız kardeşine cevap vermeden önce ona kadar saymaya alışıktı. «Seni babam yolladı?» diye sordu Stephanie hırçın bir sesle.

«Hayır,» dedi Brooke, mektubu babasından niçin gizlediğini kız kardeşinin anlayacağını umarak. «Ona mektubu göstermedim. Bilmi...»

«Göstermedin mi...?» Stephanie şaşırmış gibiydi. «Söylesen iyi ederdin. Üniversiteye gitmeyeceğimi nasıl olsa bir gün öğrenecek.»

«O...» diye söze başladı Brooke. Sonra birden aklına bir şey geldi. «Stephanie, hayatım,» dedi yumuşak bir sesle. «York'a gitmek konusunda endişeli olduğunu biliyorum, ama...»

«Endişeli mi? Ne diyorsun sen?» dedi Stepha-

nie, sıkılmış gibi «Fransa'da kalmaya karar ve[rme]memin tek sebebi Jourdain'ın yanından ayrılma[k] istememem.» Stephanie, Brooke'un cevap verm[e]sine fırsat vermeden devam etti. «Eğer bura[ya] benim kararımı değiştirmek için geldiysen, h[iç] zahmet etmemeliydin. Ben üniversiteye filan g[el]miyorum. Burada, Jourdain'le birlikte kalacağım. Biz birbirimizi sevdikten sonra kim ne karışa[-]bilir ki?»

«Onun seni sevdiğinden emin misin?» Brooke adamın hiç de öyle saf biri olmadığını bir bakış[-]ta anlamıştı. «Sana hiç seni sevdiğini söyledi mi?» diye sordu telaşla. Belki de Jourdain Marchais kendi iğrenç amaçları için Stephanie'yi aldatıyor[-]du ve o da bunun farkında değildi.

Stephanie'nin bir anlık duraklaması Brooke'u biraz olsun rahatlatmıştı. «Söyledi sayılmaz. Ama beni seviyor, bundan eminim.»

'Ah, Stephanie,' dedi Brooke içinden. Genç kız kardeşinin pembe rüyalarını yıkmak zorundaydı. Böyle sonuçsuz bir serüven hem Stephanie'nin çok üzülmesine neden olacaktı, hem de onun tüm geleceğini tehlikeye atabilirdi.

Brooke, olabildiğince sakin bir sesle sordu, «Seninle evleneceğini düşünüyor musun, Stepha[-]nie?»

«Evlenmek mi?» Stephanie'nin evliliği aklına bile getirmediği belliydi. Ama bu durum, Broo[-]ke'u daha da endişelendirdi. Çünkü o anda Step[-]hanie, ukala bir tavırla sordu. «Evlenmek iste[-]yen kim?»

Brooke sabırlı olmaya çabalıyordu. «Senin iste[-]diğin nedir peki?»

Kız kardeşinin cevabı öfke dolu ve saygısızcay[-]dı. «Tanrı aşkına, Brooke, büyü artık!»

Stephanie, sanki Fransa'ya geleli beri kendisi[-]nin büyüdüğünü ima etmek ister gibiydi. Brooke

birden paniğe kapıldı ve dayanamayıp sordu, «Ya[-]nı sen ve Jourdain Marchais...» Ama sorunun ge[-]risini getiremedi. Çünkü o anda kapı vuruldu ve son derece şık, siyah bir elbise giymiş olan elli yaşlarında bir kadın içeri girdi.

Stephanie, sorunun gerisini anlamış gibi, «Sa[-]na ne?» diye sordu ve ablasının cevabını bekle[-]meden dönüp yaşlı kadınla konuşmaya başladı. Brooke, artık ne diyeceğini bilemiyordu. Az son[-]ra Stephanie, kadının kâhya Madame Laserre ol[-]duğunu ve Brooke'a kendisi için hazırlanan oda[-]yı göstermek istediğini söyledi.

Brooke, kız kardeşiyle arasında geçenleri hiç kimseye belli etmemeye kararlıydı. Hiçbir şey söylemeden kâhya kadının peşi sıra bitişik odaya girdi.

Odaya girince, genç kızın gözleri kamaştı. Pem[-]be brokarlarla arkaya toplanmış pembe, kadife perdelerden ve aynı renk yatak örtüsünden göz[-]lerini alamıyordu. Brooke, bir an için tüm dert[-]lerini unuttu. «Harika,» diye fısıldadı hayranlık[-]la.

«Beğendiniz mi?» diye sordu Madame Laserre, krem rengi duvardan duvara halının üzerinde do[-]laşırken. Odanın beğenilmesine sevindiği belliydi.

«Çok beğendim,» diye mırıldandı Brooke. «İn[-]gilizce biliyor musunuz, Madame Laserre?»

«Sadece... birazcık,» diye cevapladı kâhya ka[-]dın. «Yavaş konuşursanız.»

Madame Laserre, birkaç dakika daha odada kaldı. Yaşlı kadının İngilizce'si, Brooke'un Fran[-]sızca'sıyla aynı düzeyde gibiydi.

Madame Laserre ve Brooke yarı Fransızca, ya[-]rı İngilizce konuşup anlaşmaya çalıştılar. Sonun[-]da, Brooke odadan çok memnun olduğunu ve kimseye yük olmak istemediğini anlatmayı ba[-]

şardı. Ve az sonra odaya Emilie adında birinin çay getireceğini anladı.

Az sonra arabayı garaja park eden genç bavulunu da getirip odaya bıraktı.

Ama o sırada genç kızın düşünmesi gereken çok daha önemli konular vardı. Stephanie'yle konuştukları şeyleri anımsadı. Genç kız, düşüncelere dalmışken kapı vuruldu ve siyah saçlı, güzel bir kız elinde tepsiyle odaya girdi.

«Emilie?» diye sordu Brooke. Tepsideki porselenlerin güzelliği dikkatini çekmişti.

«Oui, mademoiselle,» diye cevapladı Emilie ve gülümseyerek tepsiyi sehpaya bıraktı.

«Parlez vous anglais?» Brooke aksanından utanıyordu. Emilie'nin hiç İngilizce bilmediğini anlayınca gülümseyerek, «Merci, Emilie,» demekle yetindi.

Brooke, yalnızca kendisine bir fincan çay koydu, ama tabaktaki minik pastaları yiyemeyecek kadar sinirliydi. Stephanie'nin sözleri genç kızın iyice moralini bozmuştu. Evet, belki de kız kardeşinin biraz fazla üzerine düşüyordu. Ama geceler boyunca Stephanie'nin başucunda oturup onun bir kez daha nefes alıp alamayacağı korkusuyla bekleyen birisinin şimdi ona fazlaca düşkün olması son derece doğaldı.

Stephanie, Jourdain Marchais'nin kendisini sevdiğini söylemişti. Ama acaba doğru muydu bu? Jourdain Marchais olgun bir adamdı. Stephanie gibi çok zeki, ama aynı zamanda son derece çocuksu ve şımarık bir küçük kıza bu adam gerçekten âşık olabilir miydi?

Bir saat sonra Brooke, hâlâ bu konuyu düşünüyordu. Önce, gidip kız kardeşiyle bir kez daha konuşmayı düşünmüştü. Ama bunun bir işe yaramayacağı belliydi... Brooke'un başka bir plan yapması gerekiyordu.

Brooke, kız kardeşini eve götürmenin pek de kolay olmayacağını biliyordu. Sonra genç kızın aklına daha önce hiç düşünmediği bir şey geldi. Eğer Stephanie eve dönmeyi reddederse Brooke da şatoda kalmaya mecbur olacaktı.

Jourdain Marchais'nin çatısının altında bir gece daha geçirmeyi kesinlikle istemiyordu.

Genç kız, yakışıklı ve alaycı ev sahibinin yüzünü gözlerinin önüne getirdi. Ama hemen bu yüzü kafasından uzaklaştırıp başka şeyler düşünmeye çalıştı. Stephanie'yi eve dönmek için ikna edene kadar şatoda kalmaktan başka çaresi yoktu.

Bavulunu boşaltmaya girişti. Jourdain Marchais'nin konukseverliğini kabullenmek genç kızın çok zoruna gidiyordu, ama Stephanie gururundan daha önemliydi.

Adamın masasında yemek yemeyi kabul etmek zorundaydı... hem böylece Stephanie ile ikisini daha iyi inceleyebilirdi. Belki Jourdain Marchais'nin Stephanie için ne gibi duygular beslediğini de anlardı.

Saat yedi buçukta, Brooke yıkanmış ve hafif bir makyaj yapmıştı. Üzerinde açık mavi bir keten elbise vardı. Stephanie odaya girdiği sırada genç kız saçlarını fırçalıyordu.

Brooke, kız kardeşinin hâlâ öfkeli olduğunu bir bakışta anladı. Bu sırada Stephanie soğuk bir sesle, «Yemekten önce Jourdain'le ben her zaman birer içki alırız. İlle istiyorsan, sen de içebilirsin,» dedi.

Brooke, onun kabalığını fark etmemiş gibi davrandı. «Teşekkürler, Stephanie.»

Stephanie, Jourdain'le birlikte olmaya can atıyor da olsa odadan hemen çıkmadı. Brooke, ona eve dönmekten bahsetmeyi düşündüyse de bundan hemen vazgeçti.

«Bir tek bunu söylemek için mi geldin?» diye

sordu sonunda. Belki de Stephanie'nin anlatmak istediği başka bir şeyler vardı. «Canını sıkan bir şey mı var, Stephanie?»

«Canımı sıkan tek şey sensin,» dedi Stephanie ve sesini yükselterek devam etti. «Yemin ederim, Brooke, eğer bu işi bozarsan kendimi öldürürüm!»

Brooke içini çekti. Stephanie'nin böyle laflar etmesine alışıktı.

«Biliyor musun, Stephanie,» dedi sakin bir sesle. «Belki de sen Güzel Sanatlar Akademisi'ne girsen yeteneklerini daha iyi değerlendirebilirler.»

«Üniversiteye gitmeyeceğime göre fark etmez,» dedi Stephanie ve odadan dışarı fırladı.

Brooke saçlarını fırçalarken yaptığı işten çok Stephanie'yi düşünüyordu. Ilgisizce saçlarına baktı. Açık sarı saçları ortadan ayrılmıştı ve yüzünün iki yanını iddiasız bir şekilde çerçeveliyorlardı. Çenesinin altında da hafifçe içe doğru kıvrılıyorlardı.

Odadan çıkarken genç kız, hâlâ kız kardeşini düşünüyordu. Yoksa Stephanie'nin olgunlaşmasının gecikmesine üç yıl süren o hastalık mı sebep olmuştu?

Brooke, merdivenlerden inerken birden bir gerçekle yüz yüze geldi. Belki de duygusal yönden Stephanie ona göre çok daha çabuk gelişmişti. Stephanie şimdiden birçok kez âşık olmuştu. Oysa Brooke, yirmi iki yaşında olduğu halde bu duyguyu hiç tatmamıştı.

Stephanie'nin kahkahalarını duyunca salonun ne tarafta olduğunu anladı. Brooke odaya girdiği zaman Stephanie yalnızca bir an için başını kaldırıp bakmakla yetindi. Genç kız, tüm ilgisini ev sahibine vermiş durumdaydı. Ama Jourdain Marchais, ilgiyle Brooke'a döndü.

«Ah, mademoiselle,» diye mırıldandı. «Sizin hayalimde yarattığım biri olduğunuzu düşünmeye başlamıştım.»

Brooke dişlerinin arasından konuştu. «Geciktiysem özür dilerim.»

«Önemli değil.» Genç adam gülümsedi. «Artık buradasınız. Babanız ne kadar gurur duysa azdır. Bir değil, iki tane büyüleyici kızı var.»

Brooke, annesinin düzgün hatlarını aldığını biliyordu. Ama daha önce hiç kimse ona büyüleyici olduğunu söylememişti. Birden içini kaplayan mutluluk Brooke'u şaşırttı. Stephanie de çok memnun gibiydi. Kız kardeşinin yüz ifadesini görünce Brooke hemen kendini toparladı. Belki kendisi de o anda tıpkı Stephanie gibi zevkten dört köşe bir halde gülümsüyordu. Genç kız, bu adamın ikisini de avcuna aldığını düşünüp sevinmesini istemiyordu.

«Siz de, Stephanie gibi, hafif bir şeri alır mısınız?» diye sordu Jourdain Marchais.

«Ben bir şey almayayım, monsieur,» dedi genç kız kibarca.

«Madame Laserre yemeği hazırlamıştır,» diye söze karıştı Stephanie. «Acaba yemekte ne var, Jourdain?»

«Acıktın mı?» diye sordu Jourdain. Stephanie'ye karşı şakacı bir tavır takınmıştı.

«Hem de nasıl,» dedi Stephanie ve ablasıyla Jourdain'in aralarına girdi.

«Öyleyse seni daha fazla aç bırakmayalım,» diye cevapladı genç adam ve üçü birlikte yemek odasına gittiler.

Yemek odası da diğerleri gibi son derece şık bir şekilde döşenmişti. Stephanie'yle Jourdain Marchais yan yana oturdular ve Brooke da onların karşılarına geçti. Böylece aralarındaki her türlü bakışmayı rahatça görebilecekti. Ama aynı

zamanda, Jourdain Marchais de rahatlıkla Broo-ke'u inceleyebilirdi.

Genç kız az sonra ev sahiplerinin tam bir [illegible] adamı olduğunu fark etti. Genç adam, sürekli il-ginç konulardan söz açıyor ve Stephanie'nin Fran-sızca konuşmasına da izin vermiyordu. Aperitif olarak füme balığı geldiğinde Stephanie, genç ada-ma dönüp Fransızca bir şeyler söyledi. Buna kar-şılık Jourdain, genç kıza gülümsedi ve İngilizce olarak, «Ablanın önünde Fransızca konuşmaya-cağız, petite,» dedi.

Stephanie, davranışının eleştirilmesine hiç kız-mamış gibi genç adama gülümsedi. Brooke ise Jo-urdain Marchais'nin etkileyici tavırlarından tik-sinmişti.

Brooke, bakışlarını karşısındaki ikiliden uzak-laştırıp çevresini inceledi. Sonra tabağına baktı. Tekrar başını kaldırdığı anda kendisini izleyen bir çift gri gözle karşılaştı.

Genç kız, yemekte sohbet havasını yaratan tek kişinin Jourdain olmaması gerektiğini biliyordu. Genç adamın kendisini görgüsüz bulması Broo-ke'un gururuna dokunacaktı. Ortaya bir konu at-mak için aklına gelen ilk şeyi söyledi.

«Yemekleri Madame Laserre mi pişiriyor, mon-sieur?»

Genç adam başını evet anlamında salladı. «Fü-me balığını beğendiniz mi?»

«Çok güzeldi.» Tam o sırada sıcak yemekler ge-lince genç kız konuşacak konu aramaktan kur-tuldu.

Bu arada Jourdain Marchais, lafı Brooke'un aş-çılıktaki ustalığına getirmişti.

«Stephanie çok güzel yemek pişirdiğinizi söy-ledi,» diye mırıldandı genç adam. Brooke, onun yalnızca kendisini etkilemek için bu sözleri söy-lediğinden emindi.

«Pek sayılmaz,» diye cevapladı genç kız. Jour-dain Marchais'nin numaralarından etkilenmeme-ye çalıştığı halde elinde olmadan gülümsedi. «Hem zaten Fransız aşçılarının ustalığının yanın-da benimkinin lafı mı olur?»

Genç kız, bu sözleri söyledikten hemen sonra pişman oldu. Demek ki Jourdain Marchais'nin yağcılığı bulaşıcıydı!

«Yuvayı ayakta tutan kişi olmaktan dolayı mut-lusunuz demek?» diye sordu genç adam. Brooke'un az önce söylediklerinden hoşlandığı belliydi.

Genç kız, az kalsın, 'Birinin o işi yapması ge-rek,' diyecekti, ama yıllardır sabırlı davranmaya alıştığı için kendini bu kez de tuttu. «Yaptığımın karşılığını fazlasıyla alıyorum.»

«Mutlu bir yuvanız var sanırım?»

«Ben...» Brooke duraksadı. Gerçekten mutlu bir yuvaları mı vardı? İkizlerin atışmaları dışın-da evleri oldukça huzurlu sayılırdı. Genç kız, bu arada Stephanie'ye baktı ve onun konuşmaya ka-tılamadığı için sıkıldığını gördü. «Belki de Step-hanie bu soruya daha iyi cevap verebilir.»

«Öyleyse sorumun cevabını çoktan aldım de-mektir,» dedi genç adam. «Buraya geldiği andan beri Stephanie hepimizin yaşamına renk kattı.» Bu sözleri duyunca Stephanie'nin gözleri ışılda-maya başlamıştı. Brooke duyduklarına inanamadı. Bu arada genç adam devam ediyordu. «Onu böy-le neşeli görünce mutlu bir yuvası olduğunu an-lamak hiç de zor değil.»

Brooke, kız kardeşinin şatoya geleli beri neden neşeli olduğunu tahmin edebiliyordu. Fransa'ya gelmek için izin alana kadar çok uğraşmıştı. Ama-cına ulaşınca çok mutlu olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ayrıca Jourdain Marchais'yi sevdiğine gö-re ona iyi yönlerini göstermesi çok doğaldı. Bu

da genç adamın, neler hissettiğini Stephanie'nin hiç belli etmediğini kanıtlıyordu.

Zaten Jourdain'in Stephanie'ye karşı duygularını Brooke da anlayamamıştı. Yemeğe oturdukları andan beri ikisini de dikkatle incelemişti. Stephanie, genç adamın her sözünü ağzı bir karış açık dinliyordu. Buna karşılık, Jourdain ona özel bir ilgi göstermiyor gibiydi. Belli ki Stephanie'ye fazla bir umut vermeksizin onu idare ediyordu.

Brooke, eğer Jourdain Marchais bu işi sürdürürse kendisinin en az bir hafta daha şatoda kalması gerekebileceğini anlamıştı. Genç kız, ev sahibini incelemeyi bırakıp kız kardeşiyle konuşmaya çabaladı.

«Sana yazdığım mektubu aldın mı? Hani babamın terfi etmesiyle ilgili olanı?»

«İş görüşmesine gitti mi?» diye sordu Stephanie ilgisizce. Yanındaki adamı, babasından daha ilginç bulduğu belliydi.

«Yarın gidecek,» diye hatırlattı Brooke, kız kardeşine.

«Onun böyle bir zamanında çıkıp buraya gelmen çok şaşırtıcı doğrusu,» dedi Stephanie.

Brooke kendini güçlükle tuttu ve öfkesini belli etmemeyi başardı. Ama Jourdain Marchais, genç kızın kırgınlığını hissetmiş gibi söze karıştı

«Babanız iyidir umarım?»

«Evet, çok iyi,» diye cevapladı Brooke. Genç kız, bu sırada Stephanie'ye derdini anlatmak için başka bir yol denemeye karar verdi. Biraz daha yumuşak bir sesle ekledi. «Stephanie bunu size söylememiş olabilir, ama annem ölünce babam öyle ağır bir bunalım geçirdi ki az kalsın işini kaybediyordu.»

Genç kız, babasına haksızlık ettiği için suçluluk duyuyordu, ama Stephanie'nin geleceği için

bunu vermek zorundaydı. Böyle bir durumda gururunu ve babasına karşı duyduğu suçluluğu ikinci plana atması gerekliydi.

«Sevdiği kadını kaybetmek her erkeği sarsar,» diye mırıldandı Jourdain. «Ama siz daima onun yanındaydınız,» dedi Brooke'a gülümseyerek. «Stephanie, ailenize bakmak için eğitiminizi yarım bıraktığınızı anlattı bana.»

Brooke, genç adamın gülümsemesindeki içtenliği fark etmedi bile. «Kim olsa aynı şeyi yapardı,» diye mırıldandı. Tam babasından söz etmek istediği sırada Jourdain'in konuyu değiştirmesine canı sıkılmıştı.

«Ama yalnızca on altı yaşındaydınız!»

Anlaşılan Stephanie, şatoya geleli beri aile sırlarını bu adama anlatmaktan başka bir şey yapmamıştı. «Babam çok çaresizdi,» dedi genç kız. Sözü babasına getirebildiği için sevinmişti. «Ama neyse ki,» diye devam etti, ev sahibine gülümseyerek. «Artık iyice düzeldi. Mutlu olmaya onun da hakkı var. Eğer yaşam ona kötü bir oyun oynamazsa ve terfi edebilirse hepimiz çok sevineceğiz.»

«Acaba Monsieur Rostang nasıl olmuştur?» diye söze karıştı Stephanie, konuyu değiştirebilmek için.

«Monsieur Rostang mı?» diye sordu Brooke. Monsieur Rostang adında birinin varlığını tamamen unutmuştu.

«Melisande'ın babasının hastalandığını ablana söylemedin mi?» diye sordu Jourdain, Stephanie'ye dönerek.

Bu sırada Brooke, Jourdain Marchais'nin hasta olan eniştesinden kendisine telefonda söz ettiğini anımsadı. Genç kız, biraz şaşkınca da olsa, durumu düzeltmek için konuştu.

«Umarım ciddi bir şey değildir.»

«Henri yarın birkaç tahlil daha yaptıracak,» dedi Jourdain.

Stephanie, Jourdain'in ailesine yakınlığını kanıtlamak istercesine, söze karıştı. «Madame Rostang, benim de onlarla birlikte gitmemi teklif etti.»

Brooke, en azından Madame Rostang'ın bazı kurallardan haberdar olduğunu düşündü. Bu sırada Jourdain Marchais'nin alaycı yüz ifadesini görünce öfkelendi. Genç adam, sanki Brooke'un aklından geçenleri okumuş ve onun çok geri kafalı olduğunu düşünür gibiydi.

«Tabii ki onlarla gidemezdin,» demeye zorladı genç kız kendini. Az kalsın, 'Kafanı kullanıp hemen eve dönmeliydin,' diyecekti, ama kendini tuttu. «Madame Rostang'ın yeteri kadar sorunu vardır. Bir de sen...»

«Jourdain de öyle dedi. Hem zaten gitmem olanaksızdı. Jourdain'in büroda yardımıma ihtiyacı var.»

«Büroda mı çalışıyorsun?» diye sordu Brooke şaşkınlıkla. Kız kardeşini büroda çalıştırmak bir yana, öyle bir yerde beş dakika oturmasını sağlamak bile olanaksızdı. Stephanie, bu adama büroda böylesine zevkle yardım ettiğine göre ona iyice kafayı takmış olmalıydı.

«Bak aklıma ne geldi,» dedi Jourdain, Stephanie'ye bakarak. «Biraz temiz hava aldıktan sonra dosyalamayı bitireceğine söz vermiştin.»

«Ah, o işi tamamen unuttum,» diye bağırdı Stephanie. «Ama zaten yürüyüşe çıkamadık ki,» dedi ablasına anlamlı bir şekilde bakarak. Sonra birden ayağa fırlayıp Jourdain'e gülümsedi. «Şimdi gidip hemen bitiririm. Beş dakika sürmez.» Ve bu sözleri söyledikten sonra hemen çıktı.

Brooke, Jourdain Marchais'nin Stephanie'yi özellikle yolladığını sezmişti. Bunun Brooke için de bir sakıncası yoktu. Hazır adamı yalnız bulmuşken ona bir çift laf edebilirdi.

«Kahveyi salonda alalım mı?» diye sordu genç adam. Brooke hiç itiraz etmedi.

Madame Laserre tam o sırada elinde kahve tepsisiyle belirdi. Sonra geldiği gibi hemen kayboldu. Brooke, Jourdain'e bir fincan kahve uzattıktan sonra kendisininkini de alıp bir koltuğa oturdu.

Jourdain de onun karşısındaki iskemleye yerleşti. Ve, adeta Brooke'u kızdırmak istercesine, o daha ağzını bile açamadan genç adam söze başladı.

«Söyleyin bana, mademoiselle, kendinizi hep böyle kontrol altında mı tutarsınız?»

Genç kız, bu soruyu hiç beklemiyordu. Az kalsın şaşkınlıktan elindeki kahveyi dökecekti. «Anlayamadım?» diye sordu, soğuk bir sesle.

«Belli ki kız kardeşinizle aranızda bir sürtüşme var,» dedi genç adam. Brooke'un soğuk tavrından hiç etkilenmemiş gibi. «Ama yemekte Stephanie öfkesini olduğu gibi gösterirken siz kızgınlığınızı bir an bile belli etmediniz.»

'İşte, sabır gerektiren biri daha,' diye düşündü Brooke. «Stephanie'yle ikimizin birbirimize bağırmamızda bir yarar yok, monsieur. Böyle davranarak bir yere ulaşamayız.»

«Ulaşmak istediğiniz yer de İngiltere, öyle mi?... Stephanie'yle birlikte...»

«Bunun için buradayım,» dedi Brooke. «Gelip onu götürmemi siz bana kendiniz söylediniz.»

Genç adam başını salladı. «Babanız niçin Normandiya'ya geldiğinizi biliyor mu?»

Genç kız bu konuda kendini hâlâ suçlu hissediyordu. «Babam, tatil amacıyla burada olduğumu sanıyor. Ama bu kısa bir tatil olacak,» dedi

ve hemen ekledi. «Yarın dönmeyi düşünüyordum. Ama Stephanie...»

«Sorun mu çıkarıyor?»

«Daha onunla eve dönmek konusunda konuşmadım,» diye itiraf etti Brooke. Genç kız söylemek istediklerinin hiçbirini söyleyemediğini birden fark etti. Konuyu fazla dağıtmadan, genç adama ne yapmaya çalıştığını sormaya karar verdi. Ama tam bu sırada, Jourdain Marchais onu bir kez daha şaşırttı.

«Stephanie'ye duygu sömürüsü yaparak onu götürebileceğinizi mi umuyorsunuz, mademoiselle?»

«Duygu sömürüsü mü?» diye bağırdı genç kız şaşkınlıkla.

«Babanızın çektiği acılardan sonra artık mutlu olması gerektiğini söylerken bu konunun özellikle üzerinde durmadınız mı?»

Brooke, Jourdain Marchais'nın kullandığı sözcüğün doğru olduğunu kendi kendisine itiraf etmek zorundaydı. Gerçekten de duygu sömürüsünü deneyecek kadar alçalmıştı.

«Haklı olduğunuzu kabul etmeliyim,» dedi, ama yine de sertçe eklemeden duramadı. «Elimdeki her silahı kullanırım.»

Birkaç dakika süresince genç adam, Brooke'a bir cevap vermektense onun gözlerini incelemeyi tercih etti. Sonra alçak sesle konuştu, «Ne yazık ki gençleri hiç tanımıyorsunuz, mademoiselle.»

Genç kız dayanamadı. «Altı yıldır iki genci yetiştirmekle meşgulum, bu nedenle onları iyi tanıdığımı sanıyorum,» dedi öfkeyle. Her zamanki sabırlı halinden eser kalmamıştı. «Ama sanırım siz genç kadınları çok yakından tanıyorsunuzdur.»

Jourdain Marchais yalnızca gülmekle yetindi. Ve sanki Brooke'u daha da kızdırmak ister gibi

ekledi. «Stephanie'nin dizginlerini elinizden bırakmak istemiyorsunuz.» Belli ki Brooke'u tahrik etmeye çalışıyordu. Ama genç adamın daha sonraki sözleri Brooke'un öfkesinin birden kaybolmasına sebep oldu.

«Bilmiyor musunuz ki, mademoiselle, küçük kız üniversiteye başlayınca kontrolünüzden çıkacaktır?»

«Haberiniz yok mu?» dedi Brooke, fısıltı gibi bir sesle. Jourdain ondan bir açıklama bekler gibi bakınca, genç kız hemen ekledi, «Stephanie üniversiteye gitmekten vazgeçtiğini söyledi.»

Birden Jourdain Marchais'nın yüzü değişti. Duyduklarından o da en az Brooke kadar endişelenmiş gibiydi. «Size öyle mi dedi?»

«Hem söyledi hem de mektubunda yazdı,» dedi genç kız. «Babamı endişelendirmek istemediğim için mektubu ona göstermedim.»

«Telefon etmenizin sebebi de bu muydu?» diye sordu genç adam. «Kız kardeşinizin bir erkekle aynı evde yalnız olmaması için değil de bu sebepten mi...»

«Gelmemin onun burada sizinle yalnız kalmasıyla da tabii ki ilgisi var,» diye genç adamın sözünü kesti. Jourdain Marchais, ahlakı yönden kendisinden şüphe edildiği için kızmış gibiydi. Ama artık onun ne düşündüğünün Brooke için önemi yoktu. Buz gibi bir sesle sordu, «Bana açıkça söyleyin, monsieur, kız kardeşimin duygularıyla oynadınız mı?»

«Oynamak mı?» Genç adam, Brooke'un bu sözü ne anlamda kullandığını gayet iyi anlamış gibiydi ve böyle bir soru karşısında öfkelenmişti.

Jourdain Marchais'nin soğuk tavrı ürkütücüydü, ama artık Brooke'u hiçbir şey durduramazdı.

«Demek istiyorum ki,» diye devam etti genç

kız. «Kız kardeşimle kısa bir ilişki peşinde mısiniz, yoksa...»

«Ne hakla...» diye onun sözünü kesti Jourdain öfke dolu bir sesle.

«Stephanie üniversiteye, burada... sizinle kalmak için gitmeyeceğini söyledi.» Genç kız onun tekrar söze karışacağını anlayınca hemen ekledi «Size âşık olduğunu sanıyor.»

Jourdain Marchais'nin şaşkınlığı onun hiçbir şeyden haberi olmadığını gösteriyordu. Ama yine de Brooke, genç adamın bu durumu kabullenmesini veya inkâr etmesini duymadan onu rahat bırakmamaya kararlıydı.

Aslında Brooke gereksiz yere olay yaratmaktan hoşlanmazdı. Ama bu durumda, adamı biraz telaşlandırıp ağzından laf alsa fena olmayacaktı.

«Stephanie bu işi epeyi ileri götürdü. Hatta bana, eğer ben aranıza girmeye kalkarsam...» Genç kız daha iyi bir etki yaratmak için durakladı. «Kendini öldüreceğini söyledi.»

Genç adam gözlerini kıstı. Brooke, aslında onun ne demesini istediğini kendisi de pek bilmiyordu. Ama genç kız, sinirlerini bozmakta Jourdain Marchais'nin üstüne kimse olmadığını biliyordu. Bu sırada genç adam konuştu. «Anlaşılan, mademoiselle, büyük bir sorununuz var.»

«O kadarını biliyorum,» diye bağırdı Brooke, öfkeyle. Sonra daha sakin bir sesle sordu. «Siz de bir sorunla karşı karşıya değil misiniz, monsieur?»

«Ben mi, mademoiselle?» diye sordu genç adam, kaşlarını kaldırarak.

Brooke, ondan hiçbir yardım göremeyeceğini anlamıştı. Gururu, genç kıza derhal odadan çıkmasını söylüyordu. Ama Brooke, Stephanie'nin geleceği için savaşmaya kararlıydı.

«Öyle olsun, monsieur,» dedi soğuk bir sesle.

«Sorunun yalnız bana ait olduğunu kabul ediyorum. Stephanie'nin geleceği ve mutluluğu benim sorumluluğum altında. Ama babam, Stephanie'nin buraya gelmesine sizin bir beyefendi olduğunuzu düşündüğü için izin verdi...» Genç kız, Jourdain Marchais'nin gözlerindeki öfkeyi görünce bir an durakladı. «... bu durumda size de ufak bir sorumluluk düşmüyor mu?»

Brooke'un sesi soğuksa genç adamınki buz gibiydi. «Benim sorumluluğum Stephanie'nin burada iyi bakılması ve mutlu olması ile sınırlıdır. Mutlu olmadığını söyleyebilir misiniz?»

«Burada çok mutlu olduğu doğru. Ama ben onu eve götürmek istiyorum.»

Genç adamın küstah bakışları, 'Biraz zor' der gibiydi. Brooke, daha önce kendisini böylesine şaşkına çeviren bir adamla karşılaşmamıştı. Genç kız, toparlanmaya çalıştı.

«Stephanie üniversiteye girebilmek için çok çalıştı. Anlamıyor musunuz... tüm elde ettiklerine, önündeki geleceğe sırt çevirmesine izin veremem.» Jourdain Marchais karşılık vermeyince genç kız, yemyeşil gözlerinden kıvılcımlar saçarak devam etti. «Ona, Madame Rostang ve Mélisande gittikten sonra artık burada kalmasının uygun olmadığını söyleyebilirsiniz.»

Jourdain Marchais, hiçbir şey söylemeden kahve fincanını incelemeye koyuldu. Brooke, onun bir çözüm yolu aradığını düşünüp umutlandı. Bu sırada, genç adam gülümseyince, genç kız daha da heyecanlandı.

«Ama nasıl ona gitmesini söyleyebilirim, mademoiselle?» diye sordu Jourdain, yüzündeki gülümseme kaybolurken. «Babanıza, üniversitenin açılmasından bir hafta öncesine kadar kızını evimde konuk edeceğime dair yazılı teminat vermedim mi?»

«Ama Stephanie üniversiteye ...»

Jourdain Marchais onun sözlerini duymazlıktan geldi. «Ben bir Fransız'ım. Şerefini, bir İngiliz'e verdiğim sözü tutmaya zorlar beni.» Belli ki genç adam, az önce ahlâkıyla ilgili söylenen sözlerin öcünü almak niyetindeydi.

Genç kız, son umudunu da yitirmişti. Ama bu sırada Jourdain Marchais'nin yüzü değişti. Sanki genç adamın aklına yeni bir çözüm yolu gelmiş gibiydi.

«Ne...?» diye sordu Brooke, kendini tutamayıp.

«İşe yarayabilir,» dedi genç adam, düşünceli bir tavırla.

«Ne işe yarayabilir?» diye sordu genç kız hevesle. Belki de Jourdain Marchais onu anlamıştı ve yardım etmek istiyordu.

«Yaramayabilir de,» dedi genç adam. «Ama denemeye değer.»

«Nedir denemeye değen?»

«Babanıza karşı sözümü tutmak zorunda olduğuma göre... tabii güzel Stephanie'nin intihar etmesine de izin veremeyiz... belki de benim şerefimi tehlikeye atmadan bu işten kurtulmanın bir yolunu buluruz.»

«Nasıl bir yol?» diye sordu Brooke ısrarla.

«Gözleriniz ruhunuzun aynası gibi,» dedi birden Jourdain Marchais. «Siz aslında tutkulu bir insansınız, mademoiselle. Ama bu özelliğinizi göstermemek için çok çabalıyorsunuz.»

«Tanrı aşkına!» Brooke daha fazla dayanamadı. Sanki adam lafı özellikle uzatıyor gibiydi!

Jourdain gülümsedi ve kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. «Belki de bu iş benim için o kadar zor olmayacak.»

Brooke derin bir nefes aldı. «Ne düşündüğünüzü bana da söyleyebilir miydiniz acaba? Benim ... şey... sorunumu çözmek için bir yol bulduğunu söylediniz. Nasıl bir yol bu? Ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

«Ne yapacağız demek daha doğru olur,» diye cevapladı Jourdain ve öne doğru eğilip devam etti. «Stephanie'nin sorununu çözmenin en iyi yolu benim size âşıkmış gibi davranmam, mademoiselle.»

Brooke, şaşkınlıktan gözlerini iri iri açtı. Bu sırada genç kız ayağa fırladı ve Jourdain de kalkıp ona yaklaştı.

«Deneyimlerimden bildiğim kadarıyla,» dedi genç adam, alaycı gri gözlerini Brooke'tan ayırmaksızın. «Hanımlar bu konuda onurlarına çok düşkündürler. Eminim Stephanie de farklı davranmayacaktır. Ve durumu önemsemiyormuş gibi gözükse de hemen İngiltere'ye dönmek isteyecektir. Doğal olarak,» diye devam etti Jourdain Marchais. «Sizin de benim ilgimi karşılıksız bırakmamanız gerekiyor.»

Genç kız, hiçbir şey anlamamış gibi Jourdain'e bakıyordu. Eğer doğru duyduysa Jourdain Marchais ona âşık gibi davranacaktı... ilgisine de karşılık görecekti... ve onuru kırılan Stephanie, İngiltere'ye dönmeyi isteyecekti. Bu durumda genç adamın şerefi de korunmuş olacaktı. Stephanie eve dönmeyi kendi isterse, Jourdain Marchais onları zevkle yolcu edebilirdi.

Brooke daha kendine gelememişken genç adam, birden ona yaklaşıp kolunu omuzlarına doladı.

«Sana birazcık kur yapmam yeterli olur sanırım,» diye fısıldadı Brooke'un kulağına. Genç kız, şaşkınlıktan kıpırdayamıyordu. «Ama küçük bir ihtimal daha var, chérie,» dedi, genç kızın çenesini tutup başını hafifçe kaldırarak. «Belki de seni yatağıma almam gerekebilir.»

Brooke önce şaşkınlıktan susmuştu. Ama b. ikinci şok, genç kızın üzerinde çok farklı bir etki yarattı.

«Ne cüretle bunu söylersin?» diye bağırdı ve Jourdain Marchais'yi tüm gücüyle itip kendinden uzaklaştırdı. Bu sırada genç adamın gözlerindeki hayranlığı fark etmedi, ama alaycı ifadeyi gördü «Seni... seni... kendini beğenmiş adi Fransız kamparası!» Genç kız, bu sözleri söyledikten sonra hızla kapıya koştu.

Arkadan, genç adamın kahkahasını duydu. «Bana öyle geliyor ki, mademoiselle, bir erkekle yatağa girmek şöyle dursun, hayatınız boyunca birini öpmediniz bile.»

Brooke dayanamayıp döndü. «Emin olun, monsieur, bir erkekle yatağa girersem, o adam siz olmayacaksınız!»

«Demek bâkiresin,» dedi genç adam, gülerek. Bunu öğrendiğine sevinmiş gibiydi.

Brooke söyleyecek bir şey bulamayınca, «Canın cehenneme,» diye bağırdı ve salondan dışarı fırladı. Az kalsın, odaya girmek üzere olan Stephanie'ye çarpıyordu.

«Yangın mı var?» diye sordu Stephanie, ablasına küstüğünü bir an için unutarak.

Brooke cevap vermeden odasına koştu. Jourdain Marchais iğrenç bir adamdı! Hiçbir beyefendi, ki Jourdain Marchais kendini böyle görüyordu, bir genç kıza bu tür bir teklif yapmazdı. Bu adam kendini ne sanıyordu ki?

Genç kız daha önce hiç bu kadar şaşırdığını hatırlamıyordu. Bir duş alıp yatağına girdikten sonra bile uzun zaman kendine gelemedi.

Ama Brooke, Jourdain Marchais'yle aralarında geçen konuşmayı anımsayınca bir konuda çok rahatladı. En azından artık, adamın Stephanie'ye

hiçbir umut vermediğini biliyordu. Stephanie, kendi kendine hayal kurmakla yetinmişti şimdiye dek. Jourdain Marchais, Stephanie'yi yatağına almamıştı.

Brooke, genç adamın kendisini yatağına almak istediğini düşününce kıpkırmızı oldu. Ama yine de bir şey açıklığa kavuşmuştu. Jourdain Marchais, Stephanie'ye âşık değildi!

Bölüm Üç

Brooke, ertesi sabah dertlerinin biraz olsun hafifleyeceğini ummuştu. Ama yanıldığını çabuk anladı. Çünkü bu kez yeni bir sorunla karşı karşıyaydı. Stephanie'ye Jourdain Marchais'nin onu sevmediğini nasıl söyleyecekti?

Kız kardeşinin üzüldüğünü görmek Brooke'a da bir o kadar acı verecekti. Ayrıca genç kız, Stephanie'nin kendisini dinleyeceğinden de pek emin değildi. Kız kardeşi büyük olasılıkla ona inanmayacaktı.

Genç kız, sıkıntılı bir tavırla yataktan kalkıp yıkanmaya gitti. Stephanie, ablasıyla Jourdain'in oturup kendisi hakkında konuştuklarını öğrenince daha da huysuzlaşabilirdi.

Eğer Brooke, genç adamla arasında geçen konuşmadan Stephanie'ye söz ederse, genç kız Fransa'da kalmak konusunda daha da inatçı davranabilirdi.

Brooke, Jourdain Marchais'nin o iğrenç teklifinden kız kardeşine bahsetmemeye kararlıydı. Genç kız, ukala Fransız'ı anımsayınca yeniden öfkelendi. Kendi şerefinin korunması için Brooke'un şerefini iki paralık etmeyi düşünen bir adamın gerçekten onurlu olduğu asla söylenemezdi.

Genç adamın karşısında sinirlerine hâkim olamadığı ve kontrolünü kaybettiği için Brooke kendine kızıyordu. Ama onurunu kaybetmemeye kararlıydı. Ne olursa olsun, o küstah Fransız'ın karşısında küçük düşmeyecekti.

Genç kız, odasından çıktığı sırada hâlâ Jourdain Marchais'yi düşünüyordu. Ama onu kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Stephanie'yle nasıl uğraşacağını düşünmek zorundaydı. Kız kardeşinin kapısını vurup onu kahvaltıya çağıracağı sırada karar değiştirdi. Kız kardeşiyle konuşmadan önce biraz daha düşünmesi gerekliydi. Henüz Stephanie'ye işin ne kadarını anlatacağına karar vermemişti.

Merdivenlerde kâhya kadınla karşılaştı. Madame Laserre, genç kıza kibarca, «Bonjour, mademoiselle,» dedikten sonra onu kahvaltı odasına götürdü.

Brooke, Madame Laserre'e kahvaltıya başlamadan önce Stephanie'yi bekleyeceğini anlatmaya çalıştı.

Yaşlı kadın, yarım yamalak İngilizce'siyle, Stephanie'nin daha önce kahvaltı ettiğini söylemeye çabaladı.

Brooke, kulaklarına inanamamıştı. Her zaman yataktan zorla kalkan Stephanie, ablasından çok önce kalkıp kahvaltısını etmişti bile!

Ama Brooke'u bekleyen tek sürpriz bu değildi. Madame Laserre, genç kıza Stephanie'nin Monsieur Marchais'ye çalışma odasında yardım ettiğini söyledi.

Brooke şaşkınlığını gizlemeye çalışırken odaya daha önce görmediği bir hizmetçi girdi. Hizmetçi kızın adı Grace'di ve hiç İngilizce bilmiyordu. Getirdiklerini bırakır bırakmaz odadan çıktı. Madame Laserre de kahvaltı masasını bir kez daha gözden geçirip hiçbir şeyin eksik olmadığını gördükten sonra Brooke'u yalnız bıraktı.

Evdeki tüm hizmetkârlar Brooke'u rahat ettirmeye çalışıyor gibiydiler. Ama genç kızın içi hiç de rahat değildi. Tam tersine, çok endişeliydi. O, Stephanie'yi götürmek için çabalarken Stephanie hiçbir yere kıpırdamamaya niyetli görünüyordu.

Jourdain Marchais'den de hayır yoktu. Stephanie'ye istenmediğini söylemeye hiç niyetli değildi. Tüm çıkar yollar kapanmış gibiydi.

Brooke, Jourdain Marchais'yle aralarında geçen konuşmayı hatırlayınca en azından bunun bir işe yaradığını düşündü. Hiç olmazsa adamın Stephanie'ye âşık filan olmadığını ve ona hiç de umut vermediğini anlamıştı. Ama bu gerçeği Stephanie'ye söylemenin hiçbir yararı olmayacaktı. Stephanie sabah erkenden kalkmaktan ve büro işinden nefret ederdi. Genç kızın ablasından da önce yataktan fırlayıp Jourdain'e çalışma odasında yardım etmeye gitmesi çok anlamlıydı.

Brooke'un morali öyle bozuktu ki genç kız hiçbir şey yiyemeyecek durumdaydı. Yalnızca bir kahve içmekle yetindi. Tam odasına çıkacağı sırada, daha fazla orada oturmaya dayanamayacağını anladı. Ve dışarı çıkıp biraz dolaşmaya karar verdi.

Hava epeyi ılıktı. Biraz bulutluydu, ama en azından yağmur yağmıyordu. Pek yağacak gibi de görünmüyordu.

Genç kız, dışarı çıkınca şatonun güzelliğinden yine etkilendi. Bahçe de son derece bakımlıydı. Brooke, açık havada biraz olsun rahatlamıştı. Devamlı böyle bir yerde yaşamanın çok güzel olacağını düşündü. Ama Jourdain, buranın sahibi olduğu halde zamanının tümünü bu güzel evde geçirmiyordu. Stephanie, genç adamın zamanının bir bölümünü Paris'te geçirdiğini söylemişti. Genç kız, içinden Jourdain'in Paris'e gidip bir daha dönmemesini diledi. O an huzuru kaçtı. Genç adamı düşünmek sinirlerini bozmuştu.

Bu sırada Brooke'un adımları yavaşladı ve birden durdu. Genç kız, bir pencerenin önünde durduğunu yeni fark etmişti. Burası belli ki Jourdain Marchais'nin çalışma odasıydı. Genç adam,,

Stephanie'ye bir şey anlatmak istercesine genç kızın üzerine eğilmişti. Jourdain'in yüzü görünmüyordu, ama bu sırada Stephanie başını kaldırdı ve Brooke, kız kardeşinin yüzündeki hayranlığı gördü. Genç kız, daha fazla bakmamak için hemen camdan uzaklaştı.

Brooke, şatodan olabildiğince uzaklaşmak istercesine yürürken karşısına çıkan ilk patikaya saptı. Çevresi, yemyeşildi ve tıpkı İngiltere'deki kırları andırıyordu, ama genç kız bunu fark etmedi bile. Hiçbir şeyi görecek hali yoktu. Bu kez kafasını kurcalayan yeni bir sorun vardı.

Acaba Jourdain Marchais gerçekten Stephanie'ye bir şey anlatmak için mi genç kızın üzerine eğilmişti? Yoksa Stephanie'nin kendisine âşık olduğunu öğrendikten sonra ondan yararlanmaya mı kalkmıştı?

Genç adam, Stephanie'nin duygularıyla oynamadığını kesinlikle belirtmişti, ama Brooke bunu düşünecek halde değildi. Pencereden Jourdain Marchais'nin de yüz ifadesini görebilmeyi çok isterdi. Belki genç adam, Stephanie'ye yalnızca işle ilgili bir şey anlatıyordu. Ama genç kızı ağına düşürmeye çalışıyor da olabilirdi.

Brooke, bu düşüncelerin etkisinde, dalgın bir tavırla yoluna devam etti. Yaşadıkları tıpkı bir kâbus gibiydi.

Bir süre sonra, yüzüne çarpan yağmur damlaları genç kızın aklını başına getirdi. Brooke, nerede olduğunu anlamak için etrafına bakındığı zaman şatodan çok uzaklaştığını fark etti.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında genç kız, eve yöneldi. Üzerindeki incecik etek sırılsıklam olup bacaklarına yapışmıştı. Eğer yağmur böyle devam ederse, Brooke eve varıncaya kadar iliklerine kadar ıslanacaktı.

Tam o sırada, karşı yönden gelen son model,

siyah araba döndü ve genç kızın önünde durdu. Direksiyonda Jourdain Marchais vardı.

«Buyurmaz mıydınız, mademoiselle?»

Brooke, genç adamın alaycı bakışlarıyla karşılaşınca bir an için ona çekip gitmesini söylemeyi düşündü. Ama o anki durumunun hiç de iç açıcı olmadığının farkındaydı. Yağmur böyle giderse daha da beter ıslanacağını biliyordu. Bu nedenle Jourdain'in teklifini kabul etmeye karar verdi.

«Bana yine canın cehenneme diyeceğini sanmıştım,» diye mırıldandı Jourdain. Brooke arabaya bindiği sırada. Ama genç kız bu sözleri için özür dilememeye kararlıydı. Genç adamın yüzündeki alaycı gülümseme Brooke'un yine sinirlenmesine sebep olmuştu.

Genç kız, Jourdain Marchais'nin varlığını umursamamaya çalıştı. Ama genç adam, arabayı hemen çalıştırmadı ve torpido gözünden çıkardığı bembeyaz mendili Brooke'a uzattı. Brooke, önce mendili kabul etmemeyi düşündüyse de çabucak karar değiştirdi. Belki de biraz kurulanırsa Jourdain Marchais'nin alaycı bakışlarından kurtulabilirdi.

«Teşekkürler,» dedi alçak sesle, yüzünü ve saçlarını kuruladıktan sonra. Genç kız, ıslak mendili nereye koyacağını şaşırmıştı.

Bu sırada genç adama döndü. Ama onunla göz göze gelemedi çünkü Jourdain'in gözleri genç kızın göğüslerinde dolaşıyordu.

Ama Brooke ona kızamadı. Çünkü o anda Jourdain başını kaldırdı ve genç kızın gözlerinin içine baktı. Genç adamın gözlerinde sevecenlik vardı. Brooke, bu durumda kendi tepkisine çok şaşırdı. Tüm öfkesi bir anda kaybolmuştu. Ve hatta Jourdain'e daha yakın olma isteğini duyuyordu içinde.

Genç adam anlayış dolu bir sesle konuştu,

«Yorgun görünüyorsun, Brooke.»

Aslında genç kız onun yumuşak ses tonunun etkisiyle gevşeyebilirdi. Ama o anda, bu hale gelmesinden biraz da Jourdain'in sorumlu olduğunu anımsadı. Bütün gece, bu adamın yüzünden uyanık oturup Stephanie için endişelenmişti.

«Şu anda tek istediğim bana ne kadar berbat göründüğümün söylenmesiydi. Monsieur Marchais,» dedi soğuk bir sesle. Aynı zamanda, Jourdain Marchais'yle birbirlerine ilk adlarıyla hitap edecek kadar samimi olmaya niyetli olmadığını belirtmek istiyordu.

«Ya,» dedi genç adam, hiç alınmamış gibi. «Demek iltifat duymak için fırsat kolluyorsunuz, mademoiselle?»

«Fırsat kollamak mı...?»

Jourdain Marchais, hiç istifini bozmadan devam etti. «Gözlerin yorgun, makyajın da akmış, ama yine de çok güzelsin. Ve...» Brooke şaşkınlık. tan bir şey söyleyemeyince genç adam ekledi. «Bu kemik yapısıyla her zaman güzel olacaksın.»

Genç kız bir an için ne diyeceğini bilemedi. Ama az sonra aklı başına geldi. Jourdain Marchais, zamparanın tekiydi ve gördüğü her kadını elde etmek için elinden geleni yapardı.

«Gözlem yeteneğiniz için sizi kutlarım, monsieur. Ama sanırım bir saat kadar önce aynı sözleri kız kardeşime de söylediniz.»

Genç kız, Jourdain Marchais'nin yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu görünce sevindi. Genç adam sert bir sesle sordu. «Ne demek istediğinizi açıklayın, mademoiselle!»

Brooke, onun ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. «Acaba Stephanie'nin size karşı beslediği duyguları öğrendikten sonra aklınızdan hiç...» Genç kız sözlerinin gerisini getirmeye gerek duymadı. Ama genç adamdan hiçbir cevap alamadı. Jo-

urdain arabayı vitese taktı ve son hızla ilerledi. Kendini kontrol etmeye çalıştığı belliydi.

Ve az sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi ilkince konuştu. «Stephanie çok şirin bir kız. Artık kendi kararlarını verecek yaşa da geldi, değil mi?»

«Ne demek bu?»

Genç adam omuzlarını silkti. «Fransa'ya öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için gelmedi mi?» Jourdain. Brooke'un şaşkın yüz ifadesini görünce gülümsedi. «Stephanie'yi benden bıktırmanın en iyi yolu onun beni iyice yakından tanımasını sağlamak değil midir, mademoiselle? Aşkına karşılık bulunca kısa zamanda benden sıkılacaktır.»

«Yapamazsın...» diye bağırdı Brooke, ama Jourdain onun sözünü kesti.

«Tabii eğer dünkü önerimi kabul ederseniz, işler değişir.»

Az sonra şatoya varacaklardı. Brooke, seçeneği olmadığını fark etti. Stephanie'nin iyiliği her şeyden önemliydi. Hatta Brooke'un onurundan bile.

«Eğer... eğer... sizi seviyormuş gibi davranırsam,» dedi kendini zorlayarak. «Kız kardeşime kur yapmayacağınıza dair söz verir misiniz?»

Şatoya vardıkları sırada Jourdain'in yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Genç adam, bir süre konuşmadan Brooke'u inceledikten sonra cevap verdi. «Senin gibi soğuk bir İngiliz'den ne zevk alınır bilmem, ama kabul ediyorum.»

Brooke, adama daha fazla dayanamayacağını anlamıştı. Hiçbir şey söylemeden kendini arabadan dışarı attı.

Daha sonra odasına gidip yıkandı ve üstünü değişti. Öğlen yemeğinden önce Stephanie'ye uğramayı canı istemiyordu. Kız kardeşini aldatmak

zaten hiç hoşuna gitmiyordu. Bir de onunla yüz yüze gelmek iyice sinirlerini bozabilirdi.

Neyse ki Stephanie de ablasının odasına uğramayı aklına bile getirmedi. Ama yemek saatine doğru Brooke'un morali iyiden iyiye bozuldu. Stephanie'nin karşısında Jourdain Marchais'ye nasıl davranması gerekiyordu acaba?

Az sonra, Grace yemeğin hazır olduğunu haber verdi. Brooke, kendini hazırlayabilmek için birkaç dakika daha odasında kaldı. Masada, Jourdain Marchais'nin sululuklarına cevap vermek zorunda olduğunu biliyordu. Yine de ona fazla yüz vermemeye kararlıydı. Kendini biraz toparlayınca odadan çıktı.

Ama Brooke, yemek odasına girdiği zaman orada yalnız Stephanie'yi buldu. Jourdain Marchais ortalarda yoktu.

«Demek buldu seni?» diye sordu Stephanie ters bir sesle.

«Kim?»

«Jourdain... başka kim olabilir?» diye cevapladı Stephanie, Brooke masaya otururken. «Senin dışarı çıktığını camdan gördük. Sonra yağmur başlayınca, Jourdain senin üzerinde yağmurluk olmadığını hatırladı. Arabayı alıp seni bulmaya gitti.»

«Yani... özellikle beni aramaya mı çıktı?» Brooke, genç adamın kendi işi için yola çıktığını sanmıştı.

Stephanie başını salladı. «Islandın mı?» diye sorarken sanki ablasının gerçekten ıslanmış olmasını ister gibiydi.

Anlaşılan Stephanie'nin aksiliği hâlâ geçmemişti. Brooke, kız kardeşine birlikte eve dönmelerini teklif etmeyi biraz daha ertelemeye karar verdi.

«Sırılsıklam oldum,» diye cevapladı genç kız

Tam çorbasına başlayacağı sırada görgü kurallarını anımsayıp kendini tuttu. «Ev sahibimizi beklesem iyi olacak.»

«Bekleme. Çiftliklerden birine gitti. Yemeği de orada yer.»

Brooke, Jourdain Marchais'nin gelmeyeceğini duyunca rahatladı ve çorbasını zevkle içti. Ama kısa zamanda neşesi tekrar kayboldu. Genç adam evde olmadığına göre Brooke'un Stephanie'yi İngiltere'ye geri götürme işi daha da gecikecekti. Stephanie'yi eve götürme planını uygulayabilmeleri için Jourdain'in şatoya dönmesi şarttı.

Bu sırada genç kız, planın kendine ait bölümünü uygulamaya karar verdi. Jourdain Marchais yokken, Brooke onunla ilgilenir gibi davransa hiç fena olmayacaktı. Belki böylece Stephanie, ikisinin arasında bir şeyler olduğuna daha çabuk inanırdı.

«Jourdain...» Genç adamın ilk adını kullanmak Brooke'a zor gelmişti. «... çoğu zaman öğlen yemeklerini dışarıda mı yer?»

«Genellikle benimle yer,» diye cevapladı Stephanie. Sanki Jourdain'le çok yakın olduklarını ima etmeye çalışır gibiydi.

«Ama ara sıra Paris'e gidiyor, değil mi?» diye sordu Brooke.

«Gitmek zorunda kaldığı oluyor. Ama çabucak döner.»

«Buna hiç şaşmadım,» dedi Brooke gülümseyerek. «Çok güzel bir yer burası.»

«Beğendin mi?» Stephanie kaşlarını çatmıştı.

«Beğenmemek elde mi?» dedi Brooke, içini çekerek. «Jourdain'in ataları çok romantik insanlardı sanırım. Bu güzelim yere böyle bir şatoyu...»

«Kalmayı düşünmüyorsun, değil mi?» diye ab

lasının sözünü kesti Stephanie. Böyle bir şeyi hiç ummadığı belliydi.

Brooke kırgınlığını göstermemeye çalıştı. Anlaşılan Stephanie onun bir an önce gitmesini bekliyordu. «Kursumun başlamasına daha birkaç hafta olduğuna göre biraz daha kalabilirim diye düşündüm,» dedi genç kız sakin bir sesle.

«Ama kalamazsın!»

«Tabii kalabilirim. Hem ayrıca Jourdain'i de gücendirmek istemem.» Genç kız bu kadar kolay yalan söyleyebileceğini hiç tahmin etmemişti. «Normandiya'da olduğum sürece onun evinden başka bir yerde kalmamı istemediğini söylediğini sen de duydun.»

«Ama Normandiya'ya gelmenin tek nedeni...»

«Sensin,» dedi Brooke ve yakaladığı fırsatı kaçırmamaya çalıştı. «Eğer buradan gitmemi istiyorsan Stephanie, benimle gelmek zorundasın.»

«Ölsem gelmem,» diye bağırdı Stephanie, şımarıkça ve peçetesini fırlatıp odadan çıktı.

Brooke'un da iştahı kaçmıştı. Stephanie'ye bu şekilde davranmakla hata etmişti. Evet, kız kardeşini çok şımartmışlardı. Ama o güne dek Brooke daima Stephanie'yi tatlı dille idare etmeyi başarmıştı.

Sanki şatoya geleli beri Brooke'un kişiliği de bir değişime uğramış gibiydi. Artık Stephanie'nin şımarıklığına yumuşak bir tavırla karşılık veremiyordu. Zaten Jourdain Marchais'nin önünde de birkaç kez sinirlerine hâkim olamayıp parlamıştı.

Genç kız, İngiltere'deki evini düşünüp neşelenmeye çalıştı. Bu sırada babasını anımsadı. Günlerden perşembe olduğuna göre Alec Farringdon'ın iş görüşmesi o gündü. Eğer görüşme kötü giderse yaşlı adamın konuşacak birisine ihtiyacı olacaktı.

Brooke, iki arada kaldığını hissetti. Canı çok fazla sıkılmıştı. Sonra birden aklına bir fikir geldi. Gözü, masadaki şarap şişesine takılmıştı. 'Neden olmasın?' diye düşündü ve kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Ama şarabı içtikten sonra da morali düzelmedi. Yaptığı şeye kendisi de şaşırdı. Daha önce hiç o saatte içki içmemişti. Genç kız, evinden uzakta olmanın kendisini bu hale getirdiğini düşünüyordu. Belki de Jourdain Marchais yüzünden kafası karışmıştı.

Yemek odasından çıktığı zaman Brooke, ne yapacağını pek bilmiyordu. Hâlâ yağmur yağıyordu ve yürüyüş yapmasına olanak yoktu. Stephanie'yi bulup onun huysuzluğunu çekmeyi de hiç canı istemiyordu.

Sıkıntılı bir tavırla salona girdi. Pencerenin kenarındaki bir koltuğa oturup yağmuru seyretmeye başladı. Manzara büyüleyiciydi. Genç kız, uzunca bir zaman bahçeye ve yollara baktıktan sonra içindeki sıkıntının yavaş yavaş kaybolduğunu fark etti.

Brooke, bu kadar büyük sorunları varken odanın güzelliğinin ve huzurlu ortamının kndisini böylesine rahatlatabilmesine şaşırmıştı.

Bu sırada, genç kıza hafifçe uyku bastırdı. Brooke, gözlerini kapayıp başını koltuğun arkasına yasladı. Manzaraya kendini kaptırmadan düşünmeye ihtiyacı vardı.

Ama sürekli aynı düşünceler kafasını meşgul ediyordu. Yeni bir çözüm yolu da bulamıyordu. Anlaşılan Stephanie'yi bu işten kurtarmanın tek çaresi Jourdain Marchais'nin planını uygulamaktı.

Birden genç adamın yüzü Brooke'un gözlerinin önüne geldi. Genç kız, Jourdain Marchais'nin hayalini hemen kafasından uzaklaştırdı ve başka şeyler düşünmeye çalıştı.

Akşam, babasını arayıp görüşmenin nasıl gittiğini sormalıydı. Ama yaşlı adam mutlaka Stephanie'yi soracaktı. Brooke, babasına ne diyeceğini düşünürken uykuya daldı.

Genç kız, uzunca bir süre sonra dudaklarına dokunan bir şey hissedince uyandı. Daha tam olarak kendine gelemediği için karşısında Jourdain Marchais'yi görünce hiç şaşırmadı.

«Beni ... öptün mü?» diye sordu uykulu bir sesle.

«Dudakların uyurken aralanmışlardı ... ve çok çekiciydiler,» dedi genç adam.

«Ya,» dedi Brooke, adeta aptallaşmış bir şekilde. Ve oturduğu koltuktan kalkmaya çalıştı.

Ama Jourdain, onun üzerine eğilmişti ve genç kızın kalkması için geri çekilmedi. Brooke'un bedeni hafifçe genç adamınkine süründü ve o anda Jourdain, onu kollarına aldı.

«Dayanılmaz,» diye mırıldandı, genç kızın uykulu yüzüne bakarak.

Brooke, niçin onu itip kendinden uzaklaştırmadığını bilmiyordu. Genç adam, yüzünde muzip bir ifadeyle başını Brooke'a doğru eğince genç kız, onun kendisini öpeceğini anlamıştı.

Artık Brooke'un bir hamle yapması için çok geçti. Genç kız, Jourdain'in dudaklarını kendininkilerin üzerinde hissedince birden daha önce hiç tanımadığı bir duyguyu tattı. Jourdain'in varlığını ve gücünü duymak genç kızın hoşuna gitmişti. Hayatında ilk kez, birisinin kollarında kendini güvencede hissediyordu. Bu, genç kız için yeni ve çok güzel bir duyguydu.

Bu sırada Jourdain, başını kaldırıp Brooke'un yemyeşil gözlerinin içine baktı. Ve onu tekrar, sevecen bir şekilde öptü. Brooke kollarını genç ada-

mın boynuna dolayınca, o da genç kıza daha sıkı sarıldı. Brooke, o anda kimsenin kendisine zarar veremeyeceğini düşünüyordu.

Genç kız, Jourdain'in kollarında yepyeni duygular tadınca genç adama istekle karşılık vermeye başladı. Ama tam bu sırada, acı bir çığlık odayı doldurdu.

Brooke, Jourdain'den uzaklaştığı anda kapıda bembeyaz bir yüzle dikilen Stephanie'yle karşılaştı. Kız kardeşinin yüzünden dehşet ve şaşkınlık okunuyordu. «Arabayı duydum...» Belli ki Stephanie, üstünü başını düzelttikten sonra genç adamı karşılamaya koşmuştu. Genç kız, gördüklerine daha fazla dayanamayacağını anlayınca dışarı fırladı.

Brooke'un bir an için duyduğu huzur tamamen kaybolmuştu. Genç kız, Jourdain'in bu sahneyi özellikle planladığını anlamıştı. Brooke'un dudaklarını 'dayanılmaz' filan bulduğu yoktu.

«Stephanie'nin seni karşılamaya geleceğini biliyordun,» dedi genç kız öfkeyle. «Kapıyı bilerek açık bıraktın. Seni...»

«Diyelim öyle yaptım,» diye Brooke'un sözünü kesti Jourdain, gözlerini ondan bir an bile ayırmaksızın. «Bu konuda anlaşmamış mıydık? Stephanie'nin önünde birbirimize âşık olmuş gibi davranmaya karar vermedik mi?»

«Evet, ama...» Brooke, gözlerini genç adamdan kaçırdı.

Bu sırada Stephanie pencerenin önünden geçti. Genç kız elleriyle yüzünü kapamış, koşuyordu.

Brooke, o anda Jourdain'i hemen unuttu. Stephanie ağlıyordu! Genç kız, Stephanie'yi yakalarsa ona ne diyeceğini bile düşünmeden kız kardeşinin peşinden koştu.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında koşarken Brooke, Stephanie'nin ne kadar acı çektiğini anladı. Yoksa Stephanie kolay kolay bu havada dışarı çıkıp sarı buklelerini tehlikeye atmazdı.

Brooke, salonun penceresinin önünden geçerken içeri bakmadı. Eğer Jourdain Marchais İngiliz konuklarının yağmurda koşmalarını gülünç bulduysa, bu onun bileceği işti.

Genç kız, Stephanie'nin gittiği yoldan var gücüyle koşuyordu. Kız kardeşini göremeyince, daha önce hiç geçmediği bir yola saptı. Bir süre sonra, beton yol bitti ve genç kızın karşısına çamurlu bir yol çıktı. Bu yolun sonunda ise kenarı ağaçlıklı bir nehir vardı.

Aklı Stephanie'de olduğu için Brooke, çevresinin güzelliğini fark etmedi bile. Genç kız, kız kardeşinin bu yoldan gittiğinden emindi. Etrafına hiç bakmadan koşmayı sürdürdü.

Nehir kenarına gelince, çok ileride Stephanie'nin parlak renkli gömleğini görür gibi oldu. Bir an için kız kardeşine seslenmeyi düşündüyse de bundan vazgeçti. Stephanie, onun sesini duyunca saklanmaya veya daha hızlı koşmaya kalkışabilirdi.

Tam o sırada genç kız bir çığlık duydu. Bu, öylesine acı bir çığlıktı ki Brooke, olduğu yerde kalakaldı. Sonra birden genç kızın kalbi duracak gibi oldu. Stephanie'nin korkunç feryadının arkasından bir de su sesi duyulmuştu. Birisi nehre düşmüş olmalıydı!

Brooke, içindeki korkuyu bastırmaya çalışarak koşmaya başladı. Her adımda, Stephanie'nin, «Eğer bu işi bozarsan... kendimi öldürürüm,» deyişi genç kızın beyninde yankılanıyordu.

Bölüm Dört

Brooke nehir kenarında koşarken, Stephanie'nin yalnızca blöf yapmış olmasını diliyordu içinden. Ama az sonra korktuğunun başına geldiğini anladı: Stephanie suyun içindeydi. Brooke, hiç zaman kaybetmeden onun peşi sıra suya atladı.

Ama Stephanie kurtarılmak istemiyordu. «Yaklaşma bana.» diye bağırdı. Brooke onu yakalamaya çalışırken.

Brooke, Stephanie'yle bir tartışmaya girip zaman kaybetmek istemiyordu. Onu yakalamak için bir kez daha uzandı. Bu sırada Stephanie'nin farkında olmadan karşı kıyıya yaklaştığını gördü. Genç kız, kız kardeşinin kıyıya daha da yaklaşmasını sağlamak için ona doğru yürüdü.

Bu sırada Jourdain de karşı kıyıya gelmişti. Belli ki suya atlayıp elbiselerini berbat etmeye niyeti yoktu. Ama sakin bir sesle, Stephanie'ye Fransızca bir şeyler söylüyordu.

Onun ne dediğini Brooke anlayamamıştı, ama genç adamın sözleri adeta bir mucize etkisi yaratmıştı. Stephanie hâlâ ağlıyordu, ama kıyıya yürüyüp Jourdain'ın kendisini sudan çıkarmasına izin vermişti.

Brooke sudan çıktığı zaman genç adam hâlâ Stephanie'yle konuşuyordu. Jourdain, Brooke'un halini görünce bir kaşını kaldırıp genç kıza alaycı bir ifadeyle bakmakla yetindi. Ve Stephanie'yi kucaklayıp eve doğru yürüdü.

Şatoya vardılar ve Jourdain kucağında Stephanie'yle merdivenlerden yukarı çıktı. Sırılsıklam

olan Brooke da onların arkasından gidiyordu. Bu sırada Jourdain, karşısına çıkan hizmetçi Emilie'ye Fransızca bazı talimatlar verdi.

Genç adam, Stephanie'yi banyoya kadar taşıdı. Stephanie oldukça sakinleşmiş gibi görünüyordu. Brooke, kız kardeşinin üzerindeki ıslak elbiseleri çıkarmayı düşündü. Ama Stephanie, ablasının kendisine yaklaştığını görünce, «Defol git başımdan.» diye bağırdı.

Jourdain, Stephanie'ye hızlı hızlı Fransızca bir şeyler söyledi ve Stephanie tekrar sakinleşti. Belli ki salondaki sahne genç kızın Jourdain'e karşı duygularını hiç etkilememiş, buna karşılık ablasından daha çok nefret etmesine sebep olmuştu.

Gururu, Brooke'u kırgınlığını gizlemeye zorladı. Ama Jourdain onun aklından geçenleri anlamışçasına çok yumuşak bir sesle konuştu. «Sen de gidip kuru bir şeyler giymelisin, Brooke. Madame Laserre burada işleri idare eder.»

Ablası yanına yaklaşırsa Stephanie yine bağırmaya başlayacak gibiydi. Brooke, hiçbir şey söylemeden başını dikleştirip odadan dışarı çıktı.

Kendi odasına girip kapıyı kapayınca Brooke, korkunç gerçekle yüz yüze geldi. Kız kardeşi az önce intihara kalkışmıştı!

Brooke, elbiselerini çıkardı ve sıcak bir duş almak için banyoya girdi. Kız kardeşini böyle korkunç bir şey yapmaya iten olayda kendi payının da olması genç kıza vicdan azabı veriyordu. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

Ama kurulanıp giyindikten sonra üzüntüsü, yerini öfkeye bıraktı. Biraz da kendine kızıyordu. Yemekte içtiği şarap uykuya dalmasına neden olmuştu. Genç kız bir daha öğle yemeğinde kesinlikle şarap içmemeye karar verdi. Eğer uykuya

dalmamış olsaydı, Jourdain Marchais onu öpme fırsatını yakalayamazdı. Brooke, genç adamın kendisini öptüğü sırada tattığı duyguları kafasından uzaklaştırdı. Artık Jourdain Marchais'ye karşı duyduğu tek şey öfkeydi.

Genç kız, Stephanie'yi eve götürmek uğruna genç adamın planına uyduğu için de kendini suçlu hissediyordu.

Yine de kız kardeşini bir an önce eve götürmeye kararlıydı. Ama önce Stephanie'yi bir görmesi gerekiyordu. Ve kız kardeşiyle konuşmayı bir kez daha denemek zorundaydı.

Odasının kapısını açtığı sırada Brooke, Jourdain'le arasında geçen konuşmayı kız kardeşine olduğu gibi anlatıp anlatmamak konusunda kararsızdı. Bu düşüncelerle dışarı adım attığı anda az kalsın Jourdain Marchais'yle çarpışacaktı. Genç kız birden durunca Jourdain de olduğu yerde kaldı.

Stephanie'yi eve taşırken üzerindeki takım elbise berbat olduğu için genç adam üstünü değiştirmişti. Brooke az önce kendisini öpen dudaklara bakınca kız kardeşini unuttu ve birden kıpkırmızı oldu. Anlaşılan, sinirleri fena halde bozulmuştu. Zaten şatoya geleli beri kişiliği büyük bir değişim geçirmişti.

Jourdain, gülümseyerek Brooke'a bakıyordu. Genç adamın gözlerinden hayranlık okunuyordu. Genç kızın ıslak saçlarına bakarak mırıldandı: «Bakıyorum, nehirde soğuk bir duş alman güzelliğini bozmamış, petite.»

Brooke öyle öfkelenmişti ki genç adamın iltifatını duymadı bile. Kız kardeşini kurtarmak için suya atlamasını bu adamın gülünç bulması Brooke'un kaldıramayacağı bir şeydi. Genç kız, Jourdain Marchais'ye haddini bildirmek istiyordu. Bu

sırada Jourdain'in epey yakınında durduğunu fark etti.

Brooke, hiç zaman kaybetmedi ve Jourdain Marchais'ye sert bir tokat attı. Genç adam bir an için öyle şaşırdı ki yerinden bile kıpırdayamadı. Genç kız, onun şaşkınlığından yararlanıp hemen Stephanie'nin odasına girdi.

Madame Laserre, Stephanie'yi giydirip yatağına yatırmıştı. Brooke, kız kardeşinin öfke dolu bakışlarını görünce onun hâlâ kendisine çok kızdığını anladı.

«Nasılsın hayatım?» diye sordu yumuşak bir sesle.

Stephanie hiçbir şey söylemeden ablasına arkasını döndü ve gözlerini kapadı. Madame Laserre, Brooke'a gülümseyerek bozuk İngilizce'siyle, «Monsieur yatıştırıcı vermek. Mademoiselle Stephanie uyuyacak.» dedi.

Brooke, kendini zorlayarak kahya kadına gülümsedi. Belki de yatıştırıcı verip Stephanie'yi uyutmak en iyi çözümdü.

Genç kız, Stephanie'ye yardım ettiği için kâhya kadına teşekkür etti. Daha sonra kız kardeşine bir kez daha bakıp kendi odasına gitti.

Olup bitenler bir kâbustan da beterdi. Genç kız, sinirli bir şekilde odasında dolaşmaya başladı. Stephanie'yi bir an önce İngiltere'ye götürmeye kararlıydı.

Kız kardeşini düşününce genç kız suçluluk duygusuna kapıldı. Belki de Stephanie'yi almak için şatoya gelmekle hata etmişti. Ama başka ne yapabilirdi ki? Stephanie'nin mektubunu okuduktan sonra eli kolu bağlı oturması olanaksızdı.

Genç kız, yaptığı hareketin sonuçlarının karşısında dehşete düşmüştü. Tek suçlu kendisi olamazdı. Hem Jourdain Marchais'nin kendisini öpeceğini bilemezdi ki.

Ama genç adama böylesine istekle karşılık ve receğini de bilememişti. Brooke, artık o olayı dü şünmek istemiyordu. Jourdain'ın kollarında duy duğu güveni ve onun öpücüklerinden aldığı zev ki hatırlamak genç kıza yalnızca acı veriyordu Artık her şey bitmişti ve bunu Jourdain Marchais'nin de bilmesi gerekiyordu. Belki de Brooke un attığı tokat, genç adama aralarında hiçbir bağ olmadığını anlatmaya yetmişti.

Jourdain Marchais'nin Stephanie'nin intihar konusunda ne kadar duygusuzca davrandığını anımsayınca genç kız yine öfkelendi. Belli ki Stephanie'ye ne olduğu adamın umrunda bile değildi.

Zaten onun ilgisine ihtiyaçları yoktu. Ertesi sabah Brooke, Stephanie'ye yalan söylemek zorunda bile kalsa... hatta babasının ağır hasta olduğunu söyleyebilirdi... eve gitmek üzere yola çıkacaklardı.

Genç kız, babasını düşününce onun iş görüşmesini anımsadı. Ama o anda babasını aramasına olanak yoktu. Endişesi mutlaka sesine de yansıyacaktı. Babası, eğer terfi ettiyse çok mutlu olmalıydı. Brooke, olanları nasıl ona anlatabilirdi. Görüşme kötü gittiyse de genç kız, babasını daha fazla üzmek istemezdi.

Brooke, babasını ertesi sabah aramaya karar verdi. Bu arada, Jourdain Marchais'yle son bir kez görüşmesi gerekiyordu.

Kararını değiştirmeden Jourdain'in çalışma odasına gitmek için kendini zorladı. Stephanie uyuduğu için yatıştırıcı aldığına göre yemeğe gelmeyebilirdi. Brooke'un Jourdain Marchais'yle yalnız yemek yemeğe hiç niyeti yoktu. Bunun genç adamla son görüşü olacağını umuyordu.

Çalışma odasına girdiği zaman Jourdain Marchais'yi orada buldu. Ama Jourdain hiç de çalışır gibi değildi. Antika masasının arkasına oturmuş, dalgın gözlerle çevresine bakıyordu.

Ama Brooke kapıyı kapatırken genç adam ayağa kalktı. Genç kız son derece sakin olmaya kararlıydı. Ama Jourdain özellikle onu kızdırmak istercesine alaycı bir tavırla konuştu. «Doğrusu sizi karşımda görmek... beklenmedik bir zevk oldu benim için.»

Brooke, ona attığı tokat için özür dilememeye kararlıydı. Genç adam o tokattan daha fazlasını bile hak etmişti. Olayı çok hafife alıyordu.

«O zevk bana aittir,» dedi genç kız sert bir sesle. Jourdain, onun sözlerini yine gülünç bulmuş gibi gülümsedi. Brooke, kabaran öfkesini bastırmaya çalıştı. «Hemen konuya girmek istiyorum. Zaten söyleyeceklerimin sizi şaşırtacağını sanmam,» diye devam etti Brooke, onun sözünü kesmesine izin vermeden. «Sizin saçma planınızı uygulamamız Stephanie için bu kadar kötü sonuçlar doğurduğuna göre...»

«Kötü mü?» Genç adam gerçekten şaşırmış gibiydi. Belli ki düşüncesinin nasıl kötü sonuçlar doğurduğunu anlayamamıştı. Bu durum, Brooke'un çileden çıkmasına sebep oldu.

«Kız kardeşimin intihara kalkışması sizce kötü bir şey değil mi?»

«İntihara kalkışmak mı?» Jourdain öyle şaşırmış görünüyordu ki Brooke bir an için yumuşadı. Ama sonra öfkeyle devam etti.

«O yağmurda buz gibi suyun içinde ne yapıyor sanıyorsun?»

Jourdain onuna baktı. Başını kaldırdığı zaman gözlerindeki şaşkınlık yerini düşünceli bir ifadeye bırakmıştı.

«Demek bu yüzden elbiselerinle suya atladın,» dedi genç adam, yüksek sesle düşünür gibi. Sonra yumuşak bir ses tonuyla devam etti, «Stepha-

nie'nin intihar etmeye çalıştığını sandın ve on kurtarmak için ...»

«Stephanie gerçekten intihara kalkıştı,» diye onun sözünü kesti Brooke. «Çünkü... çünkü ... bu ni...» Genç kız devam etmek için kendini zorlad «Salonda seninle gördü...»

Genç adam yine gülümsedi. «Demek bunun için bana tokat attın?» Brooke, ona karşılık verme üzereyken Jourdain gülerek ekledi, «Ama seni öp tüğüm zaman hiç de kızgın değildin.»

Brooke daha fazla dayanamadı. Her zamank sabırlı havasından eser kalmamıştı. «Kız kard şim o kadar kötü durumdayken öylesine kayıtsı kaldığın için vurdum sana. Ama,» genç kız, Jou dain'in lafa karışmasına izin vermeden sözün bitirmeye kararlıydı. «Artık istediğin kadar du gusuz davranabilirsin. İstese de istemese de y rın Stephanie'yi eve götürüyorum!» Brooke, k pıya doğru yürüdü ve son bir şey söylemek iç genç adama döndü. «Bana kalırsa,» dedi öfkeyl «Buradan bir an önce uzaklaşmak için sabırsı lanıyorum!»

Bir saat sonra genç kız, olanları düşünebilec kadar sakinleşmişti. Jourdain Marchais'nin ka şısında neden hep kendini kaybettiğini bir tür anlayamıyordu. Sakin bir şekilde, adama Ste hanie'yle birlikte en yakın zamanda şatodan a rılacaklarını söylemek istemişti. Ama yine de ke dini tutamayıp olay çıkarmıştı.

Genç kız bir süre sonra özeleştiri yapmakta sıkıldı. Kardeşinin nasıl olduğunu da merak e yordu. Sonunda, Stephanie'ye bakmaya karar ve di. Sessizce, kız kardeşinin odasına gitti. Eğer o ha uyanmadıysa Stephanie'yi rahatsız etmeme için kapıyı usulca aralayıp başını içeri uzattı.

«Ne istiyorsun?» diye seslendi Stephanie so

bir sesle. Genç kız yatağına oturmuş, bir dergi okuyordu.

«Nasılsın?» diye sordu Brooke alçak sesle ve içeri girdi.

«Nasıl olabilirim? Ablasının, sevdiği adamla kırıştırdığını gören bir kız kendini nasıl hisseder?»

Brooke, az kalsın ona her şeyi anlatacaktı. Onu eve götürebilmek için Jourdain'le birlikte plan yaptıklarını ve aslında salonda olanları genç adamın bilerek tezgâhladığını kız kardeşine anlatıp rahatlamak istiyordu genç kız. Hatta, «Stephanie, hayatım ...» diye söze başladı. Ama Jourdain'e kendisinin de nasıl istekle karşılık verdiğini anımsayınca sözlerinin gerisini getiremedi. Jourdain'i öperken numara yaptığını söylemek doğrusu hiç de dürüstçe bir davranış olmayacaktı.

«Evet, Brooke, söyle canım?» dedi Stephanie alaycı bir sesle. «Gördüklerimin tümünü hayal ettiğimi mi söyleyeceksin bana? İkinizi ...»

«Hayır,» diye onun sözünü kesti Brooke. Anlaşılan, ablasını Jourdain'in kollarında görmek Stephanie'nin kararını etkilememişti. Eve dönmeye hiç de niyetli değildi. Brooke, başka bir yol denemeye çalıştı. «Hayal gördüğünü söyleyemem. Ben salonda uyuyakaldım ve Jourdain da beni öptü. Ama bunun o adam için bir önemi yok. Onun nasıl biri olduğunu anlamıyor musun, canım?» diye devam etti genç kız. «Öpebildiği herkesi öper. Ama hiçbir kızı ciddiye almaz.»

«Onun bir melek olduğunu iddia etmiyorum,» dedi Stephanie, sinirli bir sesle. «Ama eğer Jourdain'in beni sevmediğini söylemeye çalışıyorsan, hiç uğraşma. Çünkü beni sevdiğini biliyorum!» Genç kız, övünür gibi devam etti. «Daha beş dakika önce Madame Laserre'le haber yollamış. Yemeği odama getirmeleri için emir verecekmiş. Beni sevmese bunu yapar mı sanıyorsun?»

Brooke, Jourdain'in intihar olayını yeni öğrendiği için böyle davrandığını söyleyebilirdi kız kardeşine. Ama kendini tuttu. Olanları Stephanie'ye hatırlatmak istemiyordu. Evlerine döndükleri zaman oturup her şeyi etraflıca konuşabilirlerdi. O anda Brooke'un tek istediği kız kardeşini sakinleştirip onu eve dönmek için ikna etmekti.

«Seni tanıyıp da sevmemek mümkün mü Stephanie?»

«Bana yağ çekme,» dedi Stephanie hırçın bir tavırla.

Brooke gülümsedi. «Aslında eksik söyledim. Aksilik etmediğin zamanlarda seni sevmemek olanaksız demeliydim. Şimdi,» diye devam etti genç kız. «Eğer yemeği yatakta yiyeceksen yatağını düzeltmem gerek.»

«Yemeği yatakta yemeyeceğim.»

«Ama demin...»

«Eğer sen orada Jourdain'le işi pişirirken benim buraya tıkılıp kalacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun!»

«İşi pişirmek mi?» diye bağırdı Brooke. «Tanrı aşkına, Stephanie, o adamı sevmiyorum bile.»

«Sevmediğini göstermek için garip bir yol seçmişsin doğrusu.»

Brooke aslında bu sözü hak ettiğini düşündü. «İnan bana, canım, Jourdain Marchais'yı bir daha görmek bile istemiyorum. Zaten yemeğe inmemeye karar verdim.»

Stephanie, doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak ister gibi ablasına baktı. «Güzel,» dedi alaycı bir sesle ve söyleyecek başka bir şeyi kalmadığını belirtmek istercesine örtülerin altına girip gözlerini kapadı.

Brooke, ertesi günü eve döneceklerini Stephanie'ye söylemenin zamanının daha gelmediğini

düşündü. Belki daha sonra tekrar Stephanie'nin odasına gelip bu konuyu açabilirdi. Kız kardeşinin üstünü iyice örtüp dışarı çıktı. Ve kendi odasına gidip Stephanie'yi eve dönmek için ikna etmenin yolunu aramaya koyuldu.

Aradan epeyi zaman geçtikten sonra genç kız hâlâ bir çözüm bulamamıştı. Stephanie'ye yalan söyleyip onu kandırmak tek çare gibi görünüyordu. Bu sırada kapı çalındı ve elinde bir yemek tepsisiyle Emilie belirdi.

'Bu, Stephanie için olmalı,' diye düşündü Brooke, hizmetçinin yanlış kapıya geldiğini sanarak.

«Non, mademoiselle,» dedi Emilie ve Fransızca bir şeyler söyleyerek odaya girdi. Tepsiyi bırakıp çıkarken de Brooke'a gülümsedi.

Genç kız, yemeğe inmeyeceğini Stephanie dışında hiç kimseye söylememişti. Kimseyi rahatsız etmeden idare etmek istemişti. Evin hizmetçilerinden birinin kendisi için koşuşturmak zorunda kalması genç kızı rahatsız etmişti.

Ama yemeğin kokusu dayanılmayacak kadar nefisti. Yemeğini yerken, kulağının Fransızca'ya epeyi alıştığını düşündü. Emilie'nin söylediklerinin çoğunu anlayamasa da, beyefendinin Brooke'un odasına bir tepsi yemek gönderilmesini emrettiğini nasılsa anlamıştı.

Genç kız, evde çalışanların kendisi için yorulduklarını düşününce suçluluk duygusuna kapıldı. Ama Fransızca'ya kulağının alıştığını fark etmek Brooke'un hoşuna gitmişti. Fransa'da biraz daha kalabilirse, bu dili iyice öğrenebileceğini düşünüyordu.

Ama Fransa'da kalmayacaktı. Bunu düşününce içini kaplayan üzüntü genç kızı şaşırttı. Aslında buradan bir an önce uzaklaşmayı istemiyor muydu?

Brooke, masadan kalkıp bavulunu toplamaya koyuldu. Yarın bu saatlerde, Stephanie'yle ikisi kendi yataklarında uyuyor olacaklardı.

Eşyalarını toplamayı bitirdikten sonra genç kız, Stephanie'nin bavulunu toplamanın daha uzun zaman alacağını düşündü. Ne de olsa Stephanie şatoya geleli epey olmuştu.

Saat dokuzu geçmişti. Brooke, kız kardeşiyle konuşmayı daha fazla erteleyemezdi. Çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Amacına ulaşmak için yalana başvurmaktan da çekinmeyecekti.

Genç kız, Stephanie'nin odasına gitmek üzere koridora çıktı. Ama tam bu sırada, kız kardeşinin kahkahalarını duyunca olduğu yerde kalakaldı. Jourdain de, en az Stephanie kadar, neşeli kahkahalar atıyordu.

Brooke, beklenmedik bir acıyla sarsıldı ve dönüp kendi odasına yöneldi. Ancak içeri girip kapıyı kapatınca biraz olsun kendine gelebildi.

Bu kez de kendini birden hasta gibi hissetti ve yatağının üstüne oturdu. Stephanie, Jourdain Marchais'yle birlikte neşeyle gülüyordu ve bu durum Brooke'un hiç hoşuna gitmemişti.

Gösterdiği tepki, Brooke'u çok şaşırtmıştı. Genç kız istemeye istemeye bu duygunun adını koydu. O anda içini kaplayan duygu kıskançlıktı.

Brooke kendinden iğreniyordu. Çünkü Stephanie'yi mi Jourdain'den ... yoksa Jourdain'i mi Stephanie'den kıskandığını bilemiyordu!

O gece, genç kız bir kez daha odasından çıkacak gücü bulamadı kendinde. Yatağa girdiği sırada, hâlâ içindeki sıkıntıyı atamamıştı. Öğleden sonraki feribota binerlerse Stephanie'nin eşyalarını sabah toplayabileceğini düşündü. Daha sonra, güçlükle uykuya daldıysa da rahat uyuyamadı.

Ertesi sabah erkenden kalktı. Gökyüzü masmaviydi ve güneş pırıl pırıl parlıyordu. Ama genç kız, bunları görecek halde değildi.

Yıkanıp bir pantolon ve ince bir gömlek giydikten sonra, kalan birkaç parça eşyasını topladı. Artık Stephanie uyanmış olmalıydı.

Ama Brooke, kız kardeşinin odasına girdiği anda planlarının suya düştüğünü anladı. Stephanie, çoktan uyanıp yatağına oturmuştu. Ama onun nefes alışını duyunca, kız kardeşinin o gün hiçbir yere gidemeyeceğini gördü. Stephanie'nin bir deniz yolculuğuna değil, bir doktora ihtiyacı vardı. Brooke, kız kardeşine birçok astım krizi sırasında baktığı için o anda onun ne durumda olduğunu anlamıştı. Eğer hemen bir doktor bulunamazsa Stephanie'nin yaşamı tehlikeye girebilirdi!

Bölüm Beş

Brooke, paniğe kapılmamaya çalışarak hemen kız kardeşinin yanına gitti. Stephanie'nin durumu her an kötüleşebilirdi.

«Merak etme, iyileşeceksin,» dedi sakin bir sesle. Kız kardeşine gereksiz sorular sormak istemiyordu. Zaten Stephanie'nin de cevap verecek hali yoktu. «Dayan hayatım,» dedi Brooke ve yastık almak için kendi odasına koştu.

Göz açıp kapayıncaya kadar genç kız dönmüştü ve yastıkları kız kardeşinin arkasına yerleştiriyordu. «Dik otur, güzelim. Hadi, gevşemeye çalış biraz.»

«Göğsüm ... acıyor.»

«Biliyorum, canım,» diye onu sakinleştirmeye çalıştı Brooke. «O sorunu biraz sonra hallederiz. Sen dik otur. Bir saniye sonra dönerim.»

Brooke hızla merdivenlerden aşağı koştu. Jourdain'in erken kahvaltı ettiğini bildiği için hemen kahvaltı odasına gitti.

«Bana doktor lazım,» dedi içeri girer girmez.

«Doktor mu?» Gazetesini indiren Jourdain'in yüzünde gerçek bir ilgi vardı. Hemen ayağa fırladı. «Hasta mısın Brooke?»

«Hayır, ben değil,» dedi genç kız sabırsızca. «Stephanie için.»

«Dün gece iyiydi.» Bu kadarını Brooke da biliyordu. Gece, ikisinin neşeli kahkahalarını duymuştu. Genç kız, zaman kaybettikleri için endişelendi.

«Ama şimdi iyi değil,» dedi paniğe kapılmamaya çal...ak. «Astım krizi geçiriyor ve hemen bir doktora ihtiyacı var.»

«Stephanie'nin astımı mı var?» diye sordu genç adam.

Jourdain, sanki bunun daha önce kendisine söylenmediğine kızmış gibiydi. Ama Brooke hiç oralı olmadı. Zaten o anda Stephanie'nin hastalığını genç adama uzun uzun anlatacak zamanı da yoktu.

«Artık değil, yani değildi.» dedi genç kız endişeli bir sesle. «Ama şimdi başı dertte. Lütfen hemen bir ...» Brooke'un başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Jourdain, onun telaşını görünce hemen harekete geçmişti.

«Sen onun yanına git,» dedi genç adam. «Doktor az sonra gelir.»

Brooke, duymak istediğini duymuştu. Hemen yukarı koştu. Stephanie'nin kapısının önünde bir an durup nefes aldıktan sonra içeri girdi.

Stephanie'nin durumunda hiçbir düzelme yoktu. Zaten Brooke da iyi yönde bir gelişme beklememişti. «Doktor az sonra burada olur,» dedi kız kardeşine, onu biraz olsun rahatlatmak umuduyla.

Stephanie, doktor geleceğini duyunca şaşırmış gibiydi. Brooke, bir an için kız kardeşinin tepkisine şaşırdı. Sonra birden Stephanie'nin hastaneye gitmekten ne kadar korktuğunu anımsadı.

«Merak etme, canım,» dedi alçak sesle. «Hastaneye filan gitmene gerek kalmıyacak.»

Stephanie cevap vereceği sırada Brooke onun elini okşadı ve konuşmaya çalışmamasını söyledi. Genç kız, kız kardeşini sakinleştirecek sözler söylerken Madame Laserre ile Jourdain içeri girdiler.

Brooke, kız kardeşinin yanından ayrılıp kâhya kadına durumu anlattı ve ondan bir yastık getir-

mesini rica etti. Bu sırada Stephanie de Jourdain'e gülümsemeye çalışıyordu.

Madame Laserre az sonra elinde yastıklarla döndü. Birkaç dakika sonra da doktor geldi.

«Ah, Matthieu,» dedi Jourdain ve aşağı yukarı kendi yaşlarındaki sarışın doktorla el sıkıştı. Sonra Brooke'a döndü. «Sizi eski dostum Matthieu Delage'la tanıştırayım. Miss Brooke Farringdon,» diye devam etti İngilizce olarak. «İngiltere'den geldi. Birkaç gündür evimizi şereflendiriyor.»

Jourdain'in sözlerini gülünç bulduysa da o anda bunu düşünecek zamanı yoktu genç kızın. Bu sırada genç doktor, Brooke'un elini sıktı. Brooke'un gözlerinin içine bakarak, «Enchanté, mademoiselle...» dedi. Ama Jourdain gördüklerinden hiç memnun olmamış gibi onun sözünü kesti.

«Hastan bu tarafta dostum.»

Jourdain, Stephanie'yi doktorla tanıştırdıktan sonra Brooke'un yüzüne hiç bakmadan dışarı çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, doktor hemen Stephanie'yi muayene etmeye başladı. Genç adam, Stephanie'nin nabzını ölçüp sırtını dinlerken Brooke da onları izliyordu. Doktorun yüzündeki endişeli ifadeyi görünce genç kızın içini korku kapladı.

Matthieu Delage iyi bir doktordu. Genç adam, Stephanie'yi baştan aşağı muayene etmeye girişmişti. Bu arada, sanki başka şeyle ilgilenir gibi görünüp hastasını belli etmeden inceliyordu.

Doktorun muayenesi sona erdiği zaman Brooke onun epey İngilizce bildiğini anlamıştı. Doktor da genç kızın hiç Fransızca bilmediğini öğrenmişti.

Bu arada genç adam, Stephanie'ye hızlı hızlı Fransızca bir şeyler söyledi. Brooke, onun bu ha-

reketini bir kabalık olarak değil, bir dil sürçmesi olarak yorumladı. Stephanie de doktora aynı dilde karşılık verdi. Brooke daha önce kulağının Fransızca'ya alıştığını düşündüğü sırada yanıldığını fark etti. Çünkü konuşulanlardan hiçbir şey anlamamıştı.

Anladığı bir tek şey vardı, o da bu sorgulamanın Stephanie'ye hiç de iyi gelmediğiydi. Doktorun soruları uzadıkça genç kız daha çok zorlanıyor gibiydi. Brooke, genç adamın sözünü kesip kız kardeşini yormamasını söylememek için kendini zor tutuyordu.

O sırada Dr. Delage'ın sözleri Brooke'un üzerinde şok etkisi yarattı. «Belki de bizi yalnız bırakmak istersiniz, mademoiselle,» dedi genç adam yumuşak bir sesle. «Sanırım burada olmanız kız kardeşinizi rahatsız ediyor.» Doktor, sözlerinin etkisini yumuşatmak istercesine gülümsedi.

Brooke, şaşkınlıkla kız kardeşine baktığı zaman Stephanie'nin kendisini kızgın bakışlarla izlediğini gördü.

«Sizi salonda beklerim,» dedi doktora ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Yalnızca yardım etmek istediği halde odadan dışarı çıkarılmak genç kızın çok ağırına gitmişti. Üzüntüyle salona girdiği zaman Jourdain Marchais'nin varlığını çoktan unutmuştu. Ama genç adam, salonda onu bekliyordu.

«Matthieu muayenesini bitirdi mi?»

Brooke, 'hayır,' anlamında başını salladı. O anda Jourdain'in çalışma odasına gitmiş olmasını çok isterdi genç kız. Stephanie'nin davranışını genç adama anlatmaya utanıyordu. Sonunda kendini zorlayarak, «Varlığım Stephanie'yi rahatsız ediyordu,» dedi dürüstçe.

«Rahatsız mı ediyordu?» diye sordu Jourdain.

«Ama nasıl olur? Oysa sen onun için o kadar çaba harcadın, öyle değil mi?»

«Ah, evet,» dedi Brooke sert bir sesle. «Hem de nasıl! Eğer dünkü rezalet olmasaydı, Stephanie de bu duruma düşmezdi!»

Onun karşısında yine öfkelendiği için Brooke çok şaşırmıştı. Nasılsa, Jourdain Marchais'nın yanında hep sinirleri bozuluyordu. Genç kız Jourdain'in de öfkeleneceğini beklerken genç adam sakin bir sesle sordu. «Sence bu astım krizinin nedeni Stephanie'nin dün ıslanması mı?»

Genç adamın yumuşak ses tonu Brooke'un kendi sert çıkışından ötürü utanmasına sebep olmuştu. Ama Jourdain krizin sebebini iyi tahmin edememişti. Brooke ona bir açıklama yapma gereğini duydu.

«Asıl sebep dün yaşadığı duygusal sarsıntı. Üç yıldır hiç kriz geçirmemişti.»

«Bu da gösterir ki son üç yıldır Stephanie duygusal yönden oldukça dengeliymiş,» diye cevapladı Jourdain. Anlaşılan, olanlardan kendisinin de sorumlu olduğunu düşündüğü filan yoktu.

«Sanırım öyle,» dedi genç kız.

«İlk krizin de sebebi psikolojik miydi?»

«İlk krizi annemizin ölümünden hemen sonra geçirdi,» diye cevapladı Brooke.

«O zaman babanız da duygusal açıdan büyük bir sarsıntı yaşıyordu, değil mi?»

«Babamın o şartlar altında bir sarsıntı geçirmesinde pek de anlaşılmayacak bir şey yok,» dedi genç kız, babasını savunmak istercesine. Kızgınlığı sesine de yansımıştı.

«Tabii,» diye cevapladı Jourdain ve sevecen bir şekilde gülümsedi.

«Stephanie, son... daha doğrusu benim son olduğunu sandığım... krizi geçirdiği zaman babam da kendini toparlamıştı,» diye mırıldandı Brooke. Genç kız, Stephanie'nin bu adama aile sırlarının ne kadarını anlattığını merak ediyordu.

Bu sırada Jourdain devam etti. «Bu kez de Stephanie'nin ikiz kardeşi psikolojik sorunlar yaşamaya başladı.»

«Öyle bir ... devre geçirdi,» dedi Brooke dalgın bir tavırla. Sonra hemen kendini toparladı. «Ama o yaşta bütün çocukların bu tür sorunları olur. Steven şu anda son derece uyumlu,» diye savundu kardeşini.

«Senin sabrın ve yardımınla sanırım,» dedi Jourdain. Ve daha genç kız bir cevap veremeden devam etti. «Peki ya sen, Brooke?»

«Ben mi?» diye sordu Brooke. Genç adamın lafı nereye vardırmak istediğini anlayamamıştı.

«Sen hiç duygusal sarsıntılar yaşamadın mı? Sana kötü günlerinde kim yardım ediyor?»

«Benim duygusal sarsıntılarım mı?» dedi genç kız, adeta küçümser gibi. «Kim böyle bir lükse zaman bulabilir? Kim ...» Brooke birden sustu. Sonra telaşla ekledi. «Böyle söylemem doğru değil. Sert konuştum. Alay eder gibi oldu. Öyle demek istemedim.»

«Alaycı veya sert değilsin,» dedi Jourdain yumuşak bir sesle. «Yalnızca ailene çok zaman ayırdığın için kendini düşünmeye fırsat bulamamışsın.» Brooke, genç adamın bu sözleri kendisinin söylediğine inanamamış gibi gözlerini kırpıştırdı. «Ama duygularını bastırmaya çalışmamalısın, küçüğüm,» diye devam etti Jourdain. «Sen ...» Bu sırada kapı açıldı ve genç adam sustu.

Matthieu Delage içeri girince Brooke hemen kendini toparladı. Genç kız, Jourdain Marchais'nin kendisini nasıl etkisi altına aldığını ancak o zaman fark etti. Adam çapkının tekiydi. Belli ki Brooke'u savunmasız bırakıp, onu istediği gibi kullanmayı düşünüyordu.

Genç kız, telaşla doktora döndü. «Stephanie'nin nesi var?»

«Endişelenmenize hiç gerek yok, mademoiselle,» dedi Matthieu Delage gülümseyerek ve elini Brooke'un omzuna koydu. «Kız kardeşiniz kısa zamanda iyileşecek.»

Brooke doktora birkaç soru sormak istediyse de başaramadı. Çünkü tam o sırada Jourdain son derece sert bir sesle doktora Fransızca sorular sormaya başladı. Doktor Delage, elini isteksizce Brooke'un omzundan çekti.

Doktor, Jourdain'in sorularını cevapladıktan sonra Brooke'a dönüp gülümsedi ve ne konuştuklarını genç kıza anlattı.

«Jourdain'e az önce Stephanie'ye onu rahatlatacak bir ilaç verdiğimi söyledim. Şimdi, mademoiselle,» dedi genç adam gülerek. «Kız kardeşinizin bakımı için birkaç...»

«Mademoiselle Farringdon, kız kardeşine üç yıl boyunca baktı,» diye doktorun sözünü kesti Jourdain sert bir sesle. Belli ki genç adam evinde bir hastanın varlığından hoşlanmamıştı. Brooke'un gururu kırılmıştı. Şatoda hiç kimsenin kendisi veya kız kardeşi için bir şey yapmasına izin vermeyecekti. Genç kız, Jourdain'in sözlerini duymamış gibi gülümseyerek Doktor Matthieu'ye döndü.

«Kız kardeşimin bakımı için ne yapmam gerekli, doktor?»

«Lütfen bana Matthieu de. Jourdain'in de söylediği gibi onun ve ailesinin çok eski bir dostuyum. Ben de sana Brooke diyebilir miyim?»

Brooke, bu gidişle Normandiya'daki bütün Fransız zamparalarıyla tanışacağını düşünürken odadaki öbür zamparanın öfkeli bakışlarını görünce kararını verdi. Belli ki Jourdain Marchais hazretleri Brooke gibi bir yabancıya bu kadar yakınlık gösterilmesinden hoşlanmamıştı.

«Tabii,» dedi ve Jourdain'in karşısında onurunu korumak için ekledi. «Matthieu.»

Doktor, genç kıza gülümsedikten sonra saatine baktı. «Muayenehaneme geç kaldım,» dedi ve genç kızın koluna hafifçe dokunarak devam etti. «Eğer arabama kadar gelirsen, sana kız kardeşinin bakımıyla ilgili bilgi verebilirim, Brooke.»

«Mademoiselle'in bilgiye ihtiyacı yok,» dedi Jourdain, Brooke doktorla birlikte kapıya doğru yürürken.

«Ama Stephanie'nin geçirdiği son krizden sonraki üç yıl içinde tıp çok ilerledi, Jourdain,» dedi Matthieu, Brooke'un geçmesi için kapıyı tutarken. «Brooke'un bu yenilikleri bilmesi gerek.»

Matthieu Delage'ın arabasına doğru yürürlerken genç adamın Brooke'a verdiği bilgilerden hiçbiri genç kız için yeni değildi. Brooke, aslında doktora Stephanie'nin intihar girişiminden söz etmek istiyordu, ama kendini tuttu. Zaten artık olay ona da saçma sapan bir melodram gibi gözükmeye başlamıştı. Ve olanları doktora anlatmak Stephanie'ye ihanet etmek gibi olacaktı.

«Bıraktığım ilaçları mutlaka devam etmesi gerek. Ve sulu yiyeceklerle beslenmeli,» dedi Matthieu Delage, arabasına binerken. «Şimdi verdiğim ilaç kız kardeşini oldukça rahatlattı. Yarın sabah yine uğrarım. Ama lütfen, Brooke,» diye devam etti gülümseyerek. «Eğer herhangi bir endişen olursa beni aramaktan çekinme.»

Genç kız, doktora teşekkür edip şatoya döndü ve hemen kız kardeşinin odasına çıktı. Stephanie'nin aldığı ilaçlar adeta bir mucize yaratmıştı. Brooke, üç yıl içinde tıbbın bu kadar ilerlediğine inanamıyordu. Sevinçle kız kardeşinin yatağına yaklaştı.

Stephanie şimdi daha rahat nefes alıyordu. Ama ablasına karşı huysuzluğu hâlâ geçmemiş gibiydi.

«Daha iyi nefes alıyorsun,» dedi Brooke neşeyle.

«Kendimi iyi hissetmiyorum,» diye cevapladı Stephanie, aksi bir sesle.

«Yarın kendini daha iyi hissedeceksin.» Brooke bozuntuya vermemeye çalışıyordu. «Doktor Delage'ın bıraktığı haplar bunlar mı?» diye sordu genç kız, masadaki ilaç kutusunu eline alırken. Haplar, hiç de tanıdık gelmemişti, ama piyasaya yeni çıktıklarına göre bunları Brooke'un bilmemesi normaldi. Genç kız, kız kardeşinden bir cevap alamayınca sordu. «Hafif bir şeyler yiyebilecek misin?»

«Hiçbir şey istemem,» diye cevapladı Stephanie. Bu durum Brooke'u endişelendirmedi, çünkü Stephanie astım krizi geçirdiği zamanlar hep iştahsız olurdu. Ama Brooke'u şaşırtan başka bir şey vardı. Hastayken daima ablasını yanında isteyen Stephanie bu kez, «Yalnız kalmak istiyorum,» diye bağırmıştı.

«Nasıl isterseniz, hanımefendi,» dedi Brooke, şakacı bir tavırla. «Biraz dinlenmelisin.» Stephanie, hiç de şaka kaldıracak gibi görünmüyordu. Ama bu sırada, daha yumuşak bir sesle, hatta özür dilercesine konuştu.

«Doktor Delage da bol bol dinlenmemi söyledi.»

«Çok doğru söylemiş,» dedi Brooke sevecen bir sesle. «Doktor sabah yine gelecek. Eğer bugün dinlenirsen, belki yarın yataktan çıkmana izin verir.»

Brooke tıptaki ilerlemeler sayesinde kız kardeşinin bir iki gün sonra eve gidecek kadar iyi-

leşeceğini umuyordu. Ama az sonra, genç kız bu fikri unutmak zorunda kalacağını öğrendi.

«Doktor Delage benim bir hafta yataktan çıkmamam gerektiğini söyledi,» dedi Stephanie.

«Bir hafta mı,» diye bağırdı Brooke. Belki de Stephanie'nin durumu Brooke'un sandığından da kötüydü. Genç kız, yine de sakin olmaya çabaladı. «Ne yapalım. Bir hafta yatmanın kimseye zararlı olduğu görülmemiştir,» dedi gülümseyerek.

Ama Brooke'un sakinleşmek için harcadığı çaba Stephanie'nin umrunda değildi. Gözlerini kapayıp ablasına arkasını dönmüştü bile. Brooke, hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Genç kız, kendi odasına varınca bir süre oturup Stephanie'yi düşündü. Kız kardeşi için endişeleniyordu. Belki de bu yeni ilacın bazı yan etkileri vardı ve krizi atlattıktan sonra da hastanın dinlenmesini gerektiriyordu. İlacın etkisi geçince Stephanie nefes almakta yine güçlük çekebilirdi.

Sonunda Brooke, elinden gelen tek şeyin oturup beklemek olduğunu anladı.

Daha yirmi dört saat önce Jourdain Marchais'ye kız kardeşiyle ikisinin hemen eve döneceklerini haber vermişti genç kız. Hatta adama onun evinden gitmek için sabırsızlandığını da söylemişti.

Brooke, Jourdain Marchais'nin karşısında gururunu hiçe sayıp başını eğmek zorunda kalacaktı. Artık ona karşı kaba davrandığına pişman olmak için çok geçti. Stephanie bir hafta yataktan çıkamayacağına göre Brooke, genç adama durumu anlatıp evde kalmak istediğini söylemek zorundaydı.

Aslında genç kızın orada kalması gerektiğini Jourdain kendiliğinden tahmin edebilirdi. Step-

lanıc yatakta kalmak zorunda olunca Brooke da doğal olarak onu bırakamazdı. Ama genç kız ne olursa olsun ev sahibiyle konuşup onu son durumdan haberdar etmesi gerektiğini biliyordu. Çünkü Stephanie'nin bir hafta yatmasının şart olduğunu Matthieu Delage, Jourdain'e söylememiş olabilirdi.

Sonunda Brooke, Jourdain'i bulup olanları ona anlatmaya karar verdi. Genç adamın yine ters bir şey söyleyip sinirlerini bozmaması için dua ediyordu.

Jourdain çalışma odasında değildi. Genç kız, onun çıkmış olduğunu umduysa da bu umudu boş çıktı. Çünkü az sonra genç adamı salonda buldu. Brooke'un Matthieu Delage'la çıktığı andan beri Jourdain'in salondan kıpırdamamış olmasının bir tek anlamı olabilirdi. Genç adam, konuğunun gelip ona olup biteni anlatmasını beklemişti. Brooke odaya girdiği zaman Jourdain'in ona tepeden bakması da genç kızın bu düşüncesini doğruluyordu.

«Daha önce gelemediğim için özür dilerim,» dedi genç kız. Onun karşısında böyle konuştuğu için kendisinden nefret ediyordu. «Ama önce ... şey Stephanie'ye bakmak istedim.» Jourdain'in kendisini buz gibi bakışlarla süzmesi ve derdini anlatmasına hiç yardım etmemesi Brooke'un ona karşı nefretini daha da artırdı. «Matthieu, Stephanie'nin...» diye söze başladı genç kız, ama Jourdain'in bir kaşını küstahça kaldırması karşısında bir an duraksadı. «Dedi ki,» diye yeniden devam edi konuşmayı. «Yarın yine gelecekmiş.» Brooke, Jourdain'in kaşlarını çattığını görünce ne diyeceğini bilemedi.

«Bunun gerekli olduğunu hiç sanmam,» dedi genç adam sert bir sesle. Brooke, ona astım krizleri konusunda çok şey söyleyebilirdi, ama kendini tuttu. Bu sırada Jourdain buz gibi bir sesle devam etti. «Belki de Matthieu'nun görmek istediği kişi Stephanie değildir.»

Genç adamın sözlerinin karşısında Brooke bir an için soluksuz kaldı. Biraz kendini toparlayınca aklına ilk gelen şeyi söyledi. «Saçmalama!»

Belli ki daha önce Jourdain'e hiç saçmaladığını söyleyen olmamıştı. Ve anlaşılan, genç adam bu sözden hiç hoşlanmamıştı.

«Saçmalamak mı,» diye kükredi adeta. «Onun, yalnızca kız kardeşinin sağlığıyla mı ilgilendiğini sanıyorsun?» Genç adam, yaralayıcı bir ses tonuyla ekledi. «Bir erkeğin sana ilgi duyduğunu anlayamaz mısın?»

«Fransız erkeklerinin her gördükleri kadının peşinden koştuklarını biliyorum, monsieur,» dedi genç kız, soğuk bir sesle. Demek Jourdain, onun bir zamparayı görünce tanıyamayacağını sanıyordu. «Bilirsiniz ki Fransız zamparalarının ünü tüm dünyaya yayılmıştır.»

Genç adam, Brooke'un sözlerinden hiç alınmamış gibi güldü. Ama sonra yumuşak bir sesle ekledi. «Benim ülkemin erkekleri bir yana, daha kendi ülkenizdeki erkekleri pek tanımadığınız düşünülürse bu yargınızın doğruluğu şüphe götürür, mademoiselle.»

Brooke, Jourdain'in tam olarak ne demek istediğini anlayamadığı için ona bir cevap veremedi. Acaba genç adam, Fransız erkeklerinin çapkın olmadıklarını mı söylüyordu? Yoksa Brooke'un gerçek ilgiyle çapkınlığı birbirinden ayırt edemeyecek kadar deneyimsiz olduğunu mu anlatmaya çalışıyordu?

«Evet ... şey,» dedi genç kız. Hâlâ Jourdain'in sözlerinin anlamını tam olarak kavrayamamıştı. Ama Brooke'un genç adamla konuşmak istediği daha önemli bir konu vardı. «Sanırım konuyu bi-

raz dağıttık. Ben sizinle böyle bir konuşma yapmak için gelmemiştim.»

Genç adam, Brooke'u küstah bakışlarla süzdü. Sanki konuyu yalnızca kendisinin değiştirebileceğini anlatmak ister gibiydi. Belli ki Brooke onu yine kızdırmıştı.

O anda genç kızın istediği tek şey salondan çıkıp arabasına binmek ve bu şatodan bir an önce uzaklaşmaktı. «Sorun şu ki doktor, Stephanie'nin bir hafta yataktan çıkmaması gerektiğini söyledi.» Jourdain, duyduklarına hiç şaşırmamış gibiydi. Yalnızca başını sallamakla yetindi. Brooke, o anda genç adama bir tokat daha atmak isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Yine de sakince konuşmaya çabaladı. «Dün, size karşı çok çok kaba davrandığımı biliyorum... buradan gitmek için sabırsızlandığımı söylediğim zaman,» dedi Brooke, adeta güçlükle konuşur gibi. «Eğer sizin için bir sorun yaratmayacaksa burada kalıp, kız kardeşime bakmak istiyorum.»

Brooke, bu adamdan ne kadar nefret ettiğini bir kez daha anlamıştı. Jourdain Marchais, genç kıza hiç yardımcı olmamış, adeta kendine yalvartmıştı. Ve hâlâ onu küçümsercesine süzüyordu. Bu sırada genç adam soğuk bir sesle, «Tabii ki kız kardeşinizin yanında kalacaksınız,» dedi.

«Teşekkürler,» diye mırıldandı Brooke. Ama gururu, onu sert bir sesle eklemeye zorladı. «Kimseyi rahatsız etmek istemem. Stephanie'ye bakmak tüm zamanımı almayacağına göre Madame Laserre'e ev işlerinde...»

«Ev işi yapmaları için çalışanlara para ödüyorum,» diye genç kızın sözünü kesti Jourdain. Brooke'un teklifi onu çok kızdırmış gibiydi. «Eğer bir işe yaramak istiyorsanız, Mademoiselle Faringdon, kız kardeşinizi bir an önce iyileştirmeye çalışın.»

Bu sözler üzerine Brooke hemen salondan çıktı. Bu adam çekilmez bir şeydi! Brooke'un Madame Laserre'e yardım etmeyi istemesinden ne diye alınmıştı ki? Ama genç kızın kesinlikle anladığı bir şey vardı. Jourdain Marchais, Brooke ile kız kardeşinin bir an önce şatosundan çekip gitmeleri için sabırsızlanıyordu. Doktor Stephanie'nin yolculuğa çıkmasına izin verir vermez Jourdain onları evinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapacak gibiydi.

Aslında bu, tam Brooke'un istediği şeydi. Buna rağmen genç kız, Jourdain'e niçin kızdığını anlayamıyordu. Bu düşünceler kafasını kurcalarken, Madame Laserre'i bulmaya gitti.

Şatonun mutfağı Brooke'un evindeki mutfağın yaklaşık dört katı kadardı. Genç kız, buraya girdiği zaman hep kendini küçülmüş gibi hissediyordu. Ama bu kez, Madame Laserre'i görünce daha iyi hissetti kendini. Kâhya kadının anlayışlı gülümsemesi Brooke'a öfkesini de unutturmuştu.

Madame Laserre, Brooke'un kahvaltı etmediğini bildiği için Grace'a kahvaltı hazırlamasını söyledi. Ama Brooke hemen ona engel oldu. Genç kız, Madame Laserre'e birlikte bir kahve içmeyi önerdi. Bu sırada ona, Stephanie'nin hastalığıyla ilgili bilgi verebilirdi.

Yarı İngilizce, yarı Fransızca birbirlerinin derdini anlamaya çalışırken Brooke, kâhya kadına Stephanie'nin hafif ve sık sık yemek yemesi gerektiğini söyledi. Ve kız kardeşinin sevdiği yemekleri pişirmek için Madame Laserre'den izin istedi.

«Mais oui. Tabii,» dedi Madame Laserre gülümseyerek. Yaşlı kadın, hizmetçilerden birinin yemek tepsisini yukarı taşıyabileceğini söyledi.

«Hayır, madame, teşekkürler,» diye cevapladı Brooke. «Ben taşırım.» Genç kız, kahvesini bitir-

dikten sonra Stephanie'ye hafif bir kahvaltı hazırladı.

O andan itibaren Brooke bir an bile boş kalmadı. Matthieu Delage'ın bıraktığı haplar Stephanie'ye çok iyi gelmişti, ama genç kızın huysuzluğunu ilaçlar gideremiyordu. Brooke, kız kardeşinin hasta olduğu zaman aksileştiğini bilmesine karşın onun ne kadar çekilmez olabileceğini unutmuştu.

Stephanie, Brooke'u yanından kovmaktan vazgeçmiş, bu kez de ablasının bütün yemekleri yanında yemesini ister olmuştu. Bu durum, Brooke için de çok uygundu. Genç kız, Madame Laserre'e kendisinin de yemeğini Stephanie'yle yiyeceğini söylemek için aşağı indi. Genç kız, kendi yemek tepsisini taşımak konusunda ısrarlıydı.

Brooke akşam yemeğini de Stephanie'nin odasında yedikten sonra kendi odasına gittiği zaman fiziksel ve ruhsal yönden bitkindi.

Madame Laserre, Brooke'un yatağına tertemiz çarşaflar sermişti. Genç kız, hiç oyalanmadan yatmaya karar verdi. Çabucak yıkanıp geceliğini giydi. Ama başını yastığına koyduğu anda uykusu kaçtı.

Birkaç saat yatağında dönüp durduktan sonra Brooke, uykusuzluğunun sebebinin endişe olduğuna karar verdi. Stephanie için endişelenmesi yüzünden uyuyamıyordu.

Saat birde genç kız hâlâ uyanıktı. Gece geç saatlerde Stephanie'nin daha kötülediğini bildiği için kız kardeşine bakmaya karar verdi ve parmaklarının ucuna basarak onun odasına gitti.

Brooke, Stephanie'nin odasının kapısını açık bıraktı ve sessizce kendi odasına doğru yürüdü. Kız kardeşi son derece rahat nefes alıyor gibiydi.

Saat üçe geldiğinde Brooke bir kez daha kardeşine bakmasının iyi olacağını düşündü. Stephanie'nin odasına vardığı zaman onun yine son derece normal ve rahat nefes aldığını gördü.

Odadan çıktığı sırada genç kız, yukarıdan bir ses duyup irkildi. Korkuyla yukarı baktığı anda sabahlık giymediğine pişman oldu.

«Bir terslik yok, değil mi?» diye sordu Jourdain. Genç adamın ropdöşambrının altından çıplak ayakları ve bacakları görünüyordu.

«Kimseyi rahatsız etmek istemezdim.» diye fısıldadı genç kız, kendini suçlu hissederek. «Stephanie'ye bir baktım. İyi görünüyor.»

Bu sırada Jourdain, genç kızın karşısına dikilmişti. Brooke, darmadağınık saçlarından utandı ve genç adamın karşısında kendini birden savunmasız hissetti. O anda Jourdain gülümsedi. Ama bu gülümseme hiç de alaycı veya küstah değildi.

«Hadi git, yat, tatlı Brooke.» diye mırıldandı ve genç kızı yanağından öptü. «Endişelenme. Benim uykum hafiftir. Kapımı açık bırakıp Stephanie'yi dinlerim.»

Brooke, adeta büyülenmiş gibi arkasını döndü ve genç adamın dediğini yaptı.

Genç kız, yatağına yatar yatmaz rahat bir uykuya daldı. Uyurken, bir eli Jourdain'in öptüğü yanağının üstündeydi ve mutlulukla gülümsüyordu.

Bölüm Altı

Brooke, ertesi sabah kapısının vurulmasıyla uyandı. Grace odaya girdiği zaman genç kız bir an için hizmetçinin İngilizce bilmediğini unutup ona saati sordu.

Grace neşeyle, «Bonjour, mademoiselle,» dedikten sonra kahvaltı tepsisini Brooke'un dizlerinin üstüne koydu.

Genç kız, saatine bakınca çok şaşırdı. Saat sekizi geçmişti. Brooke, gözlerine inanamadı. Çok güzel, pırıl pırıl bir sabahtı ve kendisi de bu saate kadar uyumuştu. Ve şimdi de yatakta kahvaltı edecekti!

«Şey... günay... Bonjour, Grace.» Brooke artık kendini toparlamıştı, ama yatakta kahvaltıya itiraz etmeyi denemedi bile. Yalnızca hizmetçiye teşekkür etmekle yetindi.

Genç kız, hizmetçinin cevabını duymadı. Çünkü tepsinin kapağını açtığında tam İngiliz usulü bir kahvaltıyla karşılaştı. Nefis jambon ve yumurta onu bekliyordu.

Brooke, birden çok acıktığını fark etti. Acaba bu kahvaltıyı hazırlatan düşünceli kişi kimdi? Genç kız o sırada Jourdain'in gece kendisine ne kadar sevecen davrandığını anımsadı. Genç adamın öptüğü yanağına dokununca Brooke'un içini sımsıcak bir duygu kapladı. O anda, kahvaltıyı hazırlatanın Jourdain olduğunu anladı.

Genç kız, kahvaltı ettikten sonra yıkanmaya gitti. Banyodan çıkıp giyinirken Jourdain'in niçin

böyle davrandığını birden anladı. Belli ki Jourdain Marchais, bir an önce Brooke'tan kurtulmak istiyordu ve bu nedenle onun güçten düşmemesi için iyi beslenmesi gerektiğini düşünmüştü!

Brooke kardeşinin odasına girince genç kız daha ağzını açmadan Stephanie şikâyet edercesine sordu. «Nerede kaldın?»

«Uyanamadım,» dedi Brooke sakin bir sesle. Stephanie'nin küskün ifadesini görünce ekledi. «Kahvaltını beklemek zorunda kaldığın için özür dilerim. Hemen inip...»

«Kahvaltı ettim. Grace tepsimi götüreli saatler oluyor.» Brooke, kız kardeşine onun da kahvaltıda jambonlu yumurta yiyip yemediğini sormak için kendini güç tuttu. «Sıkıldım,» dedi Stephanie bu sırada.

«Demek ki iyileşiyorsun,» dedi Brooke neşeyle.

Stephanie sıkıldığı zaman çekilmez olurdu. Ama Brooke yine de sakince gülümseyerek kız kardeşinin yatağını yaptı, ilacını verdi ve onun, «Kendimi berbat hissediyorum,» deyişini duymazlıktan geldi. Daha sonra kütüphaneye inip Stephanie için birkaç kitap getirdi... ama Stephanie kitapların hiçbirini beğenmedi.

Brooke öğlene kadar kız kardeşinin yanında kaldı. Öğlene doğru Matthieu Delage gelince, genç kız salona indi.

Az sonra doktor da salona geldi. Brooke, onun neşesini görünce Matthieu Delage'ın hastası için endişelenmediğini anladı. Yine de dayanamayıp doktora, Stephanie'yi nasıl bulduğunu sordu.

«Yakında ayağa kalkar.»

«Ne kadar yakında kalkar, doktor?» diye sordu genç kız.

«Doktor mu?» Matthieu Delage kırılmış gibiydi. «Ben arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Brooke.»

«Matthieu,» dedi genç kız ve daha sorduğu soruya bir cevap alamadan doktor gülümsedi.

«Bu daha iyi. Şimdi gelelim, asıl önemli konuya. Bu akşam benimle yemeğe çıkar mısın?»

Brooke bir an şaşırdıysa da kendini çabuk toparladı. «Ben... şey... üzgünüm, Matthieu,» dedi nazik bir sesle. «Ama Stephanie yemeğimi onunla birlikte yememi istiyor. Ben de...»

«Ama o kadar hasta değil ki...» diye söze başlamıştı doktor, ama o sırada odada başka bir ses duyuldu.

«Sana söylediğim gibi, Matthieu, Mademoiselle Farringdon kız kardeşine çok bağlıdır.»

«Tabii anlıyorum,» diye cevapladı Matthieu. «Ama bu demek...»

«Demek ki onu kız kardeşinden ayırmaman gerekli,» diye doktorun tekrar sözünü kesti Jourdain. «Bu durumda ikinizin de yemekte eğlenmenize olanak yok.»

Anlaşılan, Jourdain doktorun Brooke'u bir yere götürmesine karşıydı. Ama aslında endişelenmesine hiç gerek yoktu. Zaten Brooke, çapkın doktorla yemeğe filan gitmemeye kararlıydı. Genç kız, bu saçma konuşmayla bir ilgisi kalmadığını düşünerek odadan dışarı çıktı.

«Doktor yakında iyileşeceğini söyledi,» dedi Brooke, kız kardeşine neşeyle gülümseyerek.

«Başka ne söyledi?» diye sordu Stephanie sert bir sesle.

«Fazla bir şey söylemedi,» diye cevapladı Brooke sakince. «Matthieu'ye fazla soru soramadan Jourdain Marchais geldi. Ben çıktığım sırada başka bir şey tartışıyorlardı.»

Stephanie iki adamın ne tartıştıklarını sormadı. Genç kızın aklı başka yerdeydi. «Demek doktora Matthieu diyorsun?» dedi neşeyle.

«Kapa çeneni,» dedi Brooke gülerek.

Ama az sonra Stephanie'nin havası yine değişti ve çok sıkıldığından şikayet etmeye başladı. Neyse ki o anda Jourdain içeri girdi de genç kız tekrar neşelendi.

Brooke, genç adama karşı pek iyi duygular beslemediği için hemen odadan dışarı çıktı. Aşağı inip kendi yemek tepsisini ve Stephanie'ninkini hazırlamaya koyuldu.

Genç kız, bir yandan da Stephanie'nin sıkıntısını gidermek için çareler aramaya başladı.

Sonunda çözümü, çevredeki dükkânları dolaşmakta buldu. Neyse ki yanında biraz Fransız frangı vardı. Belki Stephanie'nin ilgisini çekecek bir şeyler bulabilirdi.

Brooke, elinde Stephanie'nin tepsisiyle mutfaktan çıkıp geniş koridorda yürümeye başladı. Bu sırada karşıdan Emilie'nin geldiğini gördü. Tam hizmetçi kızı selamlayıp geçeceği sırada salondan gelen bir sesle irkildi. O tarafa bakıp da Jourdain'in öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzünü görünce genç kız, olduğu yerde kalakaldı.

Daha sonra her şey öyle çabuk olup bitti ki Brooke neye uğradığını anlayamadı. Bir anda Jourdain genç kızın elindeki tepsiyi kapıp Emilie'ye vermişti. Brooke şaşkınlıktan itiraz bile edemeyip ağzı bir karış açık, Emilie'ye bakmakla yetindi. Bu sırada güçlü bir el onu tutup salona çekti.

Jourdain kapıyı sertçe çarpıp genç kıza döndü. Ama Brooke da bir o kadar öfkelenmişti.

«Ne hakla...» diye söze başladı Brooke. Ama gerisini getiremedi.

«Yeter,» diye kükredi Jourdain. «Yeteri kadar sabrettim!» Brooke genç adamın ne demek istediğini merak ederken Jourdain devam etti. «Evde yeteri kadar insan çalıştırıyorum. Sabah akşam merdivenlerde koşuşturup durmayı bırakа-

caksın. Ayrıca mutfağa da girmeyeceksin. Kız kardeşine ne gerekiyorsa hizmetçilerim hazırlayabilirler.»

Brooke, Madame Laserre'in kendisinden şikayetçi olmadığından emindi. Bu nedenle, mutfağa girmesinin yasaklanması genç kızı çok öfkelendirmişti.

«Hizmetçilerin kendi işleri var,» diye cevapladı Brooke. «Stephanie ve benim için de çalışmak zorunda olmaları çok saçma.»

«Ne dediğimi anlamadınız mı, mademoiselle?» Brooke, genç adamla tartışmanın işe yaramayacağını anladı.

«Sizi gayet iyi anladım, monsieur. Ama yine de...»

Jourdain öfkeyle genç kızın sözünü kesti ve Brooke'u titreten bir sesle konuştu. «O zaman şunu da anlamalısınız ki, mademoiselle, eğer dediğimi yapmazsanız Stephanie'yi hastaneye gönderirim!»

«Hastane mi?» Brooke dehşete kapılmıştı. «Ama... ama Stephanie hastanelerden nefret eder!»

Tam bu sırada telefon çaldı. Jourdain telefona bakmak için o tarafa doğru yürüyünce Brooke, aralarındaki konuşmanın bittiğini anladı. Genç adamın telefon konuşmasını bitirmesini beklemek sadece zaman kaybı olacaktı.

Genç kız öfkeyle kapıya doğru yürüdü. Belki de Jourdain hastane konusunda blöf yapıyordu, ama Brooke ona karşı durmayı denemeyi göze alamıyordu. Hastaneye gitmenin Stephanie'nin üzerindeki etkisi korkunç olabilirdi.

Brooke kapıyı açmış, dışarı çıkmak üzereyken Jourdain sakin bir sesle konuştu. «Sizi arıyorlar, mademoiselle.»

Genç kız, şaşkınlıkla döndü ve Jourdain'in ahızeyi kendisine uzattığını gördü. Brooke, bir an için kendisini kimin aramış olabileceğini tahmin edemedi. Gözlerini genç adamdan kaçırarak ahızeyi aldı.

Ama telefondaki sesi duyduğu anda genç kızın tüm öfkesi geçti. O kadar şaşırmıştı ki Jourdain'in odadan çıkmadığını fark etmedi bile.

«Ne yaramazlıklar yaptığını öğrenmek için aradım, Stephanie,» demişti babası şakacı bir sesle.

«Baba,» diye bağırdı Brooke, neşeyle. «Ben Stephanie değilim. Brooke'um.»

«Brooke,» dedi babası şaşkınlıkla. «Vay, vay! Miss Farringdon demiştim, ama... Demek Ecartéville'e gidip Stephanie'yi buldun?»

«Öyle,» diye cevapladı genç kız. Ama bu sırada Brooke'un sevinci yerini endişeye bırakmıştı. Olanları babasına telefonda anlatamayacağını biliyordu. Yaşlı adam çok endişelenirdi. «Ben de birkaç günlüğüne şatoda kalıyorum,» dedi neşeli bir sesle. Babasının Stephanie'yle ilgili soru sormasını önlemek için sözlerine ara vermeden devam etti. «Monsieur Marchais, benim Normandiya'da olduğumu öğrenince şatosunda kalmamı önerdi.»

«Güzel bir yer mi... bu şato?»

«Harika,» dedi genç kız ve bir an için tüm dertlerini unutup babasına şatonun güzelliklerini anlatmaya başladı. «Burası benim hayatımda gördüğüm en güzel yerlerden biri. Bina şahane. Bahçeler de çok güzel. Hatta bir nehir bile var...» Bu sırada Brooke, Stephanie'nin yaptığını hatırlayıp fena olduysa da hiçbir şey olmamış gibi devam etti. «Ama ben asıl senin görüşmeni merak ediyorum. Sesine bakılırsa...»

«Iyi bildin,» dedi babası mutluluk dolu bir sesle. «Doğrusunu söylemek gerekirse aramamın se-

bebi de bu. Terfi ettim ve birine anlatabilmek için sabırsızlıktan çatlıyordum.»

Brooke, babasını neşeyle kutladı. Bu sırada, Alec Farringdon birden sordu, «Bizim ufaklık nerelerde? Yakında mı?»

«Buralardadır,» dedi genç kız neşeyle. «Ama Stephanie'yi bilirsin. Aramaya kalkınca bir türlü bulunmaz.»

«Boşver, onu arama. İyi olsun yeter...»

«Steven'dan haber aldın mı?»

«Hayır,» dedi yaşlı adam, sevecen bir sesle. «Parasını bitirip karnı acıkınca döner.»

«Acıkmak dedin de,» Brooke konuşmanın kesintiye uğramasına izin vermedi. «İyi besleniyor musun? Buzdolabında ben dönene kadar sana yetecek yemek var, ama...»

«Şey...» Babası, söyleyeceklerinden rahatsız oluyormuş gibi hafifçe öksürdü. «Ben... şey... bizim laboratuvardan... bir hanımla bu akşam yemeğe çıkacağım.»

Anneleri öldüğünden beri babalarının hiçbir kadına ilgi duymadığını bildiği için Brooke bir an şaşkınlıktan cevap veremedi.

«Üzülmedin, değil mi?» diye sordu babası hemen. «Yani burası sizler olmayınca o kadar sessiz ki...»

Brooke hemen kendini topariadı. «Ah, baba ne kadar sevindiğimi anlatamam!» Genç kız, babasına en iyi gömleğini nerede bulabileceğini tarif etmeye girişti. Az kalsın ona takım elbisesini de fırçalamasını söyleyecekti, ama kendini tuttu. Karşısında ilk kez bir kızla çıkmaya hazırlanan bir çocuk değil, kırk dokuz yaşında koskoca bir adam vardı! «Eğlenmene bak, canım,» dedi ve babasının yalnızlığını hafifletmek istercesine ekledi. «Biz de yakında eve döneriz.»

Birkaç dakika sonra genç kız telefonu kapadı.

İçi mutluluk ve umutla dolmuştu. Belki de babası yeniden eski neşesini bulabilirdi.

Jourdain'in hâlâ odada olduğunu görünce ona kızmadı bile. Hiç kimseye kızamayacak kadar mutluydu. Jourdain'in de öfkesi geçmiş gibiydi. Genç adam, yumuşak bir sesle sordu, «Sanırım babanın araması seni çok sevindirdi, Brooke?»

«Hem de nasıl,» diye cevapladı genç kız. Hatta Jourdain'e ne kadar kızdığını unutup gülümsedi bile. «Hem terfi işi olmuş, hem de annem öldüğünden beri ilk kez bir hanımı yemeğe götürecek.»

«Sözlerinden anladığım kadarıyla babanın yaşamındaki bu yeniliğe itirazın yok.»

«Kesinlikle yok,» dedi genç kız, mutlulukla gülümseyerek. Sonra genç adama çocuk gibi her şeyi anlattığına pişman olup durumu açıklamaya çalıştı. «Hiç dışarı çıkmaz, bu yüzden...»

«Çıkmak dedin de,» diye Brooke'un sözünü kesti Jourdain. «Kardeşin nehre düştüğünden beri hiç dışarı çıktın mı?»

Genç adamın sözlerini duyunca Brooke'un mutluluğu birden kaybolup gitti.

«Dışarı mı?» diye sordu soğuk bir sesle. Jourdain de sinirlenmiş gibiydi, ama konuyu uzatmadan sorusunu yineledi.

«Çıktın mı?» diye sordu ısrarla.

Genç adamın ısrarı Brooke'un sinirine dokunmaya başlamıştı. Ama ona planlarından bahsetmekte bir sakınca görmedi.

«Bugün çıkmayı düşünüyordum. Yatağa bağlı kalmak Stephanie'ye çok zor gelir. Çevredeki dükkânlardan onun sıkıntısını gidermek için bir şey arayacağım.»

Genç kız hemen salondan çıkacaktı, ama Jourdain gülümseyerek, «Ben seni köye götürürüm,» deyince şaşkınlıktan olduğu yerde kalakaldı.

«Buna hiç gerek yok,» dedi hemen kendini toparlayıp «Benim de arabam var. Yolumu kolayca bulurum.»

«Eminim bulursun,» diye cevapladı onu genç adam. «Ama acaba dükkânda bir yap-boz isteyecek kadar Fransızca biliyor musun, petite?»

Brooke onun haklı olduğunu biliyordu Jourdain, elini genç kızın omzuna koyup onunla kapıya kadar yürüdü

«Lütfen saat ikide hazır ol.»

Genç kız, olanların verdiği şaşkınlıkla merdivenlerden yukarı çıktı. Stephanie'nin kapısının önüne geldiği sırada Jourdain'le alışverişe gitmenin hiç de fena bir fikir olmadığını düşünüyordu

«Ne oldu da bu kadar heyecanlandın?» diye sordu Stephanie, ablası odaya girince

Brooke, bu sırada kendisi için hazırladığı yemek tepsisinin de Stephanie'nin odasına getirildiğini gördü. Genç kız, Jourdain'le aralarında geçen konuşmadan kardeşine söz etmemeye karar verdi.

«Nasıl heyecanlanmam ki?» diye sordu tepsinin önüne otururken. «Az önce babam aradı görüşme iyi gitmiş. Onu bölüm başkanı yapmışlar.»

Stephanie de olaya en az ablası kadar sevinmişti Genç kız, babasının yemeğe çıkacağı haberini de çok iyi karşıladı.

«Vay ihtiyar tilki,» dedi neşeyle. Sonra babasının kendisini unutmuş olmasından korkar gibi sordu. «Beni sordu mu?»

«Tabii Aslında seninle konuşmak için aramış Ama gelip seni çağıramazdım Ona ... şey ... senin iyi olmadığını söylemedim.»

«İyi yapmışsın,» dedi Stephanie «Ne kadar meraklıdır bilirsin Zaten Fransa'ya gelmeme karşı çıkmasının tek nedeni de başımı belaya sokmamdan korkmasıydı.»

Brooke, kız kardeşine intihar olayıyla ilgili birkaç soru sormanın zamanının geldiğini düşündü. Stephanie'ye yardımcı olmak istiyordu ve ancak o konuda açıkça konuşurlarsa kardeşini rahatlatabileceğine inanıyordu

«Bela dedin de ...» diye söze başladı

«Boşver belayı,» dedi Stephanie hemen suratını asıp. Belli ki o konuyu açmayı istemiyordu.

Brooke hiç ısrar etmedi Bir şeye üzülürse Stephanie'nin hastalığının tekrarlayacağını biliyordu Bu demekti ki Stephanie istemediği sürece o konuda konuşulmayacaktı

«Peki,» dedi Brooke «Sen ne konuda konuşmak isterdin?»

«Hiçbir konuda,» diye cevapladı Stephanie «Sıkıldım.»

Ama Brooke köydeki dükkânları dolaşıp onun sıkıntısını giderecek bir şey arayacağını söyleyince Stephanie neşelendi Ve ablasına, alınacak türsürü şey ısmarladı

Saat tam ikide, elinde Stephanie'nin alışveriş listesiyle merdivenlerden inerken Brooke kendini birden suçlu hissetti. Köye Jourdain'le birlikte gideceklerini Stephanie'ye söylememişti Kız kardeşinin yeni bir kıskançlık krizine kapılmasını önlemek için o konuyu hiç açmamıştı

Jourdain, Brooke'un geldiğini görünce arabanın kapısını açtı Brooke oturduktan sonra da arabaya bindi Yol boyunca çok az konuştular, ama genç adam halinden hoşnut görünüyordu.

Köy, Brooke'un beklediğinden daha büyüktü. Ama yine de çok şirindi Jourdain arabayı bir şarküterinin önüne park etti Genç kız, vitrindeki nefis yiyeceklere bakarken Jourdain de onun yanına geldi Brooke o anda kendini çok iyi hisset-

ti ve genç adama gülümsedi. Ama acele etmesi gerektiğini de unutmamıştı. Alışveriş listesini çantasından çıkardı.

«Stephanie dedi ki...» diye başladı, ama o anda genç adam listeyi elinden aldı.

«Bu işi bana bıraksan daha iyi olur,» dedi. Brooke'un gözlerinin içine bakarak.

Jourdain'in peşi sıra dükkânları dolaşırken genç kızın içini tarifsiz bir mutluluk kapladı. Bu sırada Jourdain bir yap-boz buldu ve daha önce konuştuklarını hatırlatmak istercesine Brooke'a gösterdi. Genç adamın gözlerindeki neşeyi görünce Brooke da kendini tutamayıp kahkahalarla güldü.

Ama Jourdain aldıklarının tümünün parasını ödemek isteyince genç kızın mutluluğu gölgelendi.

Daha sonra girdikleri dükkânda da genç adam her şeyin parasını ödeyince Brooke sinirlenmeye başladı. Genç kız listeyi Jourdain'in elinden kapıp tezgâhtara derdini anlatmak istediyse de bunu yapmaya fırsatı olmadı.

Listedekilerin tümünü aldıkları zaman Brooke cebinden tek kuruş bile harcamamıştı ve fena halde öfkeliydi. Jourdain onun binmesi için kapıyı tuttuğu zaman genç adama teşekkür bile etmedi.

Genç kız yol boyunca ağzını bile açmamaya kararlıydı. Ama Jourdain gelirken geçtikleri yola sapmayınca Brooke konuşmak zorunda kaldı.

«Sapağı geçtiniz, monsieur,» dedi soğuk bir sesle.

«Bilerek geçtim,» diye cevapladı genç adam. «Sana söylemedim mi? Çiftliklerimden birine uğramam gerekiyor.»

Planından Brooke'a hiç söz etmemişti ve bunu kendisi de biliyordu. Ama Brooke'un yapabi-

leceği hiçbir şey yoktu. Genç kız öfkesini bastırıp bu ziyaretin ne kadar süreceğini sormak üzereyken Jourdain, «Matthieu'ye ilk adıyla hitap ediyorsun. Peki o zaman bana niye hâlâ 'monsieur' diyorsun, Brooke?» diye sordu.

Brooke bu soru karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. Jourdain'in uğrayacağı çiftliğe geldikleri sırada genç kız, hâlâ nasıl davranması gerektiğini düşünüyordu. Genç adam arabanın kapısını açınca Brooke inmekle inmemek arasında bocaladı. Ama ne olursa olsun Jourdain'i komşularının önünde rezil etmemesi gerektiğini biliyordu. Sonunda arabadan indi.

Anlaşılan ziyaretleri fazla uzun sürmeyecekti. Çünkü kapıya cevap veren olmamıştı.

«Eve varınca telefon edebiliriz,» dedi genç kız.

«Uzağa gitmiş olamazlar,» dedi Jourdain. Şatoya dönmeye niyetli olmadığı belliydi. «Beklerken biraz dolaşırız.»

Brooke umutsuzca arabaya baktı. Siyah araba, kızgın güneşin altında adeta pişiyordu. Oysa az ilerdeki ağaçlıklı yol son derece serin ve çekici görünüyordu. Genç kız, mantığına uymaya karar verdi.

Yol çok dar olduğu için Brooke, Jourdain'e yaklaşmak zorunda kalmıştı. Yürümeye başladıkları anda genç adam sohbete girişti.

«Hava çok güzel, değil mi?»

«Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?» diye sordu Brooke. Genç adamın aslında havayla filan ilgilenmediğini biliyordu.

«Ne demek istiyorsun?» dedi Jourdain, yüzünde masum bir ifadeyle.

Başka şartlar altında genç kız, Jourdain'e ters bir cevap verirdi. Ama ağaçlıklı yolun güzelliği genç kızı yumuşatmıştı. O da Jourdain'e uydu.

«Ben de yalnızca İngilizlerin havadan bahset-

mekten hoşlandıklarını sanırdım,» dedi Brooke. «Ülkenize yaptığım ziyaretlerden anladığım kadarıyla havanız pek de iyiye benzemiyor.»

Brooke, bu cevap karşısında gülmesini güçlükle tuttu. «O kadar övünme,» dedi gülümseyerek «Ben geldiğim zaman burada da şakır şakır yağmur yağıyordu.»

«Ama yine de çevreyi beğendin,» dedi genç adam ve Brooke kendisine soran gözlerle bakınca, ekledi. «Evimi ne kadar beğendiğini babanı anlatırken duydum.»

Bu durumda Brooke'un söyleyebileceği bir şey kalmamıştı.

«Belki de,» dedi Jourdain, biraz yürüdükten sonra, «Şatomu bu kadar beğendiğine göre gidişini biraz erteleyebilirsin.»

Genç kız, bu sözleri hiç beklemiyordu. O anki şaşkınlığın etkisiyle tökezleyip Jourdain'e çarptı. Genç adam, Brooke'u kolundan tuttu ve dengesini sağlayınca da elini çekmedi.

«Yani ta... tatilimi uzatmamı mı istiyorsun?» Brooke, duyduklarına inanamamıştı. «Ama evinde kalmamı istemiyorsun ki,» diye bağırdı genç kız.

«Ben hiç öyle bir şey söyledim mi?»

«Söylememiş olabilirsin. Ama...» Brooke, bu tartışmadan da yenik çıkacağını anlayınca sustu. «Zaten ne fark eder ki? Stephanie iyileşince onu da alıp eve döneceğim.»

Jourdain elini Brooke'un kolundan çekince genç kız onun kızdığını anladı. Genç adam bu sırada sert bir sesle sordu, «Sizi bekleyen bir erkek mi var, mademoiselle?»

Brooke'u bekleyen iki erkek vardı. Babası, onun yardımı olmazsa çorabının tekini bile bulamazdı. Steven'ın ise üniversiteye gitmeden önce iyice te-

mizlenmesi ve her şeyininin yıkanması gerekiyordi.

«Evet,» dedi genç kız. Jourdain'in bu cevaptan tatmin olacağını sandıysa da yanıldığını az sonra anladı. Bu sırada yemyeşil çimenlerle kaplı açıklık bir alana çıkmışlardı. Jourdain buz gibi bir sesle konuştu :

«Bu... bu İngiliz'de pek iş yok anlaşılan. Sen hâlâ bakire olduğuna göre.»

«Bazı erkekler,» dedi Brooke sert bir sesle. «Bir kızı o anki...» Genç kız bocalamaya başladı. «... arzularını tatmin etmek uğruna ku... kullanıp onun... şey... değerlerine ka... karşı çıkmasını istemeyecek kadar sa... saygılıdırlar.»

Jourdain, genç kızı kolundan tutup durdurdu. Brooke öfkeyle başını kaldırdığı zaman genç adamın duyduklarına inanamıyormuş gibi kendisine baktığını gördü.

«Tanrım,» diye bağırdı Jourdain. «Ne biçim bir adam bu? Senin içindeki arzuyu uyandırıp sana her şeyi unutturamıyor. Hiçbir şey düşünmeden kendini ona vermeni sağlayamıyor...»

«Tanrı aşkına,» dedi Brooke, öfkeyle. Ortada adam filan yoktu, ama bu durum genç kızın hayalinde yarattığı adama bazı prensipleri uygun görmesini engellemiyordu. «O uyuyan bir kızı gizlice öpmez.» Brooke, o sırada kendi gösterdiği tepkiyi haklı çıkarmak istercesine ekledi. «Ve kız daha doğru dürüst uyanıp aklını başına toparlayamamışken zavallıyı öpmeye devam etmez!»

Jourdain, yüzünde şüpheci bir ifadeyle, bir süre genç kıza baktı. Sonra birden gülümsedi. Ama Brooke onun gülümsemesinden hiç hoşlanmamıştı. Genç adam yumuşak bir sesle sordu :

«Şimdi tamamen uyanık mısın?»

Geç kız, onun bu soruyu niçin sorduğunu anlayamadan, 'evet' anlamında başını salladı. O anda

genç adamın elini belinde hissedince Brooke'un kalbı korkuyla atmaya başladı. Ama artık çok geç kalmıştı. Kendini Jourdain'in kollarından kurtarmaya çalıştığı sırada genç adamın başını çok yakınında hissetti.

Jourdain, Brooke'u sıkıca tutmuştu. Genç kız, Jourdain'in dudaklarını kendi ağzının üstünde hissedince ne yapacağını şaşırdı. Genç adamı itmeye çalıştıysa da bu, yalnızca Jourdain'in ona daha sıkı sarılmasına sebep oldu.

Brooke, hâlâ genç adamı itmek için çabalıyordu. Genç kız, onun sıcaklığını duymak istemiyordu. Onun kollarının arasında olmayı, onun tarafından öpülmeyi istemiyordu.

Bu sırada Brooke'un düşünceleri birbirine karıştı. Jourdain'in dudaklarının temasıyla genç kızın kalbi kork... hayır, heyecanla atmaya başladı. Brooke, çok değişik bir duyguyu tadıyordu.

Jourdain dudaklarını Brooke'un ağzından çekti, ama genç kız bağırmadı. Bağıramadı. Brooke, birden ayakta duramayacağını hissetti ve Jourdain'e dayandı. Jourdain dudaklarını genç kızın yanağından boynuna kaydırırken, Brooke düşmekten korkuyormuş gibi genç adama sarıldı.

Sanki Brooke'un içinde bir ateş yanıyor gibiydi. Bu sırada Jourdain, kristal bir biblovmuş gibi genç kızı tuttu ve birlikte çim halının üzerine uzandılar. Brooke gözlerini açtığı zaman Jourdain'in gülümseyen gözleriyle karşılaştı ve o da genç adama gülümsedi.

Dev meşe ağacının altında yan yana uzanmışlardı. Genç adam, Brooke'un üstüne uzanmış, genç kızı istekle öpüyordu. Ve sonunda Brooke da ona karşılık vermeye başladı.

O anda genç kız, Jourdain'in kendisini hiç bırakmamasını istiyordu. Genç adamın adını fısıldayarak ona sıkıca sarıldı. Jourdain, Brooke'un

yüzünü avuçlarına alıp genç kızın gözlerini öptü. Sonra Brooke'un omuzlarını okşamaya başladı. Genç kızın elbisesinin yakası açıldı ve Brooke'un bedeni zevk dolu titreşimler geçirmeye başladı.

Genç kız, Jourdain'in ağzını bir kez daha dudaklarının üstünde hissetti. Genç adamın elleri Brooke'un vücudunda dolaşıyordu. Genç kız, onun kendisine dokunmasını istiyordu. Ama yine de, genç adam bir göğsünü avcunun içine alınca hafifçe geri çekildi. Daha önce hiçbir erkek ona böyle bir şey yapmamıştı.

«Gevşemeye çalış, küçüğüm,» diye fısıldadı Jourdain. «Sana zarar vermeyeceğim.»

Brooke uzun zamandır tuttuğu nefesini bıraktı ve birden gevşedi... genç adamın devam etmesini istiyordu.

Jourdain göğsünü okşamaya devam ederken genç kız istekle inledi. Bu sırada genç adam, elini sakince Brooke'un sutyeninden içeri soktu ve genç kız onun sıcaklığını kendi bedeninde hissetti.

«Jourdain,» diye mırıldandı, arzu dolu bir sesle.

Genç adam Brooke'un göğsünü öperken genç kız, içini çekti. Bu sırada Jourdain, Brooke'un dudaklarını bir kez daha esir aldı ve genç kız arzuyla adeta kendinden geçti.

Jourdain'in tenine dokunmak ihtiyacını duyuyordu. Genç adam, gömleğinin düğmelerini açması için Brooke'a yardım etti ve genç kızın parmakları Jourdain'in teninde gezinmeye başladı.

Upuzun süren dakikalar boyunca genç kızın içindeki arzu dayanılmaz boyutlara ulaştı. Bu sırada Jourdain'in elleri genç kızın göğüslerini bırakıp başka yerlerde dolaşmaya başladılar.

Genç kız, onun yumuşak hareketlerinin etkisiy-

le tüm utangaçlığını unutmuştu. Ama bir anda kendine geldi.

Jourdain'i arzuluyordu. Ve genç adam eteğini sıyırırken gerilememesi gerektiğini biliyordu. Bacaklarında Jourdain'in ellerini hissetmek hoşuna gitmişti, ama içinde bir korku belirmişti. Genç adamın elleri daha yukarılara çıktıkça Brooke gevşemeye çalıştıysa da başaramadı. Ve birden, «Hayır... yapamam,» diyerek ondan uzaklaştı.

Brooke ayağa fırlayıp elbisesini düzeltmeye çalışırken Jourdain de kalkıp onun yanına gelmişti. Genç kız, Jourdain'in kızmış olabileceğini düşünürken birden çok şaşırdı. Genç adam son derece sakindi ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. 'Ne yapalım?' dercesine omuzlarını silkti ve alçak sesle konuştu :

«Senden bir şey isteyen olmadı ki, chérie.»

«Sen...» Brooke birden sustu. Gerçekten de genç adam ondan bir şey istememişti. Jourdain'in her yaptığına kendisi de aynı şekilde karşılık vermişti. Evet, Jourdain ona sahip olmaya hazırdı, ama ancak bu kadarını elde edebi'diği için bozulmuş gibi de görünmüyordu. Bu durum, Brooke'u çileden çıkardı.

«Düğmelerin sorun çıkarıyor, sanırım.» diye mırıldandı Jourdain. Brooke titreyen parmaklarıyla düğmelerini iliklemekte gerçekten zorlanıyordu. «Ben yapayım,» dedi genç adam, sakin bir sesle.

«Dokunma bana,» diye öfkeyle bağırdı Brooke. Genç adamın ellerini itip kendinden uzaklaştırdı ve vargücüyle koşmaya başladı.

Mantıksız davrandığını biliyordu, ama artık hiçbir şey umrunda değildi. Fransa'ya gelmeden önce hep düşünerek hareket ederdi. Oysa şimdi kendini tanımakta güçlük çekiyordu. Onu bu hale Jourdain Marchais getirmişti!

Genç kız, Jourdain'in arabayı park ettiği yere gelince de durmadı. Şatonun ne kadar uzağında olduğunu bilmiyordu, ama yürümeye kararlıydı.

Çiftlikten biraz uzaklaştığı sırada yanına bir araba yaklaşınca Brooke yolun solundan yürüdüğüne pişman oldu. O anda arabanın camı açıldı. «Hadi bin, Brooke,» dedi Jourdain. Genç kız, onu duymamış gibi yürümeye devam etti. Genç adam, arabayı Brooke'la aynı hızda sürüyor, bir yandan da konuşuyordu. «Sinirli olduğunu biliyorum. Benim seni istediğim gibi senin de beni arzuladığını anlayınca şaşırman doğal...»

Brooke bu sözleri duyunca olduğu yerde kalakaldı. Jourdain de arabayı durdurdu. Genç kız sert bir sesle, «Sen etek giyen her şeyi istersin,» dedi.

Tam bu sırada, çok şişman ve yaşlı bir kadın ağır adımlarla arabanın önünden geçti.

«Her şeyi değil, ma petite,» diye mırıldandı Jourdain ve Brooke, genç adamın nereye baktığını anladı.

Genç kızın güleceği gelmişti. Brooke, bir şey belli etmemek için dönüp genç adama mağrur bir edayla bakmaya çalıştı. Ama bu sırada Jourdain, onun gülmemek için çabaladığını anladı ve gülümsedi:

«Arabaya binmemekte inat edebilirsin,» dedi genç adam. «Ama Stephanie evde yap bozunu bekliyor.»

Brooke, Stephanie'yi o anda tamamen unuttuğu için kendini suçlu hissetti ve bu duygunun etkisiyle arabaya bindi.

Şatoya dönerken her ikisi de kendi düşüncelerine daldıkları için hiç konuşmadılar. Eve varınca, araba durur durmaz Brooke paketlerini kaptığı gibi dışarı fırladı. Kız kardeşinin odasına girdiği sırada hâlâ kafasını toparlayamamıştı.

«Amma geç kaldın,» diyerek karşıladı Stephanie, ablasını. Yalnız bırakıldığı için kızdığı belliydi. «Dönerken de yürüdün mü? Sanki Jourdain'in arabasının sesini duyar gibi oldum.»

Brooke, kız kardeşine hiçbir şeyi açıklayamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini. Zaten kendisinin bile anlayamadığı şeyler olmuştu.

«Dönüşte beni yoldan aldı,» dedi genç kız. Birden, yalnız kalmak isteği duymuştu.

«Seni gene öptü mü?» Stephanie işin ucunu bırakmayacak gibiydi. Bir an için Brooke'un sabrı taştı.

«Saçmalama, Stephanie,» dedi sert bir sesle ve odadan dışarı çıktı.

Kendi odasına varınca, olup bitenleri düşündü. Jourdain Marchais'nın yüzünden artık kendini tanıyamaz olmuştu. Bu adam, Brooke'u kızdırmak için her şeyi yapıyordu. Ama genç kız, yine de onunla birlikte olmaktan hoşlandığını kendi kendisine itiraf etti!

Bölüm Yedi

Stephanie, yap boza şaşkınlıkla baktı, ama ablasının diğer aldıkları genç kızın hoşuna gitmişti. Brooke, akşam yemeğini onunla birlikte yedikten sonra erkenden yattı.

Ertesi sabah, Brooke uyandığı zaman kız kardeşinin gayet normal nefes aldığını görünce sevindi. Ama Stephanie'nin huysuzluğu geçmemişti.

«Çok iyi görünüyorsun,» dedi Brooke neşeyle, ama kız kardeşinden cevap alamadı. «Yakında yataktan da çıkarsın,» diye devam etti genç kız, neşesini kaybetmemeye çalışarak.

«Jourdain'e sormadan yataktan filan çıkmam,» diye mırıldandı Stephanie, aksi bir tavırla.

«Jourdain mi?» diye bağırdı Brooke. Kız kardeşinin adama bu derece bağlanması genç kızın moralini bozmuştu. «Sence doktor Delage bu kararı verecek ki...»

«Hayır, değil,» dedi Stephanie, sert bir sesle. «Zaten o herif bugün uzağa gitmiş. Buraya uğramayacak.»

O andan itibaren işler daha da kötüye gitti. Stephanie, şikâyet etmek için bahane arar gibiydi. Brooke ise kız kardeşinin sıkıntısını gidermek için ne yapacağını şaşırmıştı.

Bir ara Brooke, sabrının taşmak üzere olduğunu fark etti ve kız kardeşini üzecek bir şey söylememek için kendi odasına kaçtı. Kendini biraz toparlayınca Stephanie'nin odasına dönmeye ka-

rar verdi. Ama koridora çıkar çıkmaz kız kardeşinin kahkahasını duyunca, olduğu yerde kaldı.

Stephanie'nin kahkahalarına Jourdain'in sesi karışıyordu. Brooke, genç adamla karşılaşmamak için tekrar kendi odasına girdi.

Jourdain aşağı inince Brooke, kız kardeşinin yanına gitti ve Stephanie'yi yine neşesiz buldu. Stephanie, kavga çıkarmak için fırsat kolluyor gibiydi. Saat yarıma doğru Brooke'un sinirleri öylesine yıpranmıştı ki çareyi yine odasına kaçmakta buldu. Stephanie de yalnız kalmaktan şikâyetçi değildi.

«Dönmek için acele etme,» dedi küskün bir sesle.

«Merak etme, çabuk dönmem,» diye cevapladı Brooke ve ağzından kötü bir söz kaçırmadan dışarı fırladı.

On dakika sonra, Brooke odasında vicdan azabıyla kıvranıyordu. Kız kardeşinin huysuzluğu karşısında sabırlı davranmayıp sinirlendiği için kendini affetmiyordu genç kız. Stephanie'nin kendini öldürmeye kalkmasını nasıl unutabilmişti? Brooke, bu düşüncelerin etkisiyle kendi kendisini yargılarken bir arabanın son hızla bahçeye girdiğini ve şatonun önünde sert bir fren yaptığını duydu.

Genç kız, Jourdain'in bir terslik olmadığı sürece arabayı böyle kullanmayacağını biliyordu. Telaşla pencereye koştuğu zaman gelenin Jourdain olmadığını gördü.

Spor arabanın sürücüsü genç bir kadındı. Siyah saçlı, son derece zarif genç kadın arabadan inince Brooke pencereden çekilmedi. Çünkü o anda, Jourdain kapının önüne çıkmıştı ve genç kadın onun kollarına atılmıştı. Brooke ise bu sahnenin karşısında öyle fena olmuştu ki yerinden kıpırdayamıyordu bile.

Birkaç saniye sonra genç kız, acıyla pencereden çekildi. Jourdain'in kollarında başka bir kadın görmenin verdiği azap gibisini daha önce hiç tatmamıştı. Kendini güçlükle bir sandalyenin üzerine bıraktı ve gözlerini kapadı. Ama Jourdain'in ve o zarif genç kadının hayalleri gözünün önünden gitmiyordu.

Brooke, Jourdain Marchais'ye âşık olduğunu o anda anladı. Genç adamı o kadından kıskanıyordu. Aslında âşık olmak isteyeceği en son kişi Jourdain'di, ama artık olan olmuştu.

Grace, elinde bir not ile odaya girdiği zaman Brooke hâlâ kendini toparlayamamıştı. Genç kız, notu dalgınca okudu. Not, kısa ve öz yazılmıştı. Jourdain Marchais kibar, ama adeta emir verir gibi bir şekilde, Brooke'u kendisi ve konuğuyla birlikte öğle yemeğini yemeğe davet ediyordu.

Brooke, ilk anda kesinlikle aşağı inmemeyi düşündü. Jourdain'in sevgilisine kur yapmasını seyretmeyi hiç istemiyordu. Bu sırada genç kızın kafası karıştı. Jourdain acaba neden onu da yemeğe davet etmişti?

Genç kızın bu sorunun cevabını bulması fazla uzun sürmedi. Jourdain'in böyle davranmasının tek sebebi genç adamın şerefine düşkün olması ve görgü kurallarına önem vermesiydi. Belli ki Jourdain'in ziyaretçisi şatodaki diğer konukların varlığından habersizdi. Stephanie'nin yemeğe inmemesi normaldi, ama diğer konuk öğle yemeğine gelmezse ev sahibine karşı kabalık etmiş olacaktı. Brooke, konuk olduğu evin sahibine bu kabalığı etmeyecek kadar iyi yetiştirilmişti.

Genç kız, telaşla giyeceklerini karıştırmaya koyuldu. Yeni gelen konuğun zarafetiyle yarışabilecek bir şeyler giymek istiyordu.

Sonunda, en uygun giysinin pembe keten elbi

sesi olduğuna karar verdi. Çabucak giyinip odasından çıktı.

Brooke, salona girdiği zaman Jourdain'i az önce gelen genç kadınla konuşur buldu. Genç kız, hayatında daha önce bu kadar çekici bir kadın görmemişti.

«Ah, Brooke,» dedi Jourdain, gülümseyerek. Brooke son görüşmelerini hatırlayınca hafifçe kızardı ve bu da genç adamın gözünden kaçmadı.

Ne kadar istekle öpüştüklerini Jourdain hiç hatırlamıyor gibiydi. Genç adam, onu konuğuyla tanıştıracağı sırada Brooke, kıskançlıktan ağzına bir lokma bile koyamayacağını düşünüyordu. Ama o anda, genç kız şaşkınlıktan bayılacak gibi oldu. Çünkü Jourdain, «Seni yeğenim Mélisande'la tanıştırayım,» demişti.

Brooke öylesine rahatlamış ve sevinmişti ki genç adamın söylediklerini duymadı bile. Neyse ki Jourdain bir şey fark etmedi. Bu sırada genç kız, kendini toparladı.

Mélisande'la el sıkışırken mutlulukla gülümsüyordu. Bu sırada Jourdain, çok önemli bir konuğa yapacağı şekilde, Brooke'u masaya götürdü ve genç kızın sandalyesini çekti.

Ama masaya oturunca genç kızın aklı biraz olsun başına geldi. Jourdain, herkese karşı nazik davranan bir insandı. Brooke'un kendini genç adamın gözünde özel biri olarak görmesi çok saçmaydı.

Yine de bir süre sonra genç kız tekrar neşelendi. Çünkü masada sürekli İngilizce konuşuluyordu ve Jourdain, Brooke'u hiç konunun dışında bırakmıyordu.

Bu sırada Brooke, Mélisande'a babasının sağlığının nasıl olduğunu sordu.

«Epey düzeldi,» dedi Melisande, gülümseyerek. «Yaptırılacak son bir tahlili kaldı, ama doktor-

lar kötü bir şey çıkmayacağını söylüyorlar. Tahliller bitince annemle babam da buraya tatile gelecekler. Dayımın dediği gibi bana göz kulak olmak için.» diye ekledi genç kız, dayısına bakıp gülerek.

Brooke, Mélisande'ın son derece olgun görünmesine karşın tıpkı Stephanie gibi onun aklının da bir karış havada olduğunu anlayınca gülümsedi. Yemek bitmek üzereydi ve sabırsızlığı her halinden anlaşılan Mélisande, peçetesini masaya bırakıp kalkmak için izin istedi.

«Gidip zavallı Stephanie'ye bir merhaba demeliyim,» dedi genç kız ve Brooke'un da ayağa kalkmaya davrandığını görünce neşeli bir sesle ekledi. «Ben onunlayken sen de biraz temiz hava almalısın.»

Bu sırada Brooke, belki de genç adamla o konuyu daha önce konuştukları için, Jourdain'e baktı. Gözleri birleştiği zaman genç adam gülümsedi ve Brooke telaşla başka tarafa bakmaya çalıştı. Genç kız, Jourdain'le birlikte 'temiz hava' aldıkları sırada olanları anımsamıştı.

Brooke, Mélisande'la göz göze gelince genç kızın az önce kendisiyle Jourdain'in arasında geçen bakışmayı kaçırmadığını anladı. Mélisande ikisine de merakla bakıyordu. Brooke şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu.

Neyse ki Jourdain o sırada Brooke'un yardımına koştu. Genç adam, yeğeninin araba kullanmasını şakacı bir tavırla eleştirmeye başlayınca Brooke bir şey söylemek zorunluluğundan kurtuldu.

«Bence bütün köy halkı gibi Stephanie de geldiğini duymuştur, petite. Seni bekliyor olmalı.»

Mélisande'ın yüzündeki meraklı ifade yerini neşeli bir gülümsemeye bıraktı. «Sonra görüşürüz, Brooke,» dedi ve odadan çıktı.

Ama bu sırada Brooke'un tüm mutluluğu uçup gitmişti. Genç kız, öğle yemeğine davet edilmesinin yalnızca nezaket kurallarını yerine getirmek için yapılmış bir hareket olduğunu anımsamıştı. Yemek sırasında genç adam ve yeğeninin aile konularını açmamalarının tek sebebi de Brooke'u bir yabancı olarak görmeleriydi.

Gözyaşlarına boğulmadan önce hemen odayı terk etmesi gerekiyordu. Güçlükle, «Affedersiniz,» diye mırıldanıp ayağa kalktı.

Ama kapıya doğru yürürken Jourdain'in kendisine adıyla seslenmesi genç kızı durdurdu. Üzüntüsünü genç adama belli etmeyecek kadar onurluydu. Genç kız, Jourdain'e soran gözlerle baktı.

«Seni arabayla gezdirebilir miyim?» diye sordu genç adam.

Brooke o anda öyle öfkelendi ki kendini tutmasa Jourdain'e vurmaya bile kalkışabilirdi.

Nedense herkes Brooke'un temiz hava alması gerektiğini düşünür gibiydi. Anlaşılan, Jourdain Marchais bu gezintiyi de ateşli bir sahneyle süslemeyi planlıyordu.

«Hayır, monsieur,» dedi Brooke, buz gibi bir sesle. «Gezdiremezsiniz.»

Jourdain, Brooke'un soğuk cevabına kızmış gibiydi. Ve genç adamın cevabının yanında Brooke'un kabalığı çok hafif kaldı :

«Demek benim ilk adımı yalnızca daha heyecanlı anlarda kullanıyorsunuz, mademoiselle?»

Brooke o anda Jourdain'den nefret ettiğini düşündü ama kalbi öyle demiyordu. Hiçbir şey söylemeden merdivenlerden yukarı koştu.

Kendi odasına gidince, manzaranın moralini düzeltebileceği umuduyla pencereden dışarı baktı ve Jourdain'in arabasıyla şatodan ayrıldığını gördü.

Genç adamın evden uzaklaşması Brooke'u sevindirmişti. Genç kız, dışarı çıkıp bir yürüyüş yapmaya karar verdi.

Merdivenlerden inip yan kapıdan çıktığı sırada Brooke'un aklında yine Jourdain vardı. Genç kız amaçsızca dolaşmaya başladı.

Nehir kenarındaki güzelim ağaçların arasında yürürken Stephanie'yi düşündü. Fransa'ya, kız kardeşini bu tehlikeli adamın elinden kurtarmak amacıyla gelmişti. Oysa onu kurtarmak bir yana, kendisi de adama âşık oluvermişti!

O sırada önüne çıkan bir ağaç kütüğünün üstüne oturup düşünmeye koyuldu. Aşk, Brooke'un mantığını kullanmasını engelliyordu. O anda yapılacak en akıllıca iş İngiltere'ye dönmek olduğu halde genç kız şatodan ayrılmayı hiç istemiyordu.

Uzun zaman sonra kalkıp eve yürümeye başladı. Jourdain'den ayrılmanın kendisine çok zor geleceğini anlamıştı.

Bu sırada genç kız, Stephanie'nin kaydığı yere dökülmüş çakıl taşlarını fark etti. Şatodan çıktığı zaman yoldaki bu değişikliği göremeyecek kadar dalgın olsa gerekti.

Şatoya yine yan kapıdan girdi. Brooke, kız kardeşine uğraması gerektiğini düşünerek koridorda yürürken, Melisande birden salondan çıktı.

«Sonunda buldum seni,» dedi Melisande, gülümseyerek. «Tam çay saatine yetiştin.»

«Stephanie'ye bakmaya gidiyordum,» diye cevapladı Brooke ve genç kıza gülümsedi.

«Ama senin için özellikle İngiliz çayı ve pasta hazırlattım,» dedi Melisande. «Salonda her şey hazır.»

Brooke böyle bir teklifi reddetmenin ayıp olacağını düşündü. Teşekkür edip salona doğru yü-

rüdü. Stephanie bir on dakika daha ablasını görmese pek üzülmezdi herhalde.

Melisande, geri çekilip ona yol verirken, Brooke neler yaptığını genç kıza anlatmaya başlamıştı. «Biraz çıkıp dolaşayım demiş...» Ama o anda içeride Jourdain'i görünce birden sustu.

«Zevkli bir yürüyüş müydü?» diye sordu genç adam ve ayağa kalkıp Brooke oturana dek ayakta bekledi.

«Çok... çok güzeldi,» dedi Brooke ve ekledi, «Jourdain.»

Genç kız, Jourdain'in tepkisini göremedi. Çünkü bu sırada Mélisande, Brooke'un eline çayını ve pasta tabağını vermişti. Böylece Brooke, genç adama bakmaktan kurtuldu.

Mélisande, neşeyle bir şeyler anlatıyordu. Brooke ise dalıp gitmişti. Genç kız, Jourdain'in nasıl olup da onlarla çay içmeye tenezzül ettiğini merak ediyordu. Sonunda bu sorusunun cevabını buldu. Jourdain, yeğenine çok bağlıydı ve şatoya geldiği ilk gün genç kızı yalnız bırakmak istemiyordu.

Brooke çayını bitirdikten sonra ikinci bir fincan çay almayacağını söyledi. Genç kız odadan çıkmak için izin istemeyi düşünürken birden Mélisande dayısına Fransızca bir şeyler söyledi. Jourdain, ona İngilizce konuşması gerektiğini sertçe hatırlattı.

«Ah, çok özür dilerim,» dedi Mélisande hemen. «Stephanie Fransızca bildiği için bir an senin bilmediğini unutmuşum.» Genç kız, Brooke'u rahatlatmak istercesine gülümsedi. «Stephanie deyince aklıma geldi. Bana kalırsa hiç hasta gibi görünmüyor.»

Bu kez, Jourdain yeğenine, sanki onu uyarır gibi, hızlı hızlı Fransızca bir şeyler söyledi. Genç adam, sonra Brooke'a dönüp gülümsedi.

«Fransızca'ya kaymak da bulaşıcı olsa gerek,» dedi ve açıkladı. «Bu küçük hanıma, Stephanie'yi hastalandığı zaman görmediğini hatırlattım. Lütfen onun sözlerinden alınma.»

«Hiç önemi yok,» diye mırıldandı Brooke. Mélisande telaşla atıldı. «Kabalığımı affettin mi, Brooke?»

Brooke, Mélisande'ın sözlerini kaba bulmamıştı. Tam tersine, genç kızın haklı olduğunu düşünmüştü. Stephanie'nin aldığı ilaçlar öyle etkiliydiler ki Brooke da kız kardeşini son derece sağlıklı görüyordu.

«Kabalık etmedin ki,» dedi ve çay için Mélisande'a teşekkür etti. Ayağa kalkıp kapıya yürüdüğü sırada Jourdain de Brooke'un peşinden gitti. Genç adam, Brooke'a kapıyı tuttu ve yüzünde ciddi bir ifadeyle konuştu.

«Bu akşam, yemeği benimle birlikte yersen bana onur verirsin, Brooke.»

Genç kız, 'hayır' demeye çalıştıysa da beceremedi. Mélisande'la beraber olsa bile akşam yemeğini Jourdain'le yemek istiyordu. Yakında İngiltere'ye dönecek ve onu bir daha hiç göremeyecekti.

«Tabii,» diye cevapladı. Genç adama bu kadar yakın olmak Brooke'u heyecanlandırmıştı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Bir şey belli etmemek için hemen oradan uzaklaştı.

Kız kardeşinin odasına varınca biraz olsun sakinleşmişti. Ama bu sırada, konunun daha önce tamamen aklından çıkan başka bir yönünü anımsadı. Acaba Stephanie bu işi nasıl karşılayacaktı?

«Nerede kaldın?» diye sordu Stephanie, ablası içeri girer girmez.

«Dolaşmaya çıkmıştım,» dedi Brooke. Kız kar-

deşinin suratı hâlâ asıktı, ama eskisi kadar hırçın görünmüyordu.

«Mélisande'ı gördün mü?»

«Yemekte onunla tanıştım. Sonra da birlikte çay içtik.»

«Harika, değil mi?» Stephanie heyecanlı bir sesle devam etti. «Üzerindeki elbiseyi gördün mü? Ben de öyle bir şey alacağım.»

Stephanie yine eskisi gibi konuşmaya başlamıştı. Yarım saat boyunca yeni elbiseler almaktan başka bir şeyden söz etmedi.

«Sanırım ben de gidip kendime şık bir şeyler bulmaya çalışmalıyım,» dedi Brooke, sözlerini özenle seçerek. «Bu akşam, yemeği aşağıda yemek için çağırıldım. Ve... ve Mélisande'ın beni kılıksız bulmasını istemem.»

Ama Stephanie duyduklarına hiç de kızmamış gibiydi. Brooke hem çok şaşırdı hem de birden rahatladığını hissetti.

«Bahse girerim Mélisande süper bir şey giyer,» dedi Stephanie ve düşünceli bir tavırla ekledi. «Sanırım siyah kadife elbiseni getirmeyi düşünmemişsindir?»

«Ben... şey... aslında getirdim,» diye cevapladı Brooke. Babası büyük valizi almasını isteyince genç kız bavulu doldurabilmek için o elbiseyi almıştı.

«Güzel,» dedi Stephanie. Brooke, kız kardeşindeki değişikliğe inanamıyordu.

Genç kız, odasına gidip saçlarını yıkadı ve özenle kuruttu. Daha önce hiç kendini bir erkeğe beğendirmek amacıyla giyinmemişti, ama bu gece olabildiğince güzel görünmek istiyordu.

Saat sekize çeyrek kala Brooke aynada kendisine baktı. Siyah kadife genç kızın bembeyaz tenine değişik bir hava veriyordu. Brooke, kız kardeşine görünmek için onun odasına gitti.

«Hımm, hiç de fena değil,» dedi Stephanie, ablasını dikkatle inceleyerek. «Mélisande'ı gölgede bırakamazsın, ama idare edeceksin. Annemin incilerini getirmedin, değil mi?»

«Hayır, getirmedim,» diye cevapladı Brooke. Kız kardeşinin huysuzluğunu üzerinden atması genç kızı çok sevindirmişti. «Mélisande'ın dönüşüne sevindin, değil mi?»

Stephanie başını salladı. «Çok kafa dengi biri,» dedi ablasına. «Jourdain evden gidince beni hep Mélisande eğlendirirdi.»

«Jourdain... sık sık uzağa gider mi?» diye sordu Brooke. Genç adam hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

«İlgilenmesi gereken başka işlerinin olduğunu sana mutlaka söylemişimdir,» dedi Stephanie. «Aslında bu hafta gideceğini sanıyordum. Cuma günü Paris'te bir toplantısı vardı.» Stephanie gülümseyerek içini çekti. «Ben hasta olduğum için o toplantıyı ertelemiş olmalı.»

«Şüphesiz,» dedi Brooke. Fazla zamanı kalmamıştı. «Sonra uğrarım,» deyip kız kardeşinin yanından ayrıldı.

Az sonra Jourdain'ı göreceğini düşününce kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Merdivenlerden inerken birden durdu. Aşağıda Jourdain, üzerinde son derece şık bir takım elbiseyle, durmuş, ona bakıyordu.

Brooke, sakinleşebilmek için tırabzana yapıştı. Ve genç kız aşağı inince, Jourdain onun elini tutup gözlerinin içine bakarak, «Çok, çok güzelsin, Brooke...» diye fısıldadı.

Brooke, genç adamla dışarı çıkarken sanki rüyada gibiydi. Yemek odasına gitmediklerini o anda anlamış olsa bile hiçbir şey söyleyecek hali yoktu.

Genç kız daha ne olduğunu anlayamadan Jourdain onu dışarı çıkarıp arabasına bindirivermişti.

«Ne... nereye?» diye kekeledi Brooke, ama araba hızla şatodan uzaklaşıyordu. «Beni nereye götürüyorsun?» diyebildi sonunda.

«Yemeğe çıkıyoruz,» dedi Jourdain sakin bir sesle.

«Çı... çıkıyor muyuz?» Brooke yine kekelemeye başlamıştı. «Ama... ama.»

«Bir gece dinlenmeye ihtiyacın var, ma petite,» dedi Jourdain, onu sakinleştirmek istercesine. «Sen...»

«Hayır, ihtiyacım yok!»

«Evet, var,» dedi genç adam ve araba daha da hızlandı. «Seni yemeğe davet ettiğimi unuttun mu?»

O kadarını Brooke da biliyordu. Ama sanmıştı ki, «Méli... Melisande nerede?» diye sorabildi genç kız.

«Onu davet etmedim,» dedi Jourdain, aynı sakin sesle.

Sonunda Brooke her şeyi anlamıştı. Jourdain, onun şatodan çıkmayı reddedeceğini biliyordu. O yüzden böyle bir yola başvurmuştu. Hızla yola devam ederken genç kızın aklı başına geldi. Jourdain onu kaçırmıştı!

Bölüm Sekiz

Brooke, Jourdain'in kendisini kaçırmasına şaşırsın mı öfkelensin mi bilemiyordu. Ama artık genç adamı yeterince tanımıştı. Ondan kendisini eve götürmesini istemek yalnızca zaman kaybı olurdu.

Jourdain başka bir şatonun önünde durduğu zaman Brooke hâlâ şaşkındı.

Genç kız, yolculuk boyunca ağzını bile açmamayı başarmıştı. Ama şato gerçekten ilgisini çekmişti. Burası da tıpkı Jourdain'inki gibi özel bir şato iken otele çevrilmişti.

Genç adam Brooke'un tarafındaki kapıyı açınca serin bir esinti genç kızın yanaklarını okşadı. Brooke aslında şatonun içini merak ediyordu, ama Jourdain'in kölesi gibi davranmamaya kararlıydı. Yerinden hiç kıpırdamadı.

«Demek seni bekleyen nefis yemeği reddedecek kadar kızdın bana?»

«Bunu yapmamalıydın,» diye mırıldandı Brooke ve oturduğu yerden kalkmadı.

«Ama niçin?» dedi genç adam, sıcak bir sesle. «Hep başkaları için bir şeyler yapmaya alıştırmışsın kendini... Bir kez olsun, senin için küçücük bir şey yapmak zevkini tattırmaz mısın bana?»

Genç adamın sözleri Brooke'u etkilemişti. Hem iki taraflı bir yemek yiyeceklerdi. Çok uzun sürmezdi. Zaten Brooke genç adamla biraz beraber olmak istememiş miydi?

«S... Stephanie ne olacak?» diye sordu genç kız.

Jourdain, arabanın içine doğru eğilip Brooke'un kolunu tuttu. Genç kızın kalbi deli gibi çarpıyordu. «Onu hiç tek başına bırakır mıyım?» dedi genç adam, yumuşak bir sesle. «Mélisande ile ikisi çok iyi anlaşıyorlar.»

Brooke daha ne olduğunu anlayamadan genç adam onu arabadan indirmişti bile. Genç kız ne yapabilirdi ki? Jourdain'le birlikte otele girdi.

Oteli işleten şık ve son derece becerikli görünen hanım Jourdain'i tanıyordu. Yanlarına gelip ikisinin de elini sıktı.

Madame Dumont, İngilizce bilmediği halde Brooke'u çok sıcak bir şekilde karşıladı. Genç kız, yeniden neşeyle gülümsemeye başlamıştı. Daha sonra Madame Dumont onları bir odaya götürdü. Burada, kendileri için özel hazırlanmış yumuşacık pelüş kanepeye oturdular. Önlerinde de alçak bir sehpa vardı. Bu durumda, Brooke kendini bir şey söylemek zorunda hissetti.

«Bu... bu otel önce bir şatoydu, öyle mi?»

Jourdain başını salladı. «Ne yazık ki eski binaların bakımı çok masraflı. Madame Dumont bu çareyi bulmasaydı şatoyu satmak zorunda kalacaktı.»

Bu sırada şef garson hafif birer aperitif getirdi ve Brooke'la Jourdain'e mönülerini verdi.

Brooke, kadehini önündeki sehpaya bırakıp deri kaplı mönüyü açtı... ve o anda ne yapacağını şaşırdı. Bütün yemek isimleri Fransızca'ydı. Ama Jourdain durumu hemen anladı ve isimleri çevirmek için genç kıza doğru eğildi. Genç adamın bu kadar yakınında olması Brooke'un başını döndürüyordu.

«Burası korkunç pahalı bir yer mi?» diye sordu Brooke. Jourdain'in de bir şatosu olduğuna göre o da Madame Dumont gibi zor durumda olabilirdi.

«Korkunç değil,» dedi genç adam, gülümseyerek. Sonra birden yüzü ciddileşti. «Seni rahatlatacaksa söyleyeyim, Brooke. Babamdan kalan servetimin yanısıra iyi işleyen bir de şirketim var. Yani para konusunda endişelenmeden güzel bir İngiliz hanımı yemeğe götürebilirim.»

Genç kız, Jourdain'in kendisine parasal durumunu açıkça anlatmasından mutlu olmuştu. Aslında onun işlerini öğrenmek, annesiyle babası hakkında soru sormak istiyordu, ama kendini tuttu. İlgisini belli etmemek zorundaydı.

Bu sırada şef garson siparişleri almak için geldi. Ama Brooke'un duygularını gizlemesi gece ilerledikçe güçleşiyordu. Çünkü Jourdain ona son derece iyi davranıyordu.

Az sonra koskocaman, şık bir salona geçtiler. Salonu bir köşedeki dev şömine ısıtıyor, ortama samimi bir hava veriyordu. Masalarına oturdukları zaman Brooke, salonun en gözlerden uzak köşesinin onlara ayrıldığını gördü.

Brooke, sakin olmaya ve duygularını belli etmemeye çalışıyordu. Ama Jourdain, genç kızın kendini toparlamasına izin vermiyordu. Kendisi şarap konusunda geniş bilgi sahibi olduğu halde hangi şarabı seçeceğini Brooke'a sormayı ihmal etmedi. Ve genç kızın hiç pembe şampanya tatmadığını öğrenince, pembe şampanya ısmarladı.

Bir yandan da esprileriyle Brooke'u güldürüyordu. Bu sırada aperitifler geldi. Aperitifi özlü sos içindeki balıklar izledi. Daha sonra da masaya sebzeli et getirildi. Genç kız, kendini Jourdain'in büyüsüne kaptırmak üzere olduğunu hissediyordu. Her yemeği ağır ağır yedikleri için Brooke hâlâ bir şeyler yiyebilecek gibiydi. Bu sırada, Fransa'da tatlıdan önce peynir yendiğini öğrendi.

Tam önündeki peyniri yerken Brooke, neden

gevşeyip gecenin tadına varmadığını düşündü. Ve kendini sıkmaktan vazgeçip yaşadıklarının zevkini çıkarmaya karar verdi.

O ana dek kendi hayatları dışında her konuyu konuşmuşlardı. Ama Jourdain'in o sırada sordu. ğu soru karşısında, genç adamdan hiçbir şey gizleyemeyeceğini anladı.

«Demek baban terfi etti ve kendi hayatını kurma yolunda ilk adımı attı. İkizler de yakında üniversiteye gidecekler. Bu durumda evde bir tek sen kalıyorsun,» dedi genç adam, gülümseyerek. «Sen ne yapacaksın, Brooke?»

«Gelecek ay sekreterlik kursuna başlamayı düşünüyorum,» diye cevapladı. Ama bu sırada genç adama bakınca çok şaşırdı. Jourdain'in yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

«Çalışmaya mı kararlısın?» diye sordu genç adam, ciddi bir sesle.

«Kafamı evi idare etmekten başka bir şey için kullanmam gerektiğine inanıyorum. Beni yanlış anlama.» Brooke söylediklerini tartmadan konuşuyordu. «Evimi çok seviyorum. Her şey iyi giderken çok mutlu oluyorum. Yalnızca daha kayda değer bir şeyler yapmak istiyorum.»

«Mon Dieu,» dedi Jourdain, yumuşak bir sesle. «Bir ailenin bakımını üstlenmekten daha kayda değer bir şey olur mu?» Brooke cevap vermeyince genç adam devam etti. «Demek sekreter olmayı planlıyorsun.» Jourdain, bir an duraksadı ve Brooke'un gözlerinin içine bakarak sordu, «Planlarına evlilik de dahil mi?»

Brooke hemen başını önüne eğdi. Daha evliliği hiç düşünmemişti, ama evlenecek olsa karşısında sakince oturan adamdan başkasını istemeyeceğini biliyordu. Genç kız, duygularını belli etmiş olabileceği endişesiyle birden paniğe kapıldı ve fazla düşünmeden cevap verdi :

«Şu anda o kadar özel biri yok hayatımda.»

Jourdain gülümsedi. Genç kız, onun niçin böyle gülümsediğini anlayamamıştı. Birden, daha önce genç adama İngiltere'de kendisini bekleyen bir erkek olduğunu söylediğini anımsadı. Jourdain, Brooke'un yalanını yakaladığı için gülüyordu.

«Ne yapalım,» dedi genç kız, hiçbir şey olmamış gibi tatlısını yerken. «Yalan söyledim.» Ama Jourdain hiç de kızgın görünmüyordu. «Ben... şey... öyle dediğim sırada babamla erkek kardeşimi düşünüyordum.»

«Sen bir erkeğe işkence edersin,» dedi Jourdain, gülerek.

«Ben mi?» diye bağırdı Brooke. Belki de şampanya başına vurmuştu. Ya da kendini Jourdain'in çekiciliğine kaptırmış olabilirdi. Neşeyle güldü. «Ne güzel şeyler söylüyorsunuz, monsieur.»

Genç adamın da gülmesi Brooke'u sevindirdi. Bu sırada Jourdain, genç kızın ailesini bırakıp başka bir konu açtı.

Brooke, sanki rüya görüyor gibiydi. Kahvesini yudumlarken aklına bir şey geldi. Hayatının en romantik akşamı sona ermek üzereydi ve sevdiği adam hakkında pek az bilgisi vardı. Genç adamı konuşturmayı denedi.

«Bu şato da çok güzel, ama ben seninkini tercih ederim.»

«Buna sevindim, Brooke,» dedi genç adam, içten bir tavırla.

Genç kız devam etti, «Oldukça iyi durumda.»

«Şatoya iyi bakmalıyım,» diye cevapladı Jourdain. «Yüzyıllardır Marchais şatosu aileme aittir. Onu çocuklarıma sağlam teslim etmeliyim.»

«Çocukların mı var?»

«Daha değil,» dedi genç adam, gülümseyerek. «Önce,» dedi Jourdain gri gözlerini Brooke'un

gözlerinden ayırmadan. «Kendime bir eş bulmalıyım.»

Kıskançlık, genç kızın kalbine bıçak gibi saplandı. «Evlenmek mi istiyorsun?»

«Başka çarem yok,» dedi Jourdain. «Çocuklarımın adımı yaşatmaları gerek.»

Brooke, kıskançlığını belli etmemeye çalışıyordu. Bu konuyu açtığına da pişman olmuştu. Neyse ki Jourdain o sırada konuyu değiştirdi.

Genç kız, bu gecenin sonsuza dek sürmesini istiyordu. Ama o sırada hesap geldi ve Brooke, bu güzel rüyanın bitmek üzere olduğunu anladı.

Genç adam, yumuşak bir sesle, «Gecemiz hoşuna gitti mi, Brooke?» diye sordu.

Nasıl inkar edebilirdi? Zaten mutluluğu yüzünden okunuyor olsa gerekti. «Evet,» diye fısıldadı.

Şatoya dönerken çok az konuştular. Arabanın saatine gözü takılınca Brooke çok şaşırdı. Yemeğin bu kadar uzun sürmüş olabileceğine inanamamıştı.

«Gece yarısını geçmiş,» dedi şaşkınlık içinde.

«Zaman çok çabuk geçti,» diye cevapladı Jourdain. Durumdan memnun olduğu belliydi.

Jourdain'le birlikte şatoya girdikleri zaman genç kız daha gecenin büyüsünden kurtulamamıştı. Merdivenlerden birlikte yukarı çıkacaklarını ve Jourdain'in kendisini odasının kapısına kadar götüreceğini umuyordu. Ama genç adam merdivenlerin başında durdu. Brooke, hayatının en güzel gecesi için teşekkür etmek üzere Jourdain'e döndü.

Ama genç adamın gri gözlerindeki sevecen ifadeyi görünce sözcükler, Brooke'un boğazında düğümlendi. Bu sırada Jourdain, Brooke'un ellerini avuçlarına aldı ve «Seni öpmeyi çok isterdim chérie, ama yanlış anlamandan korkuyorum,» dedi. Sonra genç kızın avcuna bir öpücük kondurdu ve sanki o öpücüğü kaçırmamak istercesine Brooke'un parmaklarını avcunun üstüne kapattı. «İyi geceler, canım,» dedi yumuşak bir sesle.

«İyi geceler, Jourdain,» diye fısıldadı Brooke ve merdivenlerden yukarı koştu.

Ertesi sabah Brooke, yataktan hemen kalkmadı. Yattığı yerde, gece yaşadıklarının güzelliğini düşündü ve kendini mutluluğun kucağına bıraktı. Zamanın o kadar çabuk geçmesine çok şaşırmıştı. Jourdain de zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını söylemişti. Acaba o da Brooke gibi büyülenmiş miydi?

Ama genç kızın mantığı, hayallerini yıkmaya çalışıyordu. Jourdain zaten çekici bir adamdı ve Brooke'u büyüleyebilmesi için onu öpmesi bile gerekmiyordu. Ama Brooke, mantığının sesine kulak vermek istemiyordu. Jourdain'i seviyordu ve sevdiği adam kendisini öpmek istemişti.

O sırada Jourdain'in kendisini yanlış anlamaktan korktuğu için öpmediğini anımsadı. Ve birden mantığı, genç kızı daldığı rüyadan uyandırdı. Brooke, birden boşluğa düşmüş gibi hissetti kendini. Çünkü korkunç gerçekle yüz yüzeydi.

Jourdain evleneceğini söylemişti. Ama tabii ki onun evlilik planlarında Brooke'un yeri olamazdı. Acaba genç adam, bu durumda öpüşmelerinin bir anlamı olmayacağını mı söylemek istemişti? Yoksa Jourdain, Brooke'un kendisine âşık olduğunu anlamış mıydı? Belki de başka şartlar altında böyle güzel bir geceyi yanındaki kadını öperek bitireceğini söylemek istiyordu. Ama Brooke'un kendisine âşık olduğunu bildiği için onun böyle bir davranışı yanlış anlayacağından korkmuştu. Halbuki genç kızın bu öpücüğün ardında çeşitli anlamlar arayacağını düşünmüş olsa gerekti.

Brooke'un avuçları terliyordu. Jourdain'den ve birlikte yaşadıkları güzelliklerden öyle etkilenmişti ki, o gece genç adam ondan bir öpücükten fazla bir şeyler istese vermeye hazırdı.

Bu düşünceler, genç kızı hemen yataktan fırlayıp giyinmeye zorladı. Kesinlikle aşağı inmeyecekti. Jourdain, Brooke'un duygularını anlamalıydı. Genç kız, bir daha onun yüzünü görmek istemiyordu. Ama düşüncelerinin verdiği sıkıntıya daha fazla katlanamazdı. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Brooke, odasına kapanıp daha fazla kendi kendini yemeğe dayanamayacaktı. Tek çare, Stephanie'nin yanına gitmekti.

Kız kardeşinin odasına giderken Jourdain'e onu sevmediğini göstermenin bir yolunu arıyordu. Stephanie'nin kapısını açtığı sırada endişe içindeydi. Ama gördüklerinin karşısında çok daha büyük bir paniğe kapıldı. Stephanie kalkıp giyinmişti. Ve eşyalarını bavullarına tıkıyordu.

«Ne yapıyorsun?» diye bağırdı Brooke. Kız kardeşinin ne yaptığını tabii ki görüyordu, ama kendini ikinci bir şoka hiç hazırlamamıştı.

«Ne yapar gibiyim?» diye sordu Stephanie, sert bir sesle. «Eve dönüyorum.»

«Ama... ama...»

«Bu işin aması filan yok. Eğer burada oturup aptal yerine konmaya katlanacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun!»

Stephanie, dolapla bavulların arasında koşuştururken Brooke ne olduğunu ancak anlayabildi.

«J... Jourdain'in beni dün gece ye... yemeğe götürmesini mi kastediyorsun?» diye sordu genç kız.

«Onu ve başka şeyleri de. Jourdain beni hiç yemeğe götürmedi... Yani yanımızda Mélisande ve annesi olmadan hiç yemeğe gitmedik.»

Brooke, aşkın mantığı yok ettiğini bir kez daha anlamıştı. Çünkü Stephanie'yi şatodan götürmek istese de, Jourdain'in yüzüne bir daha bakamayacağını bilse de, Brooke şatoda kalmak için her şeyini vermeye hazırdı.

Ama Stephanie'yi düşünmesi ve kendi isteklerini geri plana itmesi gerekliydi. Kendi üzüntüsünü bir yana bırakıp sakin bir sesle, «Yolculuğa çıkıp çıkamayacağını Doktor Delage'a sormak iyi olmaz mı?» diye sordu.

«Onun canı cehenneme,» dedi Stephanie, kaba bir tavırla. «Yolculuğa çıkıyorum.»

Brooke da kız kardeşinin hiç hasta gibi görünmediğinin farkındaydı. Ama bu son olayların Stephanie'nin yeni bir astım krizi geçirmesine sebep olmasından korkuyordu.

«Gidip eşyalarımı toplayayım,» dedi alçak sesle. Kapıdan çıkmak üzereyken tekrar kız kardeşine döndü. «Gideceğimizi birinin Jourdain'e söylemesi gerek,» dedi. Kendisinin genç adamın yüzüne bakacak hali yoktu. «Acaba sen...» Bu sırada Stephanie, ablasının sözünü kesti.

«Haber vermeye gerek yok. Jourdain burada değil.»

«Değil mi?» Brooke şaşkınlıkla gerisin geriye odaya girdi. «Ne demek burada değil?»

«Dün akşam karşılıklı kadehlerinizi tokuştururken sana bugünkü iş toplantısından söz etmedi mi?» Brooke, 'hayır' anlamında başını sallayınca Stephanie devam etti. «Mélisande'ın dediğine göre Paris'e yetişmek için Jourdain'in bu sabah erkenden kalkması gerekliymiş.» Anlaşılan, Stephanie'ye de toplantıdan Mélisande bahsetmişti.

Brooke, genç adamı tekrar görmeyeceği için sevinmesi gerektiğini biliyordu. Ama yine de şatodan ayrılma zamanı gelince genç kız kendini çok kötü hissetti.

Nezaket kurallarına uymak için Jourdain'e bir teşekkür notu yazmıştı. Ama genç adamın bazı düşüncelere kapılmaması için notun çok kısa olmasına özen göstermişti.

Notu Brooke'dan alan Melisande, iki kız kardeşin şatodan ayrılmalarına hem çok şaşırmış, hem de üzülmüştü. Genç kız, onların Stephanie'nin hastalığı yüzünden gittiklerini sanmıştı. Brooke da Melisande'ı çok sevdiği halde ona gerçeği söylememişti.

Brooke, Stephanie'nin bütün gün somurtacağını sanmıştı. Ama yola çıktıktan bir saat sonra Stephanie düzelmeye başladı. Feribota bindikleri zaman ise genç kız neredeyse eski neşesini bulmuş gibiydi.

Belki de Fransa'dan uzaklaşmak, bu ülkenin Stephanie üzerindeki etkisini geçirmişti. Zaten Fransa, Brooke'un da kişiliğini değiştirmişti. Ama Brooke, biraz daha düşününce durumun aslında böyle olmadığını anladı. Kişiliği filan değişmemişti. Yalnızca, Jourdain'i sevdiğini önce anlayamayınca kendi kendini tanımakta zorluk çekmişti.

O anda Brooke, Jourdain'ı de ona karşı duygularını da kafasından uzaklaştırmak istiyordu. Stephanie'yi düşünmeye çalıştı. Belki de Stephanie şatodan uzaklaşınca gerçekleri daha net bir şekilde görmeye başlamıştı.

Sebebi her neyse, Stephanie'nin eskiye göre çok daha neşeli olduğu kesindi. Ayrıca hiç de yeni bir astım krizi geçirecek gibi görünmüyordu.

«Bil bakalım ne oldu?» dedi Stephanie, birden ablasının yanına gelip.

«Sen söyle,» diye cevapladı Brooke. Kız kardeşinin canlılığı genç kızı mutlu etmişti.

«Nefis bir tiple tanıştım... ve dinle bak. York'ta son sınıf öğrencisiymiş!»

Brooke, 'Konuyu açmanın tam zamanı,' diye düşündü ve sakince sordu. «Demek üniversiteye gitmeye karar verdin?»

«Bana şımarık diyebilirsin,» dedi Stephanie, gülerek. «Ama eğer York'takilerin hepsi bunun gibiyse kimse beni oradan uzak tutamaz!»

Brooke, beklediği cevabı almıştı. Yine de kız kardeşini birazcık iğnelemeden duramadı. «Bakıyorum, Jourdain Marchais'yi çabuk unuttun.»

«Amma da yakışıklıydı, değil mi?» dedi Stephanie, herhangi birinden söz eder gibi.

Daha birkaç gün önce uğruna hayatına son vermeye kalkıştığı adam hakkında Stephanie'nin böyle konuşabilmesi Brooke'u şaşırtmıştı. «Ben senin ona deli gibi âşık olduğunu sanıyordum.»

«Doğrusu kendimi epey kaptırmıştım,» diye itiraf etti Stephanie. «Ama adam bana hep çocukmuşum gibi davranıyordu. Onunla bir yere varamayacağım dün gece kafama dank etti.»

«Onunla tam olarak nereye varmaya çalışıyordun?» diye sordu Brooke. Stephanie yüzünden çok acı çekmişti ve konu açılmışken işin ucunu bırakmak istemiyordu.

«Boşver,» dedi Stephanie, omuzlarını silkerek. «Adam bana yüz vermedi.»

Brooke, Stephanie'nin derdini çözümlemek için onun güvenini kazanması gerektiğini anlamıştı. Yumuşak bir sesle konuştu.

«Anlat bana, güzelim. O adam senin için bu kadar önemsiz olsa onun uğruna intihara kalkış...»

«İntihar mı? Ne diyorsun sen yahu?»

«İnkâr etmeye çalışma, hayatım.» Brooke, kız kardeşini sakinleştirmesi gerektiğini biliyordu. Stephanie'nin kendisine şaşkınlıkla bakmasına aldırmadan konuşmaya devam etti. «Ben de oradaydım. Seni kurtarmak için suya atladığımı unutmuş olamazsın. Sen...»

«Tanrım,» diye bağırdı Stephanie. Kulaklarına inanamıyor gibiydi. «Ben senin de nehre düştüğünü sanmıştım! Unuttun mu, iki gündür yağmur yağıyordu ve oralar çok kaygandı. Ben de koşarken en kaygan yerde durmuşum. Suya düşerken attığım çığlığı duymamış olamazsın!»

Bu kez kız kardeşine şaşkınlıkla bakma sırası Brooke'taydı. Evet, Stephanie'nin çığlığını duymuştu. Ama kız kardeşinin çektiği acıdan dolayı öyle bağırdığını sanmıştı.

«Sen...» Brooke olanları yeni yeni anlıyordu. «Suya... düştün mü... Kaza mıydı?»

«Tabii düştüm. Seni suda görünce senin de ayağının kaydığını sandım. Hayret bir şey,» diye bağırdı Stephanie. Ablasının aklından geçenler genç kızı çok şaşırtmıştı. «Sen de şaşırmakta haklısın. Doğrusu epey olay yaratmıştım. Ama tavlamaya çalışıp da beceremediğim adamla seni o pozda görünce böyle davranmam normaldi. Yine de ne olursa olsun öyle korkunç bir şey yapmayacak kadar çok seviyorum hayatı!»

Brooke, kız kardeşinin ruhsal bunalım geçirmediğini öğrenince çok rahatlamıştı. Ama bu sırada, Jourdain'i anımsadı. Onun olayı hafife aldığını düşünüp durduk yerde zavallıya bir de tokat atmıştı. Genç adam, Brooke'un öfkesini görünce çok şaşırmıştı. Genç kız, o anda Jourdain'in başından beri gerçeği bildiğini anladı. Jourdain, Stephanie'nin intihar etmediğini biliyor olmalıydı.

Brooke, artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu şaşırmıştı. Ama açıklığa kavuşturmak istediği bir konu vardı.

«Jourdain,» dedi genç kız. «O senin intihar etmediğini biliyor muydu?»

«Tabii biliyordu. Zaten benim suya atlamadığımı başından beri anlamıştı. Seni giyinmeye yollayıp beni de sakinleştirdikten sonra, nehir kenarına çakıl döktürmediği için benden özür diledi. Olanlardan kendini sorumlu hissettiğini söyledi. Sanırım senin de ayağının kaydığını düşünmüştür.»

Dolaşmaya çıktığı zaman Brooke da nehir kenarına dökülen çakılları görmüştü. Böylece Stephanie'nin söylediklerinin doğruluğu kanıtlanmış oluyordu. Brooke'un aklı öyle karışmıştı ki, Jourdain'i sevsin mi ondan nefret mi etsin bilemiyordu.

«Bizim... elbiseleriyle suya atlayan bir çift deli İngiliz olduğumuzu düşündü,» diye mırıldandı Brooke.

«Benim her şeye son vermeyi denediğimi filan söylemedin ona, değil mi?»

«Söyledim. Ve çok duygusuz davrandığı için ona bir tokat attım.»

«Tokat mı attın,» diye bağırdı Stephanie. Genç kız çok heyecanlanmıştı. «Brooke, kolunu tehlikeye atmışsın! Jourdain, sana yaptığını çok kötü ödetebilirdi. Tanrım,» dedi genç kız birden. «Şimdi her şeyi anladım!»

«Ne anladın?» diye sordu Brooke, şaşkınca.

«Söyleyeceklerim pek hoşuna gitmeyecek. Ama sanırım itiraf etmeliyim. En iyisi her şeyi en baştan anlatmak.»

«Anlatsan iyi olur,» dedi Brooke sert bir sesle. Zaten kafası karmakarışıktı, bir de Stephanie'nin işi uzatmasına hiç dayanamayacaktı.

Stephanie, yüzünde suçlu bir ifadeyle, yaptıklarını bir bir anlattı. Genç kız, suya düştükten sonra, eve gelince ablasına çok öfkelenmişti. Çünkü suya düşmesine ve Jourdain'in karşısına darmadağınık saçlarla çıkmasına sebep olarak Brooke'u görüyordu. Ama kurulanıp yatağa girdikten sonra kendini daha iyi hissetmişti ve kızgınlığı

da biraz olsun geçmişti. Ama Jourdain odasına gelip de ona, ablasının kararından bahsedince işler değişmişti. Genç kız, ablasının kendisini İngiltere'ye geri götürmek istediğini öğrenince tekrar öfkelenmişti.

«Senin bana hükmetmeye çalışmandan Jourdain de hoşlanmamıştı, Brooke,» dedi Stephanie. «Ona, şatodan kesinlikle ayrılmayacağımı söyledim. Ama Jourdain, seni babamın temsilcisi olarak gördüğünü söyledi. Bu durumda, babamın isteğine uyup beni İngiltere'ye yollamak zorunda kalacaktı. Şatoda kalabilmem için bir tek olasılık olduğunu söyledi bana. Eğer suya düştükten sonra ağır bir gribe yakalanıp yataktan çıkamazsam sen de beni İngiltere'ye götüremezdin.»

Jourdain'in kendisini babasının temsilcisi olarak gördüğünü öğrenmek Brooke'u çok şaşırtmıştı. Genç adam, o ana dek onu hiç saymıyor gibi davranmıştı hep. Brooke, kulaklarına inanamamıştı. Genç kız, durumu açıklığa kavuşturmaya çalıştı.

«Ama grip olmuş gibi davranmana gerek kalmadı. Çünkü gerçek bir astım krizi geçirdin, öyle değil mi?»

Stephanie, yine suçlu suçlu bakıyordu. «O gerçek bir kriz filan değildi,» diye itiraf etti genç kız. «Ne olur, bana çok kızma, Brooke. Pislik ettiğimi biliyorum. Çünkü aslında hasta filan değildim.»

«A... ama...» Brooke, duyduklarına inanamamış gibiydi.

«Hiç kimse benden iyi astımlı taklidi yapamaz,» dedi Stephanie.

«Peki ya Matthieu Delage? Sana ilaç vermişti. O...»

«Herhalde vitamin hapı filandı. Zaten nabzıma

bakınca, numara yaptığımı o da anladı. Doktor gelmeden önce Jourdain'e de göz kırpmıştım. Planımızı uyguladığımı anlamıştı.» Stephanie, her şeyi anlatmaya kararlıydı. «Doktor, göğsümü dinleyince sağlam olduğumu iyice anladı. Zaten o yüzden senin odadan çıkmanı istemiştim. Sen gittikten sonra, doktora ruhsal bir bunalım geçirdiğimi ve senin de bunu bilmeni istemediğimi söyledim. Ayrıca eskiden astımlı olduğumu da anlattım... O da beni bir süre kontrol altında tutmaya karar verdi.»

Brooke, daha fazla dayanamayacağını anlamıştı. Üst üste yaşadığı şaşırtıcı olaylar genç kıza yetmişti.

«İyi bir cezayı hak ettin,» dedi kız kardeşine, buz gibi bir sesle. «Jourdain Marchais ve Matthieu Delage da öyle.» Özellikle o doktor hoşuntusunun Brooke'a kız kardeşinin hasta filan olmadığını söylemesi gerekirdi.

«Haklısın,» diye cevapladı Stephanie. «Ama o zaman Jourdain'in aslında beni değil, seni şatoda tutmak istediğini bilmiyordum.»

«Ama niçin?» diye sordu Brooke, yine soğuk bir sesle. «Niçin benim şatoda kalmamı istesin ki? Ona bir an önce şatodan gitmek için sabırsızlandığımı söylemiştim.»

«Aman, Brooke, sen de! Erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hele Jourdain gibi adamları hiç tanımıyorsun,» dedi Stephanie. «Karşımızda, son derece hırslı ve iddialı bir adam var. Dediğim dedik birisi. Sen de kalkıp adamı tokatlıyorsun! Bu yetmezmiş gibi bir de evinden bir an önce gitmek istediğini söyleyip adamın onurunu kırıyorsun. Sonra da adam sana tükürdüğünü yalatınca pek bir şaşırıyorsun. Senden öcünü almak için yanıp tutuşuyordu mutlaka. Ham bahse girerim, dün gece seni yemeğe götürmesi de pla-

rının bir parçasıydı. Gerçekten, Brooke, iyi ki seni oradan kurtarmışım!»

Başka şart'ar altında Brooke, kız kardeşinin sözlerini komik bulabilirdi. O ana dek şatodan ayrılmak isteyen hep Brooke olmuştu. Şimdi ise Stephanie ona şatodan ucuz kurtulduğunu söylüyordu. Ama o anda Brooke öyle acı çekiyordu ki Stephanie'nin sözlerine gülecek halı kalmamıştı.

Alec Farringdon, kızlarının eve dönüşüne çok sevindi. Stephanie'nin tatilini kısa kesmesine sebep olarak, evini öz'ediğini söylemesi yaşlı adam için yeterliydi. O konuda hiç soru sormadı.

Brooke ise o gece kendi yatağına kavuştuğu halde uyuyamadı. Genç kız, sabaha kadar Jourdain'i düşündü.

Ertesi sabah da genç adamı kafasından çıkaramadı. Babasının kahvaltısını hazırlarken bile Jourdain'i düşünüyordu. Fransa'dan uzaklaşmak genç kızı rahatlatmaya yetmemişti.

«Seni yine evde görmek çok güzel, Brooke,» dedi babası. Bu sırada Brooke, yaşlı adamın önüne jambon ve yumurta koymuştu. «Sen yemiyor musun?» diye sordu Alec Farringdon, kızı yalnızca bir fincan kahve alıp oturunca.

Brooke, hayatı boyunca bir daha jambon ve yumurta yiyemeyeceğini biliyordu. «Stephanie kalkınca onunla bir şey'er yerim.» dedi genç kız. Babasını işe uğurladıktan sonra kirli çamaşırları toparlamaya koyuldu. Ama kafasında yine Jourdain vardı.

Eğer genç adam ona gerçekten bir ceza vermek istediyse bunu doğrusu başarmıştı. Brooke, Jourdain'e âşık olmuştu. Genç adam da onun sevgisini görmüştü... ve onu yüzüstü bırakmıştı. Gururu, ona Jourdain'den nefret etmesi gerektiğini söylüyordu. Ama aşk, gururdan güçlüydü.

Saat on bire doğru, Stephanie uyandı ve aşağı indi. Genç kız, bir an önce arkadaşlarını görmek için sabırsızlanıyordu. Ablası ona kirli çamaşırlarını getirmesini söyleyince Stephanie, «Aslında daha bavulları boşaltmamıştım. Ama benim için diktiğin güzel elbiseleri gördükten sonra seni nasıl reddedebilirim?» dedi ve hemen yukarı koştu.

On beş dakika sonra aşağı indiği zaman genç kız, Fransa'ya götürdüğü elbiselerin hemen hemen hepsini getirmişti. Neredeyse her şeyin yıkanması gerekiyordu. «Kalıp yardım ederdim, ama sadece ayakbağı olurum,» dedi Stephanie ve tam kapıdan çıkmak üzereyken gülerek ablasına döndü, «Şey... eğer ka'p krizi filan geçirmek istemiyorsan odama bakma. Korkunç görünüyor!» Sonra her zamanki neşesiyle, «Seni seviyorum, hayatım,» diye bağırdı ve dışarı fırladı.

Brooke kapıyı kapatırken birden telefon çaldı. Genç kız, telefonun Stephanie'ye olduğunu düşünerek ahizeyi kaldırdı. Ama karşı taraftan gelen sesi tanıyınca az kalsın ahizeyi elinden düşürüyordu.

«Brooke?» diye sormuştu hafifçe aksanlı bir ses. Brooke, bu sesi nerede duysa tanırdı.

Bölüm Dokuz

Brooke, yutkundu ve sakin olmaya çalıştı. Genç kızın bacakları titriyordu. Jourdain ne amaçla telefon etmiş olabilirdi ki? Brooke, onu ne kadar çok sevdiğini Jourdain'e belli etmemeye kararlıydı. Duygularını gizlemek için soğuk bir sesle, «Evet, ben Brooke,» dedi.

«Sesin de tıpkı mektubuna benziyor... Buz gibi,» dedi Jourdain. Genç kızın soğuk tavrından hoşlanmadığı belliydi.

Ama Jourdain'ın ne düşündüğü Brooke'un umrunda bile değildi. Genç kız, sakin olmak için öyle çaba harcıyordu ki hiçbir şey düşünecek hali kalmamıştı.

«Başka türlü konuşmamı mı bekliyordun?» diye sordu Brooke, mağrur bir sesle.

Bir an genç adam, Brooke'a karşılık vermedi. Genç kız, o anda telefonu kapaması gerektiğini biliyordu, ama yapamadı. Bu sırada Jourdain sımsıcak bir sesle konuştu.

«Düşündüm ki... cumartesi akşamı o kadar eğlendiğimize göre...»

«Açıkçası, monsieur,» diye genç adamın sözünü kesti Brooke. «O geceyi hatırlamayı hiç istemiyorum.» Jourdain'in kendisine o geceyi hatırlatacak kadar acımasız davranması genç kıza yetmişti. Daha fazla düşünmeden telefonu kapadı.

Brooke, bu konuşmadan sonra uzun süre kendine gelemedi. Jourdain Marchais, Manş Denizini de aşıp onu rahatsız etmenin yolunu bulmuştu. Bu sırada genç kız, yanaklarından süzülen gözyaşl... fark etti ve öfkeyle gözlerini sildi. 'Domuz herif.' diye düşündü Brooke. 'Notumu beğenmeyince telefon edip beni azarlamaktan geri durmadı pis ukala!'

Genç kız, sinirli bir şekilde çamaşır makinesini doldurdu. Daha sonra alışverişe çıkmaya karar verdi. Ama alacaklarının yarısını unutup eve döndü. Her zamanki sakin halinden eser kalmamıştı.

Öğlene doğru Stephanie, eve gelip bir şeyler atıştırdı. Yemeğini bitirir bitirmez, «Yatmadan önce odamı toplarım... söz,» diye bağırdı ve tekrar dışarı fırladı.

Saat ikide Brooke, hiç içinden gelmediği halde ütü masasını hazırladı. Ama tam işe başlayacağı sırada kapı çalındı. Genç kız dalgın bir tavırla ütüyü bırakıp kapıyı açmaya gitti... ve o anda, kalbi duracak gibi oldu!

«Telefonda konuşma tarzını hiç beğenmedim,» dedi Jourdain Marchais. Sanki her zamankinden daha uzun boylu ve daha yakışıklı gibiydi.

Brooke, şaşkınlıkla bir iki adım geriledi. Jourdain ise onun bu hareketini bir davet olarak yorumladı ve içeri girdi.

Genç kız, kapıyı Jourdain'ın suratına kapaması gerektiğini biliyordu, ama artık çok geç kalmıştı. Hiçbir şey belli etmemeye çalışarak genç adamı salona aldı.

«İçecek bir şeyler ister misiniz?» diye sordu kibar, ama soğuk bir sesle. Jourdain'e karşı duygularını kesinlikle belli etmemeliydi.

«Oturup kibarca çay içmekten daha önemli bir iş için geldim buraya,» dedi Jourdain. Genç kızın tavrından hoşlanmadığı belliydi.

Genç adam son derece kararlı görünüyordu. Gözlerinde kendinden emin bir ifade vardı. Ama gözleri aynı zamanda yorgun görünüyordu. Belli

kı son yirmi dört saattir çok çalışmıştı. Oysa Brooke, bu yorgunluğun sebebinin çalışma değil eğlence olabileceğini düşünüyordu.

«İşleriniz gerçekten önemli olmalı.» Genç kızın sesinde kıskançlık vardı. «Buraya gelmek için feribotu bile bekleyememişsiniz.»

«Yakında bir havaalanı var,» dedi Jourdain. Ama uçak mı kiraladığı, yoksa kendi uçağını kullanarak mı geldiği belli değildi. Ne olursa olsun genç kız sarsılmıştı.

«İşiniz... çok aceleymiş demek,» diye cevapladı Brooke. Jourdain'in kendisine çektirdiklerini anımsayınca soğuk bir sesle sordu, «Herhalde benim telefonda konuşma tarzımı beğenmediğiniz için koşa koşa buralara gelmediniz?»

Jourdain'ın bu sözlerden hiç hoşlanmadığı belliydi. «Senden bazı açıklamalar bekliyorum, Brooke Farringdon. Seni tekrar arasaydım, daha ağzımı açamadan telefonu yine suratıma kapatacağını biliyordum.»

«Anlıyorum,» dedi Brooke. Genç kız, yalnızca zaman kazanmaya çalışıyordu. Aslında bir şey anladığı filan yoktu. Zayıf davranırsa Jourdain Marchais'nın kendisini ezip geçeceğini bildiği için sert bir sesle konuştu. «Sanırım Stephanie'nin sağlığını merak ettiniz. Hiç endişelenmeyin, monsieur, kız kardeşim sapasağlam... ta başından beri o'duğu gibi.»

«Ya,» dedi Jourdain, gri gözlerinde şeytanca bir pırıltıyla. «Demek Stephanie hasta filan olmadığını itiraf etti?»

«Stephanie başka şeyler de söyledi,» dedi Brooke, soğuk bir sesle. «Eğer siz ona akıl vermeseydiniz, hasta numarası yapmanın aklının ucundan bile geçmediğini de söyledi.»

«Hmm,» dedi Jourdain. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Sonra genç adam çaresiz kalmışçasına omuzlarını silkti ve Brooke'un gözlerinin içine bakarak konuştu. «Sanırım buraya niçin geldiğimi söylemeden önce sana bir açıklama yapmam gerekiyor, Brooke. Bu iş biraz zaman alabilir... Oturursan daha rahat dinleyebilirsin, öyle değil mi?»

Aslında Brooke'un oturmaya hiç niyeti yoktu. Ayakta durursa, Jourdain'ın lafını bir an önce bitirip hemen gideceğini umuyordu. Ama genç adam elini uzatıp Brooke'un kolunu tutunca, genç kız kararını unutuverdi. Jourdain'ın parmakları genç kızı adeta büyülemişti. Ama Brooke, ondan nasıl etkilendiğini genç adama belli etmemeye kararlıydı. Bu durumda, yapabileceği tek şey, hiçbir şey olmamış gibi kanepeye oturmaktı.

Genç adam da gelip yanına oturunca Brooke, ne yapacağını şaşırdı. Jourdain, hafifçe yan dönüp genç kızın gözlerinin içine baktı. Brooke, o anda ne konuda konuştuklarını bile unuttu.

«Açıklama yapmanıza gerek yok, monsieur,» dedi genç kız biraz olsun aklı başına gelince. Jourdain'ın yalanlarını dinlemeye niyeti yoktu. «Stephanie, bana her şeyi açıkça anlattı. O konuda hiç endişelenmeyin.»

Jourdain'ın gözlerinde yine o şeytanca pırıltılar belirmişti. Genç kızın kendisine 'siz' demesine kızıyorsa da bunu belli etmemeye özen gösteriyordu. Sakin bir sesle konuştu.

«Sanırım benim açıklamam kız kardeşininkinden epeyi farklı olacak.»

«Kardeşime yalancı diyemezsin,» diye bağırdı Brooke. Sakin olmak için harcadığı tüm çabalar boşa gitmişti. Genç adam, yüzünde alaycı bir ifadeyle, bir kaşını kaldırıp Brooke'a baktı. Sanki Stephanie'nin astım krizi hikâyesinin koskoca bir yalan olduğunu hatırlatmak ister gibiydi genç kıza. Ama Brooke, hiç yumuşamadı. Neyse ki Jourdain o konuyu uzatmaya niyetli değildi.

«Hiç öyle kabalık eder miyim?» diye mırıldandı genç adam. «Ama Stephanie'nın gerçekleri biraz ... süslemekten hoşlandığını kabul etmelisin.»

«Aslında hiçbir şeyi yokken hasta numarası yaptığını biliyorum artık,» dedi Brooke, kuru bir sesle. Biraz olsun sakinleşmişti. Ama her an yeniden parlayabilirdi.

«Ben hastalık konusunu kastetmiyorum,» dedi Jourdain. «Benim açıklamak istediğim öbür mesele. Anladığım kadarıyla Stephanie, babasını çok seviyor. Şatoda uzunca bir süre kalınca, bence babasını özledi. Ama kendisi bunun pek farkında değildi. O sırada çevresinde, ona babasını anımsatabilecek yaşlardaki tek erkek bendim. O da beni babasının yerine koydu. Sana o mektubu yazdığı zaman bana bağlandığı doğruydu. Ama bu yalnızca sevgiydi, aşk değil. Stephanie daha pek olgunlaşmadığı için bu iki duyguyu birbirine karıştırdı.»

«Stephanie ...» diye söze başladı Brooke, kız kardeşini savunmak için. Ama genç adamın sözlerinin doğruluğunu kabul etmek zorundaydı. «Stephanie, ailenin en küçüğü. Biraz da üç yıl çektiği o hastalık yüzünden onu şımarttık. Bu yüzden yaşına göre pek olgun değil.» Genç kız, yine de Stephanie'yi savunmak için elinden geleni yapmıştı.

«Tabii, haklısın,» dedi genç adam ve ekledi: «Üniversite onu kısa zamanda olgunlaştıracaktır. Ama ...» Jourdain, Brooke'un hiç itiraz etmediğini görünce sözlerine devam etti. «Kız kardeşim Eléanore şatodayken Stephanie hiç sorun yaratmıyordu.»

«Kız kardeşin gitmek zorunda kalınca ... Stephanie bir sorun haline mi geldi?» Brooke şaşırmıştı. Çünkü daha önce genç adam, bu durumdan hiç rahatsız olmuyor gibi davranmıştı.

«O kadar da değil. Ama Eleanore kocasının yanına gidince tabii ki Stephanie'yi İngiltere'ye göndermeyi düşündüm.»

«Ama ... sen ...» Brooke öyle şaşkındı ki ne diyeceğini bilemiyordu.

Bu sırada, Jourdain eve geldiğinden beri ilk kez gülümsedi. Brooke, onun gülümsemesini gerçekten özlediğini fark etti. «Beni o gün çok ters bir zamanda aradın,» dedi genç adam. «Ben de tıpkı senin gibi aileme çok bağlıyımdır. Henri için endişeleniyordum. Eléanore zaten kocası için üzülüyordu ... Senden az önce o aramıştı. Ben de ona Stephanie'nın hiç sorun yaratmadığını söyledim. Eleanore bir de Stephanie için endişelenmesin diye ona Stephanie'yi eğlendireceğime, onların yokluğunu hissettirmeyeceğime söz vermiştim. Zaten o büro işini de onun için çıkardım ... Stephanie'yi oyalayabilmek için.»

«İlk başta çok kibar olduğunu düşünmüştüm,» dedi Brooke ve bunu ağzından kaçırdığına hemen pişman oldu.

Bu sırada Jourdain onun gözlerinin içine bakarak, «Stres altındayken bile insan kibar olmaya çalışıyor,» deyince genç kız iyice fena oldu. Acaba Jourdain, onun o anda ne kadar büyük stres altında olduğunu ... ve bunu gizlemek için kibar davranmaya çalıştığını anlamış mıydı?

«Ama nezaketin fazla uzun sürmedi, değil mi?» dedi Brooke, sert bir sesle. Duygularını, genç adamın kitap gibi okuması genç kızı sinirlendirmişti.

«Haklısın. Ama benim de sebeplerim vardı. Ben, stres altında kibar davranmaya çalışırken sen gittikçe akıllleşiyordun. Bildiğim kadarıyla, benim hiçbir suçum da yoktu ... Açıkçası öfkelendim,» diye itiraf etti genç adam. «Soğuk bir İngiliz kadın, karşıma geçip durup dururken beni sorgulamaya girişmiş gibiydi. Ahlâkıma ve şere-

fime dokundun. Hatta bana emir vermeye de kalkıştın. Ama beni rahat bıraksaydın, zaten babanı arayıp Stephanie'yi geri yollamak istediğimi söyleyecektim.»

«Telefonu yüzüme kapadın,» diye hatırlattı Brooke, genç adama. Kendisinin de telefonu Jourdain'in yüzüne kapamasıyla ödeştiklerini söylemek istiyordu.

«Bana emir vermeye çalışmandan sıkılmıştım. Ama yirmi dört saat boyunca öfkem geçmedi. Seni unutmam gerekirdi aslında. Yine de sürekli kafamı kurcalamaya devam ettin. Ve sonra birden karşıma çıkıverdin.»

«Eğer Stephanie'yi geri götürmek istiyorsam şatoya gelip onu almam gerektiğini söylerken bu dediğini yapacağımı hiç düşünmedin mi?»

«Açıkçası beklemiyordum. Ama o anki şaşkınlığım hiçbir şey değilmiş meğer. Sonraları beni çok daha fazla şaşırttın.»

«Stephanie'nin seni sevdiğini söylememi mi kastediyorsun?»

«Mon Dieu,» diye bağırdı Jourdain. «O gece bana birçok sürprizin varmış. Ama beni en çok şaşırtan, o kadar sakin bir şekilde öylesine küstahça konuşabilmendi.»

Brooke, o geceyi çok iyi hatırlıyordu. Zaten hiçbir zaman da unutamazdı. «Ben... şey... sana kız kardeşimin...»

«Duygularıyla oynadığımı söyledin.» Anlaşılan o gece konuşulanları Jourdain de unutmamıştı. «Önce kulaklarıma inanamadım. Sen, evimin salonunda sakince oturup bana emanet edilen genç kızın duygularıyla oynayıp oynamadığımı sormaya cüret ediyordun! Böyle bir soru karşısında benim şaşırmam çok doğaldı.»

«Sormak zorundaydım,» dedi Brooke, zayıf bir sesle.

«Bu hakaretin yetmiyormuş gibi bir de şerefime laf etmek zorunda mıydın?» diye sordu genç adam, sakince.

Brooke, suçluluk duygusunun etkisiyle sus pus olmuştu. Ayrıca genç adamın, yumuşak bir şekilde, ona yaptıklarını hatırlatması genç kızı daha da utandırmıştı. Ama birden, bu kadar zayıf davranmaması gerektiğini düşündü. Bu adamın karşısında kendi hakkını savunmalıydı.

«Acaba babama karşı verdiğin sözden dönmeyeceğini söyleyip bana işkence etmen şerefli bir hareket miydi? Hem tam kendin de Stephanie'yi geri yollamayı düşünürken?»

Jourdain'in bu sözlerden hoşlanmadığı belliydi. Ama sert bir çıkış yapacağı yerde, yumuşak bir sesle konuştu.

«Daha ilk günden senin tutkulu bir insan olduğunu anlamıştım, Brooke. Ben...»

Genç kız, daha önce yaşadığı tutku dolu anların kendisine hatırlatılmasını istemediği için telaşla genç adamın sözünü kesti. «Ama benim soğuk olduğumu da düşünüyordun, öyle değil mi? Onun için mi...» Brooke, devam etmek için kendini zorladı. «Onun için mi bana âşıkmış gibi davranma numarasını çıkardın? Aslında derdin Stephanie'yi kızdırıp eve dönmesini sağlamak filan değildi. Asıl niyetin,» genç kız gittikçe öfkeleniyordu. «Soğuk İngiliz kızına sana karşı yaptığı terbiyesizliği ödetmekti. Seninle yatağa gireceği korkusuyla titremesini görüp eğlenmek istiyordun!»

Jourdain, Brooke'un sözlerini bitirmesini bekledikten sonra sakin bir sesle konuştu. «Bunu inkâr edebilseydim, ederdim, Brooke.» Genç kız koltuktan kalkmaya davranınca Jourdain onun elini tutup kıpırdamasını engelledi. «Bundan sonra sana her şeyi açıkça söylemeye kararlıyım. Bu yüzden, şunu bilmeni isterim ki ben aileme veya

kişiliğime hakaret edilmesine dayanamam. Erkek olsaydın seni o sırada bir yumrukla susturabilir. dim. Ama kadın olduğun için bunu yapamadım.»

«Kadın değil, soğuk bir İngiliz kız,» dedi Brooke ve öfkeyle elini çekip Jourdain'inkinden kurtardı.

«Soğuk gibi görünen bir İngiliz kız,» diye düzeltti genç adam. «Ama sevdiklerinin iyiliği için her şeyi göze alabilen bir kız. Dış görünuşunun bütün soğukluğuna karşın gözlerindeki ateşi gizleyemeyen bir kız.» Brooke, odadan kaçmamak için kendini zor tutuyordu ve bu sırada genç adam gözlerini ondan hiç ayırmıyordu. «Ve sonra hiç. ka bir sürprizle karşılaştım. Ben bu kızı sevme numarası yaparken ona gerçekten âşık olmuştum.»

«Hayır,» diye bağırdı Brooke. «Hayır! Bana bunu yutturamazsın!» O an çektiği korku ve endişe genç kızı aklına gelen ilk şeyi söylemeye zorladı. «Bu... buraya niçin geldiğini bi... bilmiyorum... ama ne... ne olursa o... olsun...»

Jourdain onu sakinleştirmeye çalışıyordu: «Sakin ol, küçüğüm, sana zarar vermeyeceğim.» Brooke, o sırada eğer çektiği acıyı belli ederse Jourdain'e rezil olacağını düşündü.

Genç kız derin bir nefes aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. «Gerisini de anlat,» dedi buz gibi bir sesle.

«O güzel dudaklarını öpüp buzlarını eritmek isterdim,» diye mırıldandı Jourdain. Genç adam, Brooke'un öfke dolu bakışlarına aldırmadan sözlerine devam etti. «İtiraf etmeliyim ki senin böyle bir teklif karşısında öfkelenip kendini kaybetmen beni epeyi eğlendirmişti. Seni kızdırmak hoşuma gitmişti. Ama ertesi sabah seninle biraz daha eğlenmeyi planlarken birden artık benim için önemli olmaya başladığını fark ettim.»

Brooke, onun sözlerinden hiç etkilenmemiş gibi baktı genç adama. Sırf kendi eğlencesi için Jourdain'in ona bilerek işkence ettiğini öğrenmek genç kızın hiç de hoşuna gitmemişti. «Önemli mi?» diye sordu, alaycı bir sesle. «Doğrusu beni çok şaşırttın!» Ama duyguları genç kızın bu kadar sert davranmasına yine de izin vermiyordu. Soğuk bir sesle de olsa sordu. «Acaba benim eğlenmekten vazgeçmene sebep olan neydi?»

«Yağmur,» diye cevapladı Jourdain, duraksamaksızın. «Sabah senin dolaşmaya çıktığını görmüştüm. Sonra bir baktım ki şakır şakır yağmur yağıyor. Sana kıysaydım, ıslanman hoşuma gidecekti. Ama elim hemen arabanın anahtarına uzandı ve seni bulmak için yola çıktım.»

«Geldiğinde zaten sırılsıklam olmuştum,» dedi genç kız, buz gibi bir sesle. Halini görünce Jourdain'in nasıl güldüğünü unutmamıştı. «Bana olan ilgin fazla uzun sürmedi ama, değil mi? Az sonra benim yatağını şereflendirmemden tekrar söz etmeye başladın.»

«Kızmakta haklısın,» dedi Jourdain. «Ama sen de beni çok kızdırıyordun.» Genç adam, Brooke'un yüz ifadesini görünce onun yine öfkelenmek üzere olduğunu anladı ve hızla devam etti. «Arabaya bindiğin zaman sana acımıştım ve kavga falan çıkarmak istemiyordum. Ama o sırada, kız kardeşinden yararlanmak istediğini söyleyip yine sinirlerimi bozdun. Bu durumda benim tepkim de doğaldı.»

«Anlaşılan, ne desem seni kızdırıyormuşum.»

«İlk başta öyle görünüyordu,» dedi genç adam. Sonra gülümsedi ve daha sıcak bir sesle konuştu. «O olaydan sonra, seni gördüğüm zaman beni kızdırmana olanak yoktu. Çünkü hiçbir şey söylemiyordun... sessizce oturuyordun.»

«Eğer gizlice gelip beni öptüğün zamanı kaste-

diyorsun» diye onun sözünü kesmeye çalıştı Brooke. O gün yaşadığı korkunç olayları anımsamıştı. Ama Jourdain'in susmaya niyeti yok gibiydi.

«O olaydan bahsetmek zorundayım. Çünkü o zaman da bana yaptığım planları unutturmuştun. Hiç düşünmeden hareket ettim. Odaya girip seni uyur bulunca dayanamadım. O kadar güzeldin ki seni öpmek zorunda hissettim kendimi.»

Brooke, bir an için çok şaşırdı. Sanki Jourdain ona bir şey anlatmak istiyor gibiydi. Ama genç kız, bu saçma sapan düşünceyi hemen kafasından uzaklaştırdı.

«Sana o sırada niye kendini tutamadığını söyleyeyim,» dedi genç kız. «Seni harekete geçiren içgüdülerindi. Sen, zamparanın tekisin. Gördüğün şeyi hemen elde etmek istedin.» Genç kız, Jourdain'e haddini bildirdiği için mutluydu.

Ama Jourdain, hemen cevap vermeyince Brooke endişelendi. Ve az sonra genç kız, korktuğunun başına geldiğini anladı.

«Söylediğin şeyin doğruluğunu şimdilik bir yana bırakalım. Peki, Brooke, madem ki sen benden çok farklısın, o zaman niçin ben seni öptüğüm zaman öyle karşılık verdin?»

«Ben... ben...» Genç kız, kıpkırmızı olmuştu. «Daha... uyanamamıştım,» dedi ve hemen konuyu değiştirdi. «Eğer Stephanie bizi... bizi öyle görmemiş olsaydı hiçbir zaman gidip...»

«Suya düşmeyecekti,» diye tamamladı Jourdain. Genç adam öbür konuyu fazla kurcalamaya çalışmadı.

«Evet, düşmeyecekti,» dedi Brooke, biraz olsun kendini toparlayınca. «İşin başından beri sen onun suya düştüğünü biliyordun. Ben onun intihara kalkıştığını düşünürken, sen gerçeği biliyordun. Ve ben o kadar endişelendiğim halde...»

«Bu yaptığımı için diz çöküp af dilemeliyim,» dedi genç adam, yumuşak bir sesle. «Ama açıkçası, Brooke, kafam öyle karışıktı ki, ben de ne yaptığımı bilmiyordum.»

«Kafan... niçin karışıktı?»

«Senin yüzünden,» diye cevapladı Jourdain. «Stephanie'nin arkasından nehre uçtuğunu görünce önce seni kurtarmam gerektiğini düşündüm. Kardeşine ne olduğu açıkçası umrumda bile değildi. Tek düşündüğüm sendin.»

«Ama Stephanie'yi önce çıkardın. Hatırladığım kadarıyla sudan ben kendim çıktım.»

«Stephanie kıyıya daha yakındı,» dedi genç adam. «Senin tehlikede olmadığını anlamıştım. Eğer Stephanie'yi çıkarıp eve götürürsem, senin de arkadan geleceğini biliyordum.»

Brooke, genç adamın yine kendisini tuzağa düşürmeye çalıştığını anlamıştı. Genç kız, soğuk bir sesle sordu.

«Stephanie'ye hasta numarası yapmasını söylerken de benim tepkimin ne olacağını bu kadar iyi biliyor muydun?»

«Hayır,» dedi Jourdain sertçe. Ama yine de suçlu olduğunu inkar etmeyecekti. «Yani o zaman öyle bir şey yapmak hiç aklıma gelmemişti. Stephanie'yi Madame Laserre'le bırakıp çalışma odama gidince bir türlü kafamı işine veremediğimi gördüm.» Jourdain, bir an durakladı. Sonra genç kızın gözlerinin içine bakarak devam etti. «Çünkü hep seni düşünüyordum, Brooke.»

«Beni mi? Stephanie'yi değil mi yani?» Genç kız, bu soruyu düşünmeden sormuştu. Belki de Jourdain yine onu tuzağa düşürüp eğlenmeye çalışıyordu.

«Seni, Brooke,» dedi genç adam, ciddi bir sesle. «Beni çok şaşırtıyorsun. Dıştan son derece soğuk görünüyordun, ama aslında hiç de göründü-

ğun gibi değildin, Brooke. Senin ne kadar tutkulu, ateşli bir kız olduğunu daha seni öpmeden önce anlamıştım. Tam senden daha çok hoşlanmaya başladığımı düşünürken, birden çalışma odama geliverdin.»

Brooke, genç adamın sözlerinden etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. Ama kalbi deli gibi çarpıyordu. «Bu yüzden mi Stephanie'ye numara yapması için akıl verdin? Bana kızdığın için yani evinden bir an önce çekip gitmek istediğimi söyleyince bana kızdığın için değil, öyle mi?»

«Hayır, öyle davranmama senin çalışma odasında söylediklerin sebep olmadı,» dedi Jourdain «As'ında Stephanie'yi bu işe karıştırmayı hiç düşünmemiştim. Zaten o sırada seni niçin evimde tutmak istediğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim, senden ayrılmak istemediğimdi.» Brooke, duyduklarından etkilenmişti, ama heyecanını belli etmemeye çalışıyordu. «Yemekte baş başa olursak seni kalmak için ikna edebileceğimi umuyordum. Stephanie'nin yemekte olmaması gerekliydi. Bu yüzden, Stephanie'ye yemeğinin odasına getirileceğini söyledim.»

Genç kız, olanları biraz olsun anlamaya başlamıştı. «Ben yemeğe inmeyince beni ikna etme planların da suya düştü, öyle mi?»

«Evet,» dedi genç adam, başını sallayarak. «Ve o zaman seni şatoda tutmak için her yolu denemeye karar verdim. Ama niçin böyle davrandığımı hâlâ bilmiyordum.»

Genç adamın yaptıkları Brooke'a artık o kadar kötü gelmiyordu, ama genç kız yine de öfkeliydi. Aldatılmış olmak hiç de hoşuna gitmiyordu. «Şansın varmış ki Stephanie sana uydu,» dedi genç kız, buz gibi bir sesle. «Doğrusu rolünü çok iyi oynadı.»

«Şans mı,» diye bağırdı genç adam. «Ben bu

planı seninle yalnız kalabilmek için yapmıştım Ama sen bütün zamanını kız kardeşinle geçirmekte inat ediyordun. Öyle ki seni göremiyordum bile. Mon Dieu! Matthieu Delage bile benden daha çok ilerleme kaydetmişti!»

«İlerleme mi?» diye bağırdı Brooke, heyecanla. Ama sonra birden her şeyi anladı. «Tanrım,» dedi öfke dolu bir sesle. «Sen ondan da beter zamparaymışsın.» Genç kızın yanakları al al olmuştu öfkeyle bağırıyordu. «Bütün o ilgi, sevgi palavralarını atmanın sebebini biliyorum. Tek amacın, beni baştan çıkarıp bir süre eğlendikten sonra bir kenara atıvermekti. Ben sana yüz vermeyince erkeklik gururun zedelendi.» Genç kız, az kalsın kendini Jourdain'e bırakacağını düşününce daha da fena oldu. «Eğer buraya da aynı niyetle geldiysen, hemen çık git. Benden şimdi de yüz bulamayacaksın.» Brooke, soluksuz kalmıştı.

«Söyleyeceklerin bu kadar mı?» diye sordu genç adam, son derece nazik ve sakin bir sesle. Sanki genç kızın sözlerinden alınmamış gibiydi.

«Bu kadar,» dedi Brooke.

«Öyleyse benim söyleyeceklerimi dinlemelisin. Hiçbir zaman seni kullanıp bir kenara atmayı filan düşünmedim.»

Genç kız, aslında bu sözlere sevinmesi gerekirken bozulmuştu. Demek Jourdain onu hiçbir zaman çekici bulmamıştı. Hiçbir zaman onu elde etmeyi istememişti. Ama o sırada Brooke, bazı şeyleri hatırladı ve yeniden öfkesi kabardı.

«Öyle mi? Bu gidişle, beni hiç öpmediğini ve benim yalnızca düş gördüğümü söyleyeceksin, sanırım?»

«Ah, evet, seni öptüm, Brooke. O bir düş değildi. Ve sen de bana karşılık verdin.» Genç kız, yaptığına çok pişman olmuştu. «Ama seni öperken hiçbir kötü niyetim yoktu. Yalnızca kendimi tu-

tamamıştım.» Genç adam, gözlerini Brooke'tan ayırmadan devam etti. «Sen de bana yüz vermemekte kararlı olduğunu söyledin. Belki senin de bana karşılık vermenin sebebi kendini tutamamandı.»

Brooke, birden çok fena oldu. Eğer onu susturmanın bir yolunu bulamazsa, Jourdain biraz sonra onun kendisini sevdiğini anlayacaktı. Buna izin veremezdi.

Böylesine endişeliyken Brooke'un Jourdain kadar rahat davranması çok zordu. Ama duygularını belli etmemek için hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorundaydı. Oturduğu koltuktan sakince kalkıp genç adama gülümsedi.

«Zili çaldığınız sırada ütüye başlamak üzereydim, monsieur. İçecek bir şey almak istemediğinize göre sanırım işime devam etmemden rahatsız olmazsınız.»

Ama Jourdain, onun peşi sıra kalktı. Genç adamın yüzündeki kararlı ifade Brooke'un gözünden kaçmadı. Jourdain, upuzun boyuyla yanında dikilirken Brooke, bir an için kendini kaybeder gibi oldu. Ama yine de toparlanıp duygularını belli etmemeye çalıştı.

«Umarım kabalık ettiğimi düşünmezsiniz,» dedi kapıya doğru yürürken. «Ama evde hizmetçi olmadığı için ütüyü sonraya bırak...»

«Brooke.» Jourdain'in bu sözü söylemesi genç kızın birden susmasına sebep oldu. Brooke'un eli hâlâ kapı tokmağındaydı, ama nedense kapıyı açamıyordu. Genç kız, kendini boğulacak gibi hissetti. Bir an önce genç adamdan uzaklaşmak istiyordu, ama kıpırdamasına olanak yoktu. Rahat tavrından eser kalmamıştı.

«Evet?» dedi boğuk bir sesle. Jourdain'in kendisine yaklaştığını görünce beyni zonklamaya baş-

ladı. Genç adam, Brooke'un burnunun dibine gelip konuştu.

«Paris'e gitmek zorunda kalınca, bir an önce eve dönebilmek için hiç uyumadan gece gündüz çalıştım. Şatoya dönünce sana kavuşacağımı sanıyordum. Eve dönüp de seni orada bulamayınca gerçekten beni bırakıp gitmiş olabileceğine inanamadım.» Genç kız, söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bu sırada genç adamın parmaklarını üzerinde hissedince Brooke bayılacak gibi oldu. Ama yine de kendini tutmayı başardı. «Sen şatoda olmadığına göre benim yapabileceğim tek şey kalıyordu, Brooke. İngiltere'ye gelip seni almak zorundaydım. Eğer sana söyleyecek'lerimi söylemeden... ve senin duygularını öğrenmeden buradan gideceğimi sanıyorsan, chérie, çok yanılıyorsun.»

Genç adamın sözleri, Brooke'un yine paniğe kapılmasına yol açmıştı. O anda Jourdain'e arkasını döndüğü için seviniyordu. Ama tam bu sırada, genç adam Brooke'un kollarını sıkıca kavrayıp genç kızı döndürdü. Artık yüz yüzeydiler. Brooke, genç adamın gözlerinin içine bakmamaya çalışıyordu.

«Niçin geldiniz, monsieur?» diye sordu, gözlerini genç adamın ceketinden ayırmaksızın. Böylesine sakin bir sesle konuşabildiği için kendisi de şaşırmıştı. Kendini zorlayarak devam etti. «Bana ne söyleyeceksiniz?»

Brooke, duygularını Jourdain'den gizlemesinin ne kadar zor olduğunu artık anlamıştı. Genç adamla kesinlikle göz göze gelmemesi gerektiğini biliyordu. Başını önüne eğdi. Bu sırada genç adam, derin bir nefes aldı ve fısıltıyı andıran bir sesle, «Je t'aime,» dedi.

Genç kız, hızla başını kaldırdı. Duyduklarına inanamamış gibi Jourdain'in gözlerinin içine baktı. Genç adamın gri gözlerinden sevecenlik oku-

nuyordu. Bu sırada, Brooke'un kalbi deli gibi çarpıyordu ve boğazı da kupkuru olmuştu. Sonunda, güçlükle konuşabildi.

«Sen... bu... yani bu söylediğinin... anlamı benim... bildiğim gibi mi?»

«Bunun anlamı şu ki,» dedi Jourdain, Brooke'un gözlerinin içine bakarak. «Seni seviyorum, Brooke. Seni tüm ruhumla ve tüm kalbimle seviyorum.»

Genç kızın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Hatta mutlulukla gülümsemek üzereydi. Ama birden aklı başına geldi. Brooke, daha önce hiç böyle bir düş kırıklığı yaşamamıştı. Birkaç saniye için Jourdain'in gerçekten kendisini sevdiğini düşünmüştü. Ama bu adam onu nasıl sevebilirdi ki?

Jourdain, Brooke'un yüzünde beliren şaşkınlık ve mutluluğu görmüştü. Genç adamın da halinden çok hoşnut olduğu yüzünden belliydi. Ama az sonra büyük bir şok yaşama sırası Jourdain'e gelmişti. Brooke, buz gibi bir sesle, «Lütfen ellerinizi üzerimden çeker misiniz, monsieur?» dedi.

«Brooke,» diye bağırdı genç adam. «Söylediklerimi duyma...»

«Duydum,» dedi genç kız, sert bir sesle. «Ve söylediklerinin hiçbirine inanmıyorum.»

«Sana... böyle bir konuda yalan söyleyeceğimi mi sanıyor...»

«Başından beri yalan söylemekten başka ne yaptın ki?» diye bağırdı Brooke, öfkeyle.

«Ne...»

«Seni kızdırdığım için benden öç almak istedin. Ben şatodan gitmek isterken... beni orada alakoymaktan daha iyi bir intikam olur mu? Bravo, doğrusu!»

«Seni niçin şatoda tutmak istediğimi söyledim,» dedi genç adam. Kızgınlığı sesinden okunuyordu.

«İlgimi çekiyordun. Seni yakından tanımak istiyordum. Ben...»

«Beni epeyi iyi tanıdın,» dedi Brooke, öfke dolu bir sesle. «Çiftliğe gittiğimiz gün benimle sevişecektin, eğer...»

«Sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim. Mon Dieu,» dedi genç adam öfkeyle. «O gün seni hayatım boyunca hiçbir kadını istemediğim kadar çok istiyordum. Senden öç almaya niyetli olsam, seni o kadar arzuladığın sırada kendimi tutar mıydım?»

«Tutmak mı?» Brooke, bu kez öfkeden kendini tamamen kaybetmişti. «Zaten artık hiçbir şey umrunda değildi genç kızın. «Hatırladığım kadarıyla o sırada birlikte olup olmamamız senin umrunda bile değildi!»

«Demek erkekleri ancak bu kadar tanıyorsun?» diye sordu Jourdain, sakin bir sesle. «İnan bana, o sırada işkence çekiyordum. Birazcık ısrar etsem, seni elde edebilirdim, ama bâkire olduğunu düşünüp arzularımı dizginlemek zorundaydım. Eğer o anda birlikte olursak seni ürküteceğimden korktum. Senin üstüne gidemedim. O zaman, sana sahip olma şansımı tamamen yitirecektim.»

«Şans mı?» dedi genç kız, küçümsercesine.

Jourdain, sıkıntılı bir ifadeyle Brooke'a baktı. «Benim düşündüğüm seninle yatmak değildi,» dedi açıkça. Sonra daha alçak sesle devam etti. «Tabii ki sana yatağımda da sahip olmak isterim, ama benim istediğim seninle anlamsız, kısa bir aşk macerası yaşamak değildi. Seni seviyorum. Her şeyinle seviyorum seni. O gün, babanla konuşmanı dinlerken anladım seni sevdiğimi. Stephanie'nin kendini öldürmeye kalktığını sandığın sırada bunu babandan gizlediğin zaman senin ne kadar iyi bir insan olduğunu gördüm. Babana yakında eve döneceğini söylediğinde seni gönder-

mek istemediğimi hissettim. Sen neredeysen ben de orada olmalıyım.»

Brooke'un öfkesi birden kaybolmuştu. Eğer Jourdain böyle konuşmaya devam ederse genç kız, iyice yumuşayacağını biliyordu. «Öne sürdüğün sebeplerin tümünü kabul etmesem de beni sırf inat için evinde tutmak istemediğini kabul ediyorum.» Ama genç kızın kızgınlığı tamamen kaybolmuş değildi. «Ben tükürdüğümü yalayıp şatoda kalmak için izin isteyince çok sevinmiş olmalısın. Ne de olsa, her şey planladığın gibi gerçekleşmişti.»

«Doğru. Ama daha sonra ben de çok acı çektim. Duygularımı tahlil edemiyordum. Zaten bu yüzden kafam çok karışıktı. İçimden, sana Stephanie'nin hastalığı konusunda gerçeği söylemek geliyordu. Bir yandan da daha ben söylemeden gerçeği öğreneceğinden korkuyordum. Sen Matthieu Delage'a 'Matthieu' diye hitap edip bana inatla 'monsieur' demeyi sürdürünce kıskançlıktan çatlayacak gibi oluyordum. Ve o gece yarısı Stephanie'ye bakmaya gittiğin zaman seni görünce, sevgili Brooke,» dedi genç adam, yumuşak bir sesle. «Sana karşı hissettiklerim beni de çok şaşırtmıştı.»

Brooke, o geceyi anımsayınca elinde olmadan duygulandı ve «Beni yanağımdan öpmüştün,» deyiverdi.

«Karşımda öylece duruyordun. Saçların darmadağınıktı. Tıpkı minik bir çocuk gibiydin. Seni geceliğinle görünce beni harekete geçiren cinsel dürtülerim değildi. Yalnızca seni korumak istiyordum. O an seni kollarıma almamak için kendimi zor tuttum.»

«Almadın ama.»

«Nasıl sarılabilirdim sana?» dedi genç adam, sevgi dolu bir sesle. «Neler hissettiğimi anlayamazdın ki... ben bile kendimi anlayamıyordum... Seni kucaklamak isterken cinsel dürtülerimin etkisinde kalmadığımı anlayamazdın. O an, seni yatağıma alıp sana hiçbir şey yapmadan, seninle yan yana yatmak isterdim.»

Genç adam o kadar güzel şeyler söylüyordu ki Brooke kulaklarına inanamıyordu. «Pazar akşamı yemekten dönünce de beni o yüzden mi öpmedin?» diye sordu genç kız. Brooke, artık duygularını gizlemek zorunluluğunu hissetmiyordu. «Beni öpmek istediğini söylemiştin. Yanlış anlayacağımdan mı korktun?»

«O geceyi hiçbir zaman unutamam. Hayatımın en büyüleyici akşamıydı,» dedi Jourdain, sevecen bir sesle. «Çok özel bir gece geçirmiştim. Ve senin de benim gibi o gece yaşadıklarımızdan en az benim kadar etkilenmiş olmanı umuyordum. O güzel geceyi bir öpücükle noktalamak en büyük dileğimdi... ama beni durduran iki şey vardı.»

«Hangi... iki şey?» diye sordu genç kız, heyecanlı.

«Birincisi... kendimi gecenin büyüsüne öyle kaptırmıştım ki eğer seni öpseydim ve sen de bana karşılık verseydin, seni yukarı tek başına yollayamazdım.»

Brooke, o gece neler hissettiğini hatırlayınca genç adamın haklı olduğunu düşündü. O sırada Jourdain'e her şeyi vermeye hazır olduğunu biliyordu. Nefes nefese sordu.

«Öbürü... öbür sebep neydi?»

«Sen benim zampara olduğumu düşünüyordum, canım,» dedi Jourdain gülümseyerek. «Eğer seni kollarıma alsaydım, o gece için senden karşılık beklediğimi sanabilirdin.»

Brooke'un kalbi deli gibi çarpıyordu. Artık Jo-

urdain'e inanıyor ve güveniyordu. «Bu hiç aklıma gelmemişti.»

«Ama ben her şeyi düşünmek zorundaydım, küçüğüm,» dedi genç adam, yumuşak bir sesle. «Bu durumda seni nasıl öpebilirdim? Paris'teki iş toplantısını erteleyemeyeceğimi biliyordum. Sabah uyanıp beni bulamayınca, benim paylaştığımız öpücüğü hiç önemsemediğimi düşünecektin. Sana böyle bir acı veremezdim.»

«Ah, Jourdain,» dedi genç kız, içini çekerek. Genç adam susmuş, Brooke'un bir şeyler söylemesini bekliyordu. Genç kız, derin bir nefes aldı ve titrek bir sesle, «A... aksanımı bağışla, ama Je t'aime,» dedi.

Dudaklarından bu sözcükler döküldüğü anda genç adam Brooke'u kollarına aldı. Jourdain, kulağına onun anlayamadığı Fransızca sözcükler fısıldıyordu. Brooke, genç adamın gözlerinin içine bakınca onun gözlerindeki mutluluğu gördü.

«Sanırım hemen Fransızca öğrenmem gerekecek,» dedi genç kız. Çünkü Jourdain'in elinde olmadan, heyecandan Fransızca konuştuğunu anlıyordu ve onun söylediklerini anlamak istiyordu. Bu sırada, Jourdain, Brooke'u öptü ve genç kız onun kalbinin de tıpkı kendisininki gibi heyecanla çarptığını hissetti.

Sanki birbirlerine susamış gibiydiler ve bir öpücük ikisine de yetmiyordu. Mutluluk dolu dakikaların geçişini hissetmediler bile. Ne yaptıklarının farkına varmadan koltuğa uzanmışlardı. Brooke, genç adamın fısıldadığı sevgi sözcüklerinin ve teninde dolaşan parmaklarının etkisiyle adeta kendinden geçmişti. O anda, Jourdain'e her şeyi vermeye hazırdı. Ama tam bu sırada, genç adam geri çekildi.

«Affet beni, bebeğim,» diye fısıldadı Jourdain. Sanki genç kızı gözleriyle okşar gibiydi. «Senin de beni sevdiğini bilmek her şeyi unutturdu bana. Babanın evinde böyle davranmamam gerektiğini biliyorum.»

«Af dilemene gerek yok,» dedi Brooke, boğuk bir sesle. Genç adam gülümsedi ve şakacı bir tavırla, «Çok masumsun, küçüğüm, ama pek de utangaç değilsin doğrusu,» dedi.

Brooke neşeyle güldü. Jourdain'e âşıktı ve hayatı seviyordu. «Bu konuda kendini hiç suçlamıyor musun? Seni tanıdıktan sonra çok değiştim. Utangaç olmamamın da sorumlusu sensin.»

Jourdain, gülümseyerek genç kızı öptü, ama işi fazla ileri götürmeden çekildi. «Sevgiyi tadınca, sen de bir süre kendini tanımakta güçlük çektin, değil mi?»

«Eskiden çok dengeliydim ve hep mantıklı davranırdım. Ama senin şatona geldikten sonra çok değiştim. Çabucak öfkeleniyordum, sonra senin bir sözünle gülüyordum. Hatta bazı durumlarda kendimi kaybettiğim bile oldu. Sana attığım o tokat için özür dilerim.» Genç adamın öpücükleri, Brooke'a affedildiğini anlatmaya yetmişti.

«Sanırım daha önce hiç tanımadığın bazı duyguları da tattın,» dedi genç adam.

«Eğer demek istediğiniz oysa, monsieur, daha önce hiçbir erkeği arzulamamıştım.» Jourdain, 'monsieur' lafını duyunca suratını astı. Ama genç kızın sözlerine çok sevindiği belliydi. Brooke, neşeyle gülerken birden ciddileşti. «Kıskançlığın nasıl bir şey olduğunu da ilk kez gördüm.»

«Kıskançlık mı? Ama kimden kıskandın beni?» Jourdain çok şaşırmıştı. «Seni tanıdıktan sonra başka bir kadına bakmayı düşünmedim bile. Stephanie'ye ilgi duymadığımı biliyor olmalısın.»

«Stephanie değil,» dedi Brooke. Kendini biraz suçlu hissediyordu, ama Jourdain'den hiçbir şey

gizlememeye kararlıydı. «Mélisande'ı kıskanmıştım.»

«Melisande'ı mı?»

«Tabii Mélisande'ın senin yeğenin olduğunu daha bilmiyordum,» diye açıklama yapmaya girişti genç kız. «Arabanın sesini duyunca pencereye koşmuştum. Onu senin kollarında görünce çok fena oldum. Çok acı çektim,» dedi ve kendini bir kez daha Jourdain'in kollarında buldu. «Sürekli o haliniz gözlerimin önüne geliyordu. O zaman seni sevdiğimi anladım.»

Sessiz ve mutluluk dolu dakikalar boyunca, Jourdain sevecen öpücüklerle Brooke'un çektiği acıyı unutturmaya çalıştı. Bu sırada, genç adam Brooke'a onu Matthieu Delage'dan nasıl kıskandığını anlattı.

«Ama bana asıl acı verdiğin zaman başkaydı,» dedi Jourdain. «İngiltere'de seni bekleyen bir erkek olduğunu söylediğin zaman nasıl bir kıskançlık krizine kapıldığımı anlatamam.»

«Demek o yüzden öyle kızdın,» dedi genç kız. Daha sonra olanları anımsayınca gülümsedi. «Ama kısa zamanda yalanımı yakaladın.»

«Seni seviyorum, tatlı Brooke,» dedi Jourdain. hafifçe boğuk bir sesle. «Başkaları için bir şeyler yapmaya uğraşırken, kendini hiç düşünmedin. Birinin de senin için bir şeyler yapmak isteyeceği, sana kendini adamayı arzulayacağı hiç aklına gelmedi mi, küçüğüm? Bundan sonra, benim seni korumama izin verir misin, sevgilim? Benimle Fransa'ya gelir misin?» Brooke, genç adamın birden gerginleştiğini hissetti. «Eşin olmak şerefini tattırır mısın bana, bebeğim?»

«Ah, Jourdain,» diye fısıldadı Brooke. Jourdain'in heyecanı genç kızı çok duygulandırmıştı. «Senin eşin olmayı çok... çok isterim.»

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

…..Son…….

